ငရဲဟူသည်

၄ ၈၀

တက္ကသိုလ် သျှင်ဩရ

(ဓမ္မာစရိယ-ဘီအေ)

ငရဲဟူသည်

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ

(ဓမ္မာစရိယ၊ ဘီ–အေ)

ဖြန့်ချိရေး ⇨ မြတ်ပန်းရဂုံစာပေ၊ ဈ/၉၁၉၊ ဧရာ ဖ–လမ်း၊
မြောက်ဥက္ကလာပ၊ ရန်ကုန်မြို့။

၂၉.၉.၈၆

"သတွေနိုစ္စ မုလ္လောကေန္တိ
နိရိယာတော အခေ၀ှိတာ
မာတေတုမ္မေ ပကမ္မိတ္တ
တေဟိတိ ဒုက္ခဒါယကာ"

ဘက္က၊ သိုလ်သျှင်သီရိ

“အချင်းတို့--
အောက်၌တည်ရှိကုန်သော
ငရဲကြီးရှစ်ပြည်ထောင်တို့သည်
အမြဲမပြတ် အထပ်ထပ်အခါခါ
သတ္တဝါတို့ကိုလည်း တမျှော်မျှော်မော်၍
ကြည့်နေကြကုန်၏။ ထိုငရဲကြီးတို့သည်
သင်တို့ကို အတင်းဆွဲငင် မခေါ်သွားပါစေလင့်၊
အဘယ့်ကြောင့်မူ ငရဲကြီး ရှစ်ပြည်ထောင်
တို့သည် နက်နက်နဲနဲ သဲသဲနစ်နစ်
ချစ်ချစ်တူးတူး အထူးပြင်းပြသော
ဒုက္ခကြီးကို ပေးတတ်ကြလေ
သည်သာတကား”

စာမူခွင့်ပြုချက် • ၂၄/၉၈ (၂)
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက် • ၃/၉၈ (၃)
ထုတ်ဝေသည့်လ • ၁၉၉၈–ခု၊ မတ်လ
အကြိမ် • တတိယအကြိမ်
အုပ်ရေ • ၅၀၀
မျက်နှာဖုံးပန်းချီ • ရွှေစိုးဟန်
မျက်နှာဖုံးကာလာခွဲ • *SUNN SCANGRAPHICS*
ကွန်ပျူတာစာစီ • မျိုးမော်ကွန်ပျူတာ
(ဖုန်း – ၂၅၃၃၅၂)

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမြသန်း (မြဲ–၁၀၅၀)၊ အသိုင်းအဝိုင်းစာပေ
အမှတ် ၃၅၊ သမာဓိလမ်း၊ ဓနုဖြူရပ်
မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်ငွေး (မြဲ–၀၂၇၇၃)၊ ရွှေခင်ကျော်ပုံနှိပ်တိုက်
၁၅၁/၃၄–လမ်း (အထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်သူ

ဦးကျော်စိန် (၀၂၉၀၉)၊ ကျောက်စိမ်းအော့ဖ်ဆက်
၁၇၁၊ ၃၃–လမ်း၊ ရန်ကုန်။

တန်ဖိုး [illegible]

၁၃၈ ကျပ်

အမှာစာ

ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ဘာသာ အသီးသီးတို့သည် ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ မကောင်းမှု အကုသိုလ် ဒုစရိုက် ပြုသူတို့ အတွက် ငရဲဘုံ၊ ကောင်းမှု ပြုသူတို့အတွက် အထက်ဘုံ၊ ယာဝရဘုံ စသည်ဖြင့် ဟောကြားလမ်းညွှန်ခဲ့ပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာမှ တစ်ပါးသော ဘာသာတို့သည် ထိုဘုံနှင့် ပတ်သက်၍ ငရဲဘုံ၊ ကောင်းကင်ဘုံဟူ၍ သာမန် မျှသာ ဖော်ပြထားကြသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာကမူ မကောင်းမှု အကုသိုလ် ဒုစရိုက် ပြုသူ အမျိုးမျိုးရှိသည့် အတွက် ကြီးလေးသော အကုသိုလ် မကောင်းမှု ပြုသူ အတွက် ခံရမည့် ငရဲဘုံ အမျိုးအစား သက်တမ်း ခံစားရပုံ အခြေအနေ စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း၊

ကုသိုလ်ကောင်းမှု ပြုသူ တို့တွင်လည်း ကုသိုလ်ကောင်းမှု အမျိုးအစား ကွဲပြားခြားနားသည့် အလျောက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု အလိုက် ခံစားစံစားကြရမည့် နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံ၊ ခံစားရပုံ အခြေအနေ စသည်တို့ကိုလည်းကောင်း အသေးစိတ် ဟောဖော် ညွှန်ပြထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘုရားရှင်သည် လွန်ခဲ့သောနှစ်ပေါင်း နှစ်ထောင့်ငါးရာကျော်ကပင် ကမ္ဘာလောကကြီး တည်ရှိနေပုံနှင့် စကြဝဠာ အကြောင်းစုံတို့ကို ဟောကြားခဲ့ပါသည်။ ထို ဟောကြားချက်များသည် ယနေ့ခေတ် သိပ္ပံပညာအရ စူးစမ်းရှာဖွေ လေ့လာမှုနှင့် အံဝင်ဂွင်ကျ ညီညွတ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဘုရားရှင် ဟောကြားခဲ့သော စကြဝဠာ၊ ကမ္ဘာတည်ပုံ ငရဲဘုံများတည်ပုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာဘုံများ တည်ရှိပုံတို့သည် သံသယဝင်စရာ အထူးရှိစရာ မလိုတော့ပါပေ။

ယနေ့ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်များစွာတို့သည် ဘုရားရှင် ဟောကြား ခဲ့သော ငရဲဘုံ အပါအဝင် အပါယ်လေးဘုံ၊ လူ့ဘုံ၊ နတ်ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ ဘုံ တို့နှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာတော် သံဃာတော်များ အဟောအပြော များသော နတ်ဘုံဗြဟ္မာဘုံတို့ကိုသာ အတော်အတန် ကြားဖူးနားဝ အသိဗဟုသုတ ရှိကြသည်က များသည်။ ငရဲဘုံတည်ရှိမှု၊ ကမ္ဘာကြီး တည်ရှိမှုနှင့် ငရဲဘုံ အဆင့်ဆင့် ခံစားရမှု၊ ပြုလုပ်သော အကုသိုလ်အပြစ် အရခံစားရပုံ၊

အခြေအနေ သက်တမ်း စသည်တို့ကို သိရှိနားလည် သူ အလွန်နည်းလှသည်။

ထိုသို့ နည်းလှသည့်အတွက်ကြောင့်လည်း ယနေ့ လူသားများစွာတို့သည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တရားတွေ လွှမ်းမိုး ကဲမောက်ပြီး အကုသိုလ် မကောင်းမှုတွေကို မရှက် မကြောက် ပြုနေကြပါသည်။ သံသရာနောင်ရေး တွေးကြည့် မိကြပါက အလွန်ပင် ကြောက်စရာ ကောင်းလှပါသည်။ သက်တမ်း (၉၀)၊ (၈၀) ကာလ တစ်ဘဝ အတွင်းလေး၊ မိမိတို့ သားမယား၊ သားသမီးတွေ စည်းစိမ် ချမ်းသာ ခံစားရဖို့၊ တစ်ဝမ်းတစ်ခါးလေး ဝဖို့ လှဖို့အတွက် လောဘ၊ ဒေါသတွေ ပွားများကြပြီး မကောင်းမှုအကုသိုလ် ဒုစရိုက်တွေ ပြုနေကြသည်မှာ သံသရာတွင် နှစ်ပေါင်း ကုဋေကုဋာ အသင်္ချေ၊ အသင်္ချေချီပြီး ခံကြရမည်ကို မသိကြ၍ ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ဖန် သတ္တဝါတို့၏ ဂိတ်သည် "ပ ပသွ ချမတိမနော" ဆိုသည့်အတိုင်း မကောင်းမှု၌သာ ပျော်ပိုက် လိုက်စားကြကုန်သည်။ ထိုမကောင်းမှု၌ ပျော်ပိုက် လိုက်စားသူမှာ ငရဲကြီး ရှစ်ပြည်ထောင် သို့ သွားကြရန် စာရိတ် စုဆောင်းသည် မည်ပါသည်။ ငရဲဘုံကြီးများ သည် သတ္တဝါတို့၏ အမြဲနေရာ ကိုယ်ပိုင်အိမ်ကြီးနှင့်တူပါသည်။ လူ့ပြည်နတ်ပြည် စသော

သုဂတိဘုံများသည်ကား ခေတ္တ ခဏ တည်းခိုရသော ဟော်တယ်အိမ်ငှားနှင့် တူကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် ငရဲဘုံ၊ ငရဲအကြောင်း ခံစားရပုံ အဆင့်ဆင့်တို့ကို ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည် ကောင်းစွာသိရှိ သဘောပေါက်နားလည်ကြပြီး လောဘ၊ ဒေါသဟူသော အကုသိုလ်ဒုစရိုက်တရားများကို ထိန်းသိမ်းကြပြီး အပါယ်ငရဲဘေးမှ ကင်းဝေးအောင် ကြိုးစားအားထုတ် ကြစေလိုပါသည်။

ဤသည်မှာ စာရေးသူ၏ အဓိက ဆန္ဒမွန် ဖြစ်ပါသည်။

ဤစာအုပ် ဖြစ်မြောက်ရေးအတွက် ရေးသားထုတ်ဝေရန် မေတ္တာရပ်ခံလာသော မြတ်ပန်းရဂုံစာပေမှ ဦးခင်မောင်ဦးအားလည်းကောင်း၊ စာမူများ ကူးယူရေးသားပေးကြသော သမီးကြီး မစန္ဒာလင်းနှင့် သမီးလတ် မခင်သူဇာတို့ အားလည်းကောင်း ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း မှတ်တမ်း ပြုအပ်ပါသည်။

တက္ကသိုလ် သျှင်သီရိ
(မဟာစရိယ၊ ဘီအေ)

ဦးကိုကိုမြိုင်
အမှတ် စ-၅၅၊ သုနန္ဒာ (၃)လမ်း
စ-ရပ်ကွက်၊ မြောက်ဥက္ကလာပမြို့။

မြတ်ပန်းရဂုံစာပေ

မာတိကာ

အကြောင်းအရာ **စာမျက်နှာ**

အမှာစာ ------------------------------

အခန်း(၁)

ငရဲဘုံတို့တည်နေရာမြေကမ္ဘာ ---------------- ၁
ကမ္ဘာမြေတည်ဆောက်ထားမှု ---------------- ၁
လေပြင်ထက်မှရေပြင်ကြီး ---------------- ၂
မြေထုနှင့်စကြဝဠာ ---------------- ၄
ကမ္ဘာရေထက်မှမြေပြင်ကြီး ---------------- ၆
ငရဲဘုံတည်ရာဌာန ---------------- ၈
ငရဲထောင်ကြီးတည်ရှိနေပုံ ---------------- ၈
ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ပုံ ---------------- ၁၀
ငရဲ၌ဖြစ်သောဆင်းရဲဥပမာ ---------------- ၁၂
နတ်လူအသက်ထက်ငရဲသက်ရှည်ပုံ ---------------- ၁၄
ငရဲကျရေးနှင့်နတ်ပြည်ရောက်ရေး ---------------- ၁၇
ငရဲကိုအလိုရှိသူများ ---------------- ၁၈

အခန်း (၂)

ငရဲဘုံ ---------- ၂၁
ငရဲသနင်းယာမမင်း ---------- ၂၃
ယာမမင်းစစ်ဆေးခန်း ---------- ၂၄
ငရဲထိန်းဟူသည် ---------- ၂၇
များလှစွာစွာငရဲဘုံများ ---------- ၂၈
လောကန္တရိတ်ငရဲ ---------- ၃၀
လောကန္တရိတ်ငရဲကျခံရသူများ ---------- ၃၁
ငရဲသတ္တဝါတို့ခံစားရပုံ ---------- ၃၂
၁။ သိဉ္စိဝ်းငရဲ ---------- ၃၂
၂။ ကာလသုတ်ငရဲ ---------- ၃၅
၃။ သံဃာတငရဲ ---------- ၃၈
၄။ ရောရုဝငရဲ ---------- ၄၁
၅။ မဟာရောရုဝငရဲ ---------- ၄၃
၆။ တာပနငရဲ ---------- ၄၅
၇။ မဟာတာပနငရဲ ---------- ၄၈
၈။ မဟာအဝီစိငရဲ ---------- ၅၁

အခန်း (၃)

ငရဲကြီးခြံရံငရဲငယ်အရံ -------------------- ၅၈

အရံငရဲငယ်များ -------------------- ၅၈

ဘင်ပုပ်ငရဲ -------------------- ၅၉

ပြာပူငရဲ -------------------- ၆၀

လက်ပံတောငရဲ -------------------- ၆၂

သန်လျက်တောငရဲ -------------------- ၆၅

ကြိမ်ပိုက်ချောင်းငရဲ -------------------- ၆၅

ငရဲငယ်များစွာရှိပါသည် -------------------- ၆၈

နေမိမင်းတွေ့ခဲ့ရသောငရဲများ -------------------- ၇၀

၁။ ကြိမ်ပိုက်ချောင်းငရဲ -------------------- ၇၁

၂။ ချေးစားငရဲ -------------------- ၇၂

၃။ မီးလျှံငရဲ -------------------- ၇၃

၄။ မီးကျီးငရဲ -------------------- ၇၄

၅။ ပထမကြေးနီငရဲအိုး -------------------- ၇၅

၆။ ဒုတိယကြေးနီငရဲအိုး -------------------- ၇၅

၇။ ဖွဲပြာငရဲ -------------------- ၇၆

၈။ မြားလုံငရဲ -------------------- ၇၆

၉။ သားတစ်ငရဲ -------------------- ၇၇

၁၀။ မစင်တွင်းငရဲ ---------------------- ၇၇
၁၁။ ပြာပုပ်တွင်းငရဲ ---------------------- ၇၈
၁၂။ သံမြားကောက်ငရဲ ---------------------- ၇၉
၁၃။ သံတောင်ကြိတ်ငရဲ ---------------------- ၈၀
၁၄။ ဦးစောက်ကျငရဲ ---------------------- ၈၁
၁၅။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိငရဲ ---------------------- ၈၁
ငါးပါးသီလပျက်သူဘို့ငရဲခံရပုံ ---------------------- ၈၂
သူတစ်ပါးကိုညှဉ်းဆဲသတ်ဖြတ်သူ ---------------------- ၈၂
ငရဲ၌တည်နေပုံ ---------------------- ၈၂
ငရဲခံရပုံ ---------------------- ၈၃
သူတစ်ပါးဥစ္စာကိုမတရားယူသူ ---------------------- ၈၄
ငရဲခံရပုံ ---------------------- ၈၄
ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ ---------------------- ၈၅
ယောကျ်ားငရဲခံရပုံ ---------------------- ၈၅
မိန်းမငရဲခံရပုံ ---------------------- ၈၅
မုသားပြောသူ ---------------------- ၈၆
ငရဲခံရပုံ ---------------------- ၈၆

အခန်း (၄)

ဇာတ်တော်လာငရဲကျခံရသူများ -------------- ၈၈
ပထမဆုံးမုသားဆို၍မြေမျိုခံရသောစေတီယမင်း ---- ၈၈
သတ္တိသူလာငရဲ၌ခံရသောအဇ္ဇုနမင်း ----------- ၉၅
ခန္တီဝါဒီရသေ့ကိုပြစ်မှား၍ငရဲကျသောကလာဗုမင်း --- ၉၇
ရသေ့တို့ကိုပြစ်မှား၍သုနခငရဲခံရသောနာဠိကေရမင်း - ၁၀၄
ကုက္ကုလငရဲ၌ခံရသောဒဏ္ဍကီမင်း ------------ ၁၀၆
မြေမျိုပြီးအဝီစိငရဲကျခံရသောမုဆိုးမိုက် --------- ၁၁၁
အဝီစိငရဲကျရသည့်သားသတ်မင်းမိုက် ---------- ၁၁၃
အမိဓော်ကား၍ဥဿဒငရဲခံရသူမိတ္တဝိန္ဒက -------- ၁၁၅
မတရားမှုပြု၍အဝီစိငရဲကျရသောအဓမ္မနတ်သား ---- ၁၁၉
ကျေးဇူးရှင်ပြစ်မှား၍နှုနာစွဲငရဲသွားရသောပုဏ္ဏားမိုက် - ၁၂၁

အခန်း (၅)

ဘုရားရှင်လက်ထက်ငရဲကျသူများ ------------ ၁၂၆
အဖသတ်အဇာတသတ်၏လားရာငရဲ ----------- ၁၂၆
မြေမျိုခံရသောဒေဝဒတ် ------------------ ၁၄၃

မြေမျိုခံရစိဉ္စမာနဝိကာပရဗိုဇ်မ ---------------- ၁၅၅
မြေမျိုခံရသုပ္ပဗုဒ္ဓသကျမင်း ------------------ ၁၆၃
သဘင်သည်တို့ကျရာငရဲဘုံ ------------------ ၁၆၉
ပဒုမငရဲခံရသူ ကောကာလိက ------------------ ၁၇၃
အရှင်လတ်လတ်ငရဲပစ်ချခံရသောရေဝတီ --------- ၁၈၀
ရှင်သာရိပုတ္တရာဦးခေါင်းကိုပုတ်ခတ်၍
ငရဲခံရသော နန္ဒဘီလူး -------------------- ၁၈၈
ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီကိုဖျက်ဆီး၍ငရဲခံရသောနန္ဒလုလင် -- ၁၉၀
ရဟန္တာကိုနှိပ်စက်၍ငရဲခံရသောရွဲသမား ---------- ၁၉၃
အဝီစိငရဲခုနစ်ရက်ခံရသောမလ္လိကာမိဖုရား -------- ၁၉၇
ရောရုဝငရဲခံရသောသူဌေးကြီး ----------------- ၂၀၂
သူ့သားမယားပြစ်မှားလိုသောကောသလမင်းနှင့်
ငရဲရောက်သူဌေးသားလေးယောက် ------------- ၂၀၆
အရှင်လတ်လတ်ငရဲခံရသောစုန္ဒဝက်သတ်သမား ---- ၂၁၅

အခန်း (၁)

ရေဘုံတို့တည်ရာမြေကမ္ဘာ

ကမ္ဘာမြေ တည်ဆောက်ထားမှု

ဤကမ္ဘာမြေကြီးသည် အောက်ဆုံးမှာ လေထု၊ လေအထက်မှ ရေထု၊ ရေအထက်မှ မြေထု၊ မြေထုတွင် အောက်က ကျောက်မြေ၊ အပေါ်က ရွှံ့မြေ အဆင့်ဆင့်တို့ဖြင့် တည်ဆောက်ဖွဲ့စည်းထားပါသည်။

ဤကမ္ဘာမြေပေါ်၌ တောတောင် သမုဒ္ဒရာ၊ သီတာခုနစ်တန် သတ္တရဘ်တောင်စဉ်ခုနစ်ရွေ၊ မဟာနေရုမြင့်မိုရ်တောင် စသော သက်မဲ့ အရာဝတ္ထုများ၊ လူ-တိရစ္ဆာန် စသော သက်ရှိ အရာများ၊ တည်မှီနေထိုင်လျက် ရှိပါသည်။

ကမ္ဘာအောက်ခံလေထုကြီး

ကမ္ဘာကြီးကို ထမ်းဆောင်သည့်ပိုးထားသော လေထုကြီးသည် ယူဇနာပေါင်း (၉၆၀၀၀၀) (ကိုးသိန်းခြောက်သောင်း) အထုရှိသည်။ အနံအလျားအားဖြင့် အဆုံးမရှိသော စကြဝဠာ (အနန္တစကြဝဠာ)နှင့် တစ်ဆက်တည်း ရှိလေသဖြင့် အပိုင်းအခြားမရှိ ကျယ်ဝန်းလှပါသည်။ အပိုင်းအခြားမရှိပါ။

အထက်ကောင်းကင်၌ နေလ၊ နက္ခတ်တာရာ တို့သည် အခုအခံ မရှိ တည်နေသကဲ့သို့ ဤမြေကြီးသည်လည်း အခုအခံမရှိသော လေအပြင်၌ တည်နေပါသည်။

လူ့ပြည်မှ နေပြီး အထက်သို့ မော်ကြည့်လိုက်လျှင် ထိန်ထိန်တောက်ပ လင်းနေသော နက္ခတ်၊ တာရာတို့ကို မြင်ရသကဲ့သို့ ကမ္ဘာမြေထု၊ ရေထုတို့ အောက်ကနေ၍ လေအပြင်ထဲကနေ မော်ကြည့်လိုက်လျှင် ရေရောင်တို့ဖြင့် တောက်ပပြောင်လက်လျက် တည်ရှိနေသော ဤကမ္ဘာမြေကြီးကို မြင်ရပါသည်။

လေပြင်ထက်မှရေပြင်ကြီး

ကမ္ဘာကို ခံထားသော လေပြင်ကြီး အထက်ဝယ် ရေပြင်ကြီး တည်ရှိလျက် ရှိပါသည်။ ယင်း ရေပြင်ကြီးသည်

လေထု၏ ထက် ဝက်မျှ ထုသည်၊ ယူဇနာပေါင်း - (၄၈ဝဝဝဝ) (လေးသိန်းရှစ်သောင်း) အထုရှိသည်။ အလျားအနံမှာမူ အတူတကွ ဖြစ်ဖော်ဖြစ်ဖက် ပျက်ဖော် ပျက်ဖက်ဖြစ်သော အာဏာစက်ဟု ဆိုအပ်သောစကြဝဠာ ကုဋေ တစ်သိန်းအောက် တစ်ပြင်လုံးမှာ တစ်သားတည်းတည်လျက်ရှိသည်။ အလွန်ကျယ်ဝန်းသည်။

ယင်းအာဏာစက် စကြဝဠာ ကုဋေတစ်သိန်း တို့၏ အောက်အပြင်၌ တစ်ခဲနက် တည်ရှိသော ရေထုကြီးကို အောက်သို့ မယိုကျရလေအောင် အောက်ကခံလျက်ရှိသော ကမ္ဘာ့လေထု ကြီးသည် အထက်သို့ အတင်းပင့်တင်၍ မပြတ်မစဲ တစ်ဟုန် တည်း တိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ နံပါးလေးမျက်နှာ စကြဝဠာ တစ်ပါးသို့ မသွားရ လေအောင် ရေ၏ထက်ဝန်းကျင် ပတ်လည်၌ အာဏာစက်၏ နံပါးရှိ အထက်အာကာသ လွင်ပြင်နှင့် အောက်အာကာသလွင်ပြင် ထုတ်ချင်း ပေါက်ဟင်းလင်းပွင့်၍ နေသော အပေါက်ကြီးဖြင့်လည်း အောက်ခံကမ္ဘာလေ အထက် အာကာသလေတို့သည် စုန်ကာဆန်ကာ အမြဲမပြတ် တိုက်ခတ် ဆီးကာ၍နေသည်။

ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာကိုခံသော ရေထုကြီးသည် အာဏာ စက်နှင့် အမျှ မတ်မတ်တည်တံ့နေသည်။ ယင်းရေပြင်၏ အထက်အပြင်ကလည်း ကျောက်မြေဟု ဆိုအပ်သော ကျောက်မှာ

ကြီးက ဖုံးအုပ်ထားရှိသည်။ ထို့ကြောင့် ကမ္ဘာကိုခံသော ရေသည် အောက်ကလည်း လေ၊ ဘေးပတ်လည်ကလည်း လေ၊ အထက်က ကျောက်ဖျာအားဖြင့် ရေစစ်အတွင်း၌ထားသော ရေကဲ့သို့ အလုံးစုံဘင်ပိတ်ကြီး ဖြစ်နေ လေသည်။

မြေထုနှင့်စကြဝဠာ

ကမ္ဘာကိုခံသော ရေပြင်ကြီး၏ အပေါ်၌ မြေထုကြီးတည် ရှိသည်။ ယင်းမြေထုကြီးသည် ရေထု၏ ထက်ဝက်မျှရှိ၍ ယူဇနာပေါင်း (၂၄၀၀၀၀) (နှစ်သိန်းလေးသောင်း) အထုရှိသည်။ ဤမြေပြင်ကြီးသည် တစ်ခုတစ်ခုသော စကြဝဠာ အဖို့အဖို့အားဖြင့် အပိုင်းအပိုင်းကြီးများ ဖြစ်၍တည်ရှိနေသည်။

ဤရေပေါ်၌ တည်နေသော မြေပိုင်းတစ်ခုကို စကြဝဠာတစ်ခုဟု ဆိုပါသည်။ တစ်ခုတစ်ခုသော စကြာဝဠာ အဝန်းအဝိုင်းသည် ဗီလာတည့်တည့် ဖြစ်၏။ တိုင်းတာသည်ရှိသော် ဗျက်ယူဇနာပေါင်း တစ်သန်းနှစ်သိန်းသုံးထောင်လေးရာ့ငါးဆယ် (၁၂၀၃၄၅၀) ရှိသည်။ အဝန်းအဝိုင်းလိုက် ပတ်လည်တိုင်းတာသည်ရှိသော် ယူဇနာပေါင်း သုံးသန်းခြောက်သိန်း တစ်သောင်းသုံးရာ့ငါးဆယ် (၃၆၁၀၃၅၀) ရှိ သည်။

(စက်ဝန်းစက်ဝိုင်းကဲ့သို့ ရေမှ ပေါ်နေသည့်အရာကို စက္ကဝါဠ - စကြဝဠာဟု ခေါ်သည်။)

ရေအပြင်၌ လင်ပန်းတွေကို ချထားက အဝိုင်း အဝိုင်း စက်ဝန်းတွေကဲ့သို့ ပေါ်လောမျော၍ နေသည်ကို တွေ့ရပါမည်။ ထိုနည်းတူ စကြဝဠာဟု ခေါ်သော ကမ္ဘာဝိုင်းတွေသည် ရေအပြင်၌ အဝိုင်းဝိုင်းတွေ ဖြစ်၍ ပေါ်လောမျောနေပါသည်။

အာကာသခေတ်အတွင်း အပြည့်ရှိသော ကမ္ဘာရေပြင်ကြီးမှ ပေါ်၍ ပေါ်၍ နေကြသော မြေဝိုင်းကလေးတွေကို စက္ကဝါဠ - (စကြဝဠာ)ဟု ခေါ်ဆိုရာ ဗြဟ္မာပြည် အကနိဋ္ဌဘုံမှနေ၍ အောက်ရှိ ကမ္ဘာဝိုင်းတွေကို ကြည့်လိုက်လျှင် ရေအပြင်၌ ဥ၍ ထားသော ဖားဥကလေးတွေကို မြင်ရဘိသကဲ့သို့ ရေအပြင်၌ ပေါ်လော ပေါ် နေသော စကြာဝဠာကမ္ဘာမြေဝိုင်းကလေးတွေကို အလင်းမြင်ရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

စကြဝဠာ တစ်ခုတစ်ခုသည် မြေဖြင့် ထည့်ထားအပ်သော ကျောက်ခွက်များနှင့်လည်း တူပါသည်။ ကျောက်ခွက်၏ နှုတ်ခမ်း လက်ရမ်းကဲ့သို့ စကြဝဠာ၏ လက်ရမ်း ဝရန်တာ နှုတ်ခမ်း ခေါ်သော စကြဝဠာ တောင်များလည်းရှိသည်။ ထိုစကြဝဠာ တောင်သည် ကမ္ဘာရေ၏အထက် ကျောက်မြေနှင့် တစ်ဆက်တည်း တစ်သားတည်း နံပါးဝန်းကျင် ပတ်လည် တစ်လျှောက်

လုံး၌ ဝန်းဝိုင်း၍ အထက်သို့မတ်မတ် ပေါ်လာသည်။ ယင်းကို စကြဝဠာတောင်ဟူ၍ လည်း ကောင်း၊ စကြဝဠာနှုတ်ခမ်း ဟူ၍လည်းကောင်း၊ စကြဝဠာခါးပန်း ဟူ၍လည်းကောင်း၊ စကြဝဠာလက်ရမ်း ဟူ၍လည်းကောင်း၊ စကြဝဠာ ဝရန်တာ ဟူ၍လည်းကောင်း၊ စကြဝဠာတံတိုင်း ထရံကြီး ဟူ၍ လည်းကောင်း ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ဤစကြဝဠာတောင်သည် မြေအပြင်မှ ယူဇနာပေါင်း တစ် သိန်းခြောက်သောင်းရှစ်ထောင်မြင့်သည်။ ယင်းစကြဝဠာ ကျောက် ခွက်ကြီးထဲဝယ် ပံသုခေါ် ရွှံ့မြေများ၊ မြင့်မိုရ်တောင်၊ တောင်စဉ် ခုနစ်ထပ်များ၊ သမုဒ္ဒရာများ တည်ရှိသည်။

ကမ္ဘာရေထက်မှမြေပြင်ကြီး

ကမ္ဘာရေပေါ်၌ တည်ရှိသော မြေထုကြီးသည် ကျောက်မြေ၊ ရွှံ့မြေဟူ၍ ရှိရာ ကျောက်မြေသည် ယူဇနာပေါင်း တစ်သိန်းနှစ်သောင်း ထုသည်။ ရွှံ့မြေသည်လည်း ယူဇနာပေါင်း တစ်သိန်းနှစ်သောင်း ထုသည်။ ကျောက်မြေသည် အောက်က တည်ရှိပြီး ရွှံ့မြေက အပေါ်က တည်ရှိသည်။ ဤကျောက်မြေ ဟုခေါ်သော ကျောက်ခွက်ဝိုင်းကြီးကိုပင် စကြဝဠာဟုခေါ်၍

စကြဝဠာတောင်ဟုခေါ်သော ကမ္ဘာလက်ရန်း ကြီးသည် ရွှံ့မြေ၏ ပတ်ဝန်းကျင်မှ တက်၍ပေါက်သည်။

မြင့်မိုရ်တောင်သည် ကျောက်မြေ၏ အလယ်ဗဟို တည့်တည့်ချက်မှ ပေါက်သည်။ စကြဝဠာတောင်နှင့် မြင့်မိုရ် တောင်ကြားဝယ် ရွှံ့မြေတည်ရှိသည်။ မြင့်မိုရ်တောင်သည် မြေအပြင်မှ ယူဇနာပေါင်း တစ်သိန်းခြောက်သောင်းရှစ်ထောင် မြင့်သည်။ ယင်းမြင့်မိုရ်တောင်ကို သတ္တရဘန်ခေါ် တောင်ကြီး ခုနစ်လုံးသည် တံတိုင်းခုနစ်ထပ် ဝန်းရံ သကဲ့သို့ အစဉ်အတိုင်း တစ်ဝက်တစ်ဝက် နိမ့်ရှိုင်းလျက် ပတ်လည်ခွေဝိုက်၍ တည်နေ ကြသည်။

ထိုတောင်စဉ် ခုနစ်ထပ်တို့၏ အကြားအကြား၌ အလွန် ချိုမြိန် အေးမြလှသော ရေပြည့်သော သီတာသမုဒ္ဒရာကြီးတို့သည် အဆင့်ဆင့် ခွေပတ်၍ တည်ရှိကုန်သည်။ တောင်စဉ်ခုနစ်ထပ်ကို မြင့်မိုရ်တောင်မှကြည့်လျှင် မြင့်မိုရ်တောင်ကိုတက်ရန် လှေကား ခုနစ်ထပ်နှင့်တူသည်။

သတ္တရဘန်တောင်စဉ်တို့၏ အပြင်ဘက်၌ မြင့်မိုရ် တောင်၏ လေးမျက်နှာတွင် ကျွန်းကြီးလေးကျွန်း တည်ရှိသည်။ ယင်းမှာ-

တောင်ဘက်၌ – ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း – ဇမ္ဗူသပြေပင်အထိမ်းအမှတ်

အနောက်ဘက်၌ – အပရဂေါယာန – ထိန်ပင်အထိမ်းအမှတ်ကျွန်း

မြောက်ဘက်၌ – ဥတ္တရကုရုကျွန်း– ပဒေသာပင်အထိမ်းအမှတ်

အရှေ့ဘက်၌ – ပုဗ္ဗဝိဒေဟကျွန်း – ကုက္ကိုပင်အထိမ်းအမှတ်

ငရဲဘုံတည်ရာဌာန

လူသားတို့ မကောင်းမှုအကုသိုလ် ပြုကြ၍ ကျရောက်ခံစားရသော ငရဲကြီး ရှစ်ထပ်နှင့် ငရဲငယ် အသွယ်သွယ်တို့သည် ရွှံ့မြေဟု ခေါ်သော (ပံသုပထဝီ) – အတွင်း၌ တည်ရှိလေသည်။

ငရဲဆောင်ကြီးတည်ရှိနေပုံ

ငရဲကြီးရှစ်ထပ်လုံးသည် သံမိုး၊ သံမြေ၊ သံဝံ့တိုင်းတို့ဖြင့် အုပ်ဖုံးခင်းရံလျက် ဂဟောစပ်ထားသကဲ့သို့ ရှိပြီး လေးထောင့်စပ်စပ် သံသေတ္တာကြီး ရှစ်လုံးနှင့် တူပါသည်–

– အတွင်း၌ ယူဇနာ တစ်ရာ ကျယ်သည်။

– လေးမျက်နှာ၌ သံတံခါးတစ်ပေါက်စီရှိသည်။

- အရှေ့နံရံမှထသော မီးတောက်မီးလျှံသည် အနောက်နံရံထိ စွဲ၏။
- အနောက်နံရံမှထသော မီးတောက်မီးလျှံသည် အရှေ့နံရံထိ စွဲ၏။
- မြောက်နံရံမှထသော မီးတောက်မီးလျှံသည် တောင်နံရံ ထိစွဲ၏။
- တောင်နံရံမှထသော မီးလျှံသည် မြောက်နံရံထိစွဲ၏။
- အောက်ကမီးလျှံက အထက်ထိ၊ အထက်က မီးလျှံက အောက်အထိစွဲ၏။
- တံတိုင်းအမိုးတို့မှ ပြင်ဘက်သို့ ဖြာထွက်သောမီးလျှံသည် ယူဇနာ တစ်ရာတိုင်တိုင်ရောက်သည်။
- ငရဲအတွင်းဝယ် တွင်းတွေ၊ ကျင်းတွေ၊ ဖုတွေ၊ ထစ်တွေ၊ ဆူးကြောင့်ခလုတ်တွေ၊ သင်မုန်းမား စီထားသော မြေတွေ သာ များသည်။
- ရေများသည် ကျိုက်ကျိုက်ဆူနေသော မြစ်ရေ၊ ချောင်းရေ တွေသာရှိသည်။
- သစ်ပင်များသည် သန်လျက်ချွန်တွေ၊ မီးဟုန်းဟုန်း တောက်နေသော သံဆူးပင်တွေသာ ပေါက်နေသည်။[၁]

၁။ သံကိစ္စဇာတကပါဠိ

ငရဲကြီးရှစ်ထပ်ပုံ

ပကာတိ မီးပူထဲသို့ ကျောက်တုံးကြီး မဆိုထားဘိ၊ ကျောက် ခဲငယ် ပစ်ချသော်မှ ကျောက်ခဲငယ်ကို ပြာမှုန့် ဖြစ်အောင် မပြုနိုင်ပေ။

ငရဲမီးသည် ကျောက်ဖျာကြီးကို ပစ်ချလိုက်လျှင်ပင် တစ်ခဏချင်း ပြာမှုန့်ဖြစ်ကာ ကြေညက်ခြင်းသို့ ရောက်သွားသည်။

ကျောက်တုံးကျောက်ဖျာကြီးများ ငရဲပူမီးကြောင့် ကြေညက် ပျောက်ပျက်သွားနိုင်ပေမယ့် ငရဲသတ္တဝါတို့သည် များစွာသော နှစ်များပတ်လုံး ငရဲခံရ၊ ကျက်ရကုန်သော်လည်း ကြေပျက်ပျောက်ပျက် ခြင်းသို့မရောက်ပေ။

ဥပမာအားဖြင့် ဆိုသော် ရေဌ ကျင်လည်ကြ ကုန်သော မကန်း၊ မိကျောင်း၊ ငါးများနှင့် ခရုတို့သည် ကျောက်ခဲ၊ ကျောက်စရစ်တို့ကို မျိုကြကုန်၍ ဝမ်းတွင်းသို့ရောက်သော် ကြေညက်သွားကြသည်။

သို့သော် ထိုသတ္တဝါတို့၏ ဝမ်းဌတည်သော ပဋိသန္ဓေ တို့သည်ကား ကြေညက်ခြင်းသို့ မရောက်ကြပေ။

ခြသေ့၊ ကျားတို့သည် ရန့်ရင်းကုန်သော အရိုးအသား တို့ကို စားသော်လည်း ကြေညက်ခြင်းသို့ ရောက်၏။ သို့သော်

ထိုသတ္တဝါတို့၏ ဝမ်းတွင်းတည်သော သန္ဓေသားသည်ကား ကြေညက်ခြင်းသို့ မရောက်ပေ။

ထိုနည်းတူပင် ကံတရားက အထူးစီရင်ထားအပ်သော ငရဲသတ္တဝါတို့သည် များစွာနှစ်ပတ်လုံး ငရဲ၌ခံရကျက်ရသော်လည်း ကြေညက်ပျောက်ပျက်လေ့ မရှိပေ။　　(မိလိန္ဒ ၄၄)

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်က "ငရဲသတ္တဝါတို့အား အကြင်မျှလောက်မကောင်းမှုကံသည် ကုန်ဆုံးခြင်းသို့ မရောက်သေး။ ထိုမျှ လောက်ကာလပတ်လုံး ငရဲသတ္တဝါသည် သေခြင်းမပြု"ဟု ဟောတော် မူသည်။[၁]

ငရဲမီး ပူပြင်းပုံကား ဘုရားရှင် ပရိနိဗ္ဗာန် စံယူတော်မူပြီးနောက် မလယမထေရ်သည် ငရဲမီး ဘယ်လောက်ပူပြင်းပါလိမ့်မည်နည်း၊ သိလိုပါသည်ဟု ဆရာကို လျှောက်ထားသည်။ ဆရာမထေရ်က အရည်အစေးအားကြီးသော ထင်းစိုလုံးတစ်စီးတိုက်ကို ကျောက်ဖျာပေါ်မှာ စုပုံစေ၍ မီးတိုက်စေသည်။ မီးမလောင်နိုင်ရှိသည်။

၁။ သောနတာဝကာလံကရောတိ
ယာဝနတံပါပကမ္မံဗျန္တိ ဟောတိ

မြတ်ပန်းရဂုံစာပေ

၁၂ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ

မထေရ်ဆရာက အဝီစိငရဲမှ နှမ်းစေ့လောက် မီးခဲမှုန်ကလေးကို တန်ခိုးဖြင့်ယူ၍ လက်ဝါးပေါ်မှာတင်ကာ မြင်ရဲ့လား– ဟု မေးမြန်းပြီး ထင်းမီးပုံထဲသို့ ချလိုက်သည်။ မျက်တောင်တစ်ခတ် အတွင်းမှာပင် ထင်းလှည်းစို တစ်စီးတိုက်လုံး ပြာဖြစ်သွားသည်။ ဤမျှပူဒဏ်ပြင်းသည်။

(ပဋ္ဌိတဝေဒနိယကျမ်းစာ ၁၅၅–၁၅၆)

ငရဲ၌ဖြစ်သောဆင်းရဲ ဥပမာ

ငရဲ၌ဖြစ်သော ဆင်းရဲနှင့် ပတ်သက်၍ ဘုရားရှင်သည် ဗာလပဏ္ဍိတသုတ်၌ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဘုရားရှင်သည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ နေစဉ် ရဟန်းတို့ကို မိန့်ကြားသည်မှာ–

"ရဟန်းတို့–ငရဲ၌ ဖြစ်သောဆင်းရဲတို့ကို ဥပမာပြခြင်းငှာ မလွယ်"

"ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပမာပြခြင်းငှာ တတ် ကောင်းပါလော"ရဟန်းတစ်ပါးက လျှောက်ထားသည်။

"ရဟန်း၊ တတ်ကောင်း၏။ ဥပမာ မင်းချင်းတို့သည် ခိုးသူတစ်ယောက်ကို ဖမ်း၍–

"အရှင်မင်းကြီး - ဤသူကား သူခိုးတည်း၊ ထိုက်သည့် ဒဏ်ကိုထားပါလော့" ဟု လျှောက်သည်။ မင်းကလည်း-

"အချင်းတို့- ထိုခိုးသူကို နံနက်အခါ လှံချက် တစ်ရာထိုး" ဟု မိန့်ကြားသည်။ မင်းချင်းတို့သည် မင်းဆိုတိုင်း ပြုလုပ်သည်။ မင်းသည် မွန်းတည့်သည့်အခါ-

"ထိုသူအဘယ်သို့ရှိသနည်း"ဟု မေး၏။

"ထိုသူ သေပျောက်ခြင်း မရှိသေးပါ။ အသက်ရှင်လျက် ရှိပါသည်ဟု လျှောက်ကြ၏"

"မွန်းတည့်သည့်အခါ လှံချက်တစ်ရာ ထပ်ထိုးလော့"

မင်းက ထပ်မံအမိန့်ချသည်။ မင်းချင်းတို့က ထိုးကြပြန်သည်။ မင်းက ညချမ်းချိန် ထပ်မေးသည်။ အသက်ရှင်နေသေးကြောင်း လျှောက်ထားကြ၍ လှံချက်တစ်ရာ ထပ်ထိုးခိုင်းပြန်သည်။ မင်းချင်းတို့က ထိုးကြပြန်သည်။

"ရဟန်းတို့ လှံချက်သုံးရာ ထိုးခံရသော ထိုသူအား ထိုလှံချက် ဒဏ်ကြောင့် ဒုက္ခ ဒေါမနဿတို့ ခံစားရအံ့လော"

"မြတ်စွာဘုရား - တစ်ကြိမ်ထိုးအပ်သော လှံချက်နှင့်ပင် ထိုခိုးသားအား အတိုင်းမသိသော ဒုက္ခဒေါမနဿတို့ ခံစားရပါ၏။ သုံးရာဆိုသော် ဆိုဖွယ်ရာ မရှိပါဘုရား"

ထိုအခါ ဘုရားရှင်က လက်ဆုပ်ကြား၌ ထားတော်မူသော ကျောက်ခဲငယ်ကို ကောက်ယူတော်မူ၍-

"ဤကျောက်ခဲနှင့် ဟိမဝန္တာတောင်မင်း အဘယ်က ကြီးမားပါသလဲ"ဟု မေး၏။

"မြတ်စွာဘုရား၊ လက်ကြား၌ရှိသော ကျောက်ခဲကား အနည်းငယ်သာ ရှိပါ၏။ အလျား အနံ ယူဇနာသုံးထောင်၊ အစောက်က ငါးရာ၊ ရှစ်သောင်းလေးထောင်သော အထွဋ်တို့ဖြင့် တန်ဆာဆင် အပ်သော ဟိမဝန္တာတောင်မင်းက ထောက်၍ မရေတွက်နိုင်ပါ။"

"ရဟန်းတို့ - ဤအတူပင် လုံချက်သုံးရာဖြင့် ထိုးခံရသော ထိုခိုးသူ၏ ဒုက္ခဒေါမနဿသည် ငရဲ၌ ဖြစ်သော ဒုက္ခကို ထောက်၍ မရေတွက်လောက်ပါ"ဟု မိန့်တော်မူ၏။

နတ်လူအသက်ထက် ငရဲသက်ရှည်ပုံ

နတ်လူတို့ အသက်ထက် ငရဲသက်သည် အလွန်ရှည်သည်။ ကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံ နှစ်ပါးတွင် အကုသိုလ်ကံက သာလွန်၍ အကျိုးကြီးသည်ဟု ထင်ရသည်။ အမှန်မှာ ထိုသို့မဟုတ်ပေ။ ကုသိုလ်ကံ - အကုသိုလ်ကံ နှစ်ပါးစလုံးပင် အကျိုးကြီးကြပါသည်။

အကုသိုလ်ကံ အကျိုးကြီး၍ အသက် ရှည်ရသည်မှာ အကြောင်းရှိပါသည်။ အကြင်သူသည် အသက်ထက်ဆုံး သုစရိုက်တရားတို့ကို ပြု၍ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရသည်။ နတ်ပြည်၌ဖြစ်သောသူအား နတ်စည်းစိမ်၏ ကြီးမားများမြတ်သည် အဖြစ်ကြောင့် ကာမရာဂထူပြောသည်။ အမျက်ဒေါသအား ကြီးသည်။ လွန်ကဲသော မာန၊ စိတ်ပျံ့လွင့်မှု၊ ငြူစူမှု၊ ဝန်တိုမှုတို့သည် ဖြစ်ကြကုန်၏။ ကုသိုလ်စိတ် ဖြစ်မှုနည်းသည်။ အကုသိုလ်ဖြစ်သော်လည်း အလှူပေး ခြင်း၊ သီလဆောက်တည်ခြင်း အခွင့်သည် မရကြ။

သို့တွက် ရာဂ ဒေါသ အစရှိသော အကုသိုလ်တို့သည် ကျောက်၌ သွေးအပ်သော သံသည် ကုန်သကဲ့သို့ ရေး၌ ပြုအပ်သော ကုသိုလ်ကံကို ကုန်စေသည်။ သို့အတွက် ထိုသူသည် ရေး၌ ပြုအပ် သော ကုသိုလ်ကံကို ကုန်စေသည်။ သို့အတွက် ထိုသူသည် ရေး၌ ပြုအပ်သော မရင့်သေးသော အကျိုးရှိသော ကုသိုလ်ကံ အကယ်၍ရှိမူ ထိုကံကြောင့် တစ်ပါးသော နတ်ဘုံ၌ ဖြစ်ရသည်။

အကြင်သူသ ည် အသက်ထက်ဆုံး ဒုစရိုက် တရားတို့ကို ပြုလုပ်ခဲ့၍ ငရဲ၌ ဖြစ်ရ သည်။ ထိုသူအား ငရဲ၌ သည်းမခံနိုင်လောက်အောင် နာကျင်သေ ဆင်းရဲဝေဒနာတို့သည် ဖြစ်ကုန်၏။

မြတ်ပန်းရဂုံစာပေ

များစွာသော ပင်ပန်းခြင်းတို့သည်လည်း ဖြစ်သည်။ ဤသို့ ဖြစ်သော်–

"ငါသည် ပညာရှိတို့ စကားကို နားမထောင်၊ လူမိုက်နှင့် ပေါင်း၍ မကောင်းမှုကို များစွာ ပြုမိခဲ့ချေ၏"ဟု အဖန်တလဲလဲ စိုးရိမ်၏။ ထိုသူအား ဆင်းရဲဒုက္ခ အာရုံ၌ ဒေါသဇောမပြတ် ဖြစ်နေရ၏။ ထိုဒေါသဇောသည် ရှေးကပြုခဲ့သော အကုသိုလ်အား အထောက်ပံ့ပြု၍ အားအသစ်ကို တိုးဆင့်ပေး၏။ ထို့ကြောင့် ထိုသူအား အကုသိုလ်တရားသည် တိုးပွားပြန်သဖြင့် အသက် ရှည်သော အဖြစ်ကို ပေးပြန်သည်။

ထိုခံရသော ငရဲ၌ အသက်ကုန်ပြန်သော် တစ်ပါးသော၊ အကျိုးမပေးသေးသော မကောင်းမှုသည် အကယ်၍ ရှိနေပါမူ ထို မကောင်းမှုသည် ထိုသူအား လက်ဖျစ်တစ်တွက် လျှပ်တစ်ပြက် မျက်စိတစ်မှိတ်မျှ သက်သာခွင့်မပေးဘဲ အခြားငရဲ၌ ကျရပြန် သည်။

မကောင်းသော ဘုံဘဝ ငရဲသို့ ရောက်သော သူအား ဘဝများစွာ တို့၌ ပြုအပ်သော မကောင်းမှုတို့သည် တစ်ခုသော ဘဝ၌ ပေါင်းစည်း စုဝေးလျက် ကံတစ်ခု ကုန်သော် ကံတစ်ခု၊ ဤသို့အားဖြင့် များစွာသော အကုသိုလ်တို့သည် အခွင့်ရ ကုန်သည်။

ဤအကြောင်းကြောင့် အပါယ်၌ အသက်ရှည်ရပါသည်။

ငရဲကျရေးနှင့် နတ်ပြည်ရောက်ရေး

ငရဲသို့ ကျရောက်မှု၊ နတ်ပြည်သို့ တက်ရောက်ရမှုနှင့် ပတ်သက်၍ ဘုရားရှင်က ပဉ္စင်္ဂုတ္တရပါဠိတော်၊ နိရယသုတ်၌ အောက်ပါအတိုင်း ဟောထားသည်ကို တွေ့ရပါသည်-

"ရဟန်းတို့ တရားငါးမျိုးနှင့် ပြည့်စုံသော ဥပါသကာသည် ဆောင်ယူချထားအပ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ငရဲ၌ ဖြစ်ရေတတ်၏။

"အဘယ်ငါးမျိုးတို့နည်းဟူမူ-

(၁) သူ့အသက်ကိုသတ်လေ့ရှိခြင်း၊

(၂) မပေးသည်ကိုယူလေ့ရှိခြင်း၊

(၂) ကာမဂုဏ်တို့၌ မှားယွင်းစွာကျင့်လေ့ရှိခြင်း၊

(၄) မမှန်ပြောလေ့ရှိခြင်း၊

(၅) မူးယစ်မေ့လျော့ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော သေအရက်ကို သောက်လေ့ရှိခြင်းတို့ပေတည်း။

"ရဟန်းတို့ ဤတရားငါးမျိုးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ဥပါသကာသည် - ဆောင်ယူ၍ ချထားအပ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ ငရဲ၌ ဖြစ်ရ၏။

"ရဟန်းတို့ တရားငါးမျိုးတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ဥပါသကာသည် ဆောင်ယူ၍ ချထားအပ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရ၏။

အဘယ်ငါးမျိုးတို့နည်းဟူမူ-

(၁) သူ့အသက်ကို သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မှု၊

(၂) မပေးသည်ကိုယူခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မှု၊

(၃) ကာမဂုဏ်တို့၌ မှားယွင်းစွာကျင့်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မှု၊

(၄) မမှန်ပြောခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မှု၊

(၅) မူးယစ် မေ့လျော့ခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သော သေအရက်ကိုသောက်ခြင်းမှ ရှောင်ကြဉ်မှုတို့နှင့် ပြည့်စုံသော ဥပါသကာသည် ဆောင်ယူ၍ ချထားအပ်သကဲ့သို့ ထို့အတူ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရ၏”

ငရဲကိုအလိုရှိသူများ

ငရဲကို အဘယ်သူ အလိုရှိသနည်းဆိုသော် - တစ်ဦးသောသူသည် တစ်ဦးသောသူကို နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲ၏။ ထိုအနှိပ်စက်ခံရသော သူသည် မိမိကို နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသော ထိုရန်သူကို ကြီးစွာသော ဘေးဖြင့် နှိပ်စက်ခြင်းငှာ ထိုသူအတွက် ကြီးစွာသော ဘေးဖြစ်စေလို သဖြင့် အကြီးဆုံးသော ငရဲဘေးကို အလိုရှိသည်။

မြတ်ပန်းရဂုံစာပေ

ထို့ကြောင့် လောက၌ ငါ့အပေါ် နိုင်သူကို ငါမနိုင်သော်လည်း နိုင်သူပေါ်ပါစေဟု ကျိန်ကြသည်။ မိမိရန်သူအပေါ် နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်း နိုင်သူကို တောင့်တကြသည်။

သူတစ်ပါးအား နှိပ်စက်ညှဉ်းပန်းတတ်သော ထိုသူယုတ်မာကို အနှိပ်စက်နိုင်ဆုံး၊ အညှဉ်းဆဲနိုင်ဆုံးသူကား ငရဲကြီးငယ်တို့ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ကြောင့် ထိုလူယုတ်မာများကို ငရဲက ကြိုက်၏။ အလိုရှိ၏။

ထို့ကြောင့် ဘုရားရှင်က သတ္တဂုံတ္တရပါဠိတော် သပတ္တကန္တ သုတ်၌–

"ရဟန်းတို့၊ ဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူတစ်ဦးသည် မိမိဆန့်ကျင်ဘက် ရန်သူတစ်ဦးအား – ဤငါ၏ ရန်သူသည် ကိုယ်ခန္ဓာ ပျက်စီးပြီးသည်နောက် ချမ်းသာကင်းသော ၊ မကောင်းသူတို့ လားရောက်ရာ ဖရိဖရဲ ပျက်စီးကျရာ ဖြစ်သော ငရဲသို့ ကျရောက်ပါမူ ကောင်းလေစွ တကားဟု ဤသို့ အလိုရှိကြသည်"၁

ငရဲသို့ ကျရောက်စေတတ်သော၊ ကမ္မပထမြောက်သော အကုသိုလ် ဒစရိုက်ကို ပြုသောသူသည် မိမိသန္တာန်၌

အကုသိုလ်တရား ဖြစ်ပေါ်လာသည်ကို မပယ်ရှားဘဲ မဆုတ်နစ်ဘဲ သည်းခံ နှစ်သက် နေလျှင် ထိုအကုသိုလ်၏ ဒုက္ခအကျိုးကို နှစ်သက်သည်ဖြစ်၍ ဒုက္ခကို ဖြစ်စေသော ငရဲကိုလည်း အလိုရှိသူ ဖြစ်တော့သည်။

---

* ၁။သပဇ္ဈော သပတ္တသ္သ ဇဂံ ဣစ္ဆတိ အဟောဝတာယံ ကာယဿ ဘေဒါပရံမရဏာ အပါယံဒုဂ္ဂတိံ ဝိနိပါတံ နိရယံဥပပဇ္ဇေယျာတိ။
ပဏ္ဍိတဝေဒနီယကျမ်းစာ ၁၉၃-၁၉၄။

◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆

အခန်း (၂)

ငရဲဘုံ

သတ္တဝါတို့၏ တည်နေရာ အရပ်ကို ပါဠိလို ဘူမိ၊ မြန်မာ လို ဘုံဟု ခေါ်သည်။ ထိုဘုံသည် အပါယ်လေးဘုံ ကာမသုဂတိ (၇)ဘုံ၊ ဗြဟ္မာ (၂၀)ဘုံအားဖြင့် (၃၁)ဘုံ ရှိသည်။ ထိုတွင် အပါယ်လေးဘုံ ဟူသည်မှာ -

- ငရဲဘုံ
- တိရစ္ဆာန်ဘုံ
- ပြိတ္တာဘုံ
- အသူရကာယ်ဘုံ

တို့ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုအပါယ်လေးဘုံတွင် ပါဝင်သော ငရဲဘုံဟူသည်မှာ ယခု လူ့ပြည်တွင် ပြစ်မှုကျူးလွန်သော သူတို့ ကျရောက်

မြတ်ပန်းရဂုံစာပေ

၂၃၃၈၄

ခံစားဖို့ရာ အကျဉ်းထောင်များ တည်ရှိသကဲ့သို့ သတ္တဝါတို့ တည်နေရာ ဤ ကမ္ဘာမြေအတွင်းဝယ် မကောင်းမှု ဒုစရိုက် ကျူးလွန်သူတို့ ကျရောက် ခံနေရန် ငရဲဘုံများ၊ ငရဲထောင်များ တည်ရှိသည်။ ထိုငရဲဘုံ၊ ငရဲ ထောင်တို့ သည်ကား သတ္တဝါတို့၏ ကံသာလျှင် အရင်းခံ၍ ဥတု ကြောင့် ဖြစ်နေသော (ကမ္မပစ္စယ) ဥတုဇရုပ်တရားများ ဖြစ်ကြ သည်။

အပါယ်ဘုံဆိုသည်မှာ - ကုသိုလ်ကောင်းမှုဟု သမုတ်အပ်သော ဒါန စသည့် ဝတ္ထု ပြုစုစရာ ချမ်းသာ မင်္ဂလာမှ ကင်းသော အရပ်သည် အပါယ်ဘုံ ဖြစ်သည်။

ငရဲဘုံဆိုသည်မှာ - ကြီးပွားကြောင်း ချမ်းသာကုသိုလ် မင်္ဂလာမှ အလျဉ်းမရှိ၊ ကင်းစင်သော သဘောရှိသော နေရာသည် ငရဲဘုံဟု ဆိုပါသည်။ ဤဘုံတွင် ငရဲသူ ငရဲသားတို့သည် ပူလောင် တုန်ခိုက် ဆင်းရဲခြင်းသို့ ဆိုက်ကုန်လျက် အမြဲမပြတ် တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် ငုပ်ချည်ပေါ်ချည် စသည် မပြတ် ဆင်းရဲ အထပ်ထပ်တို့ဖြင့် မပြတ်ခံနေရသော သဘောရှိသည်။ ချမ်းသာ မရှိ ဆင်းရဲအတိဖြစ်ရာ အရပ်သည် ငရဲဘုံဟု ခေါ်ပါသည်။

ငရဲသနင်းယမမင်း

လူ့ဘုံဝယ် အစိုးရတရားသူကြီး မင်းများ ရုံးထိုင်သလို ယမမင်းတို့သည် ငရဲဘုံ၏ တံခါးလေးဘက်၌ ရုံးစိုက်ကြပြီးလျှင် ငရဲရောက်လာကြသူများကို စစ်ဆေးမေးမြန်းကြသည်။ ယမမင်းသည် တစ်ယောက်မကလောက လူ့ပြည်ရှိဒေသဆိုင်ရာ တရားရုံး အသီးသီး၌ တရားသူကြီးများ ရှိသကဲ့သို့ ယမမင်း အများအပြား ရှိလေသည်။

ထိုယမမင်းတို့သည် စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့တွင် အပါ အဝင်ဖြစ်သော ဝေမာနိကပြိတ္တာမင်းတို့ကိုပင် ယမမင်းဟု ခေါ်ကြသည်။ ယင်းတို့သည် တစ်ခါတစ်ရံ နတ်စည်းစိမ်ကို ခံစားရ၍ တစ်ခါတစ်ရံ မကောင်းမှုကံ အကျိုးကို ရိုးရိုး ပြိတ္တာများကဲ့သို့ပင် ခံစားရရှာသေးသည်။

ယမမင်းတို့သည် ငရဲသို့ ရောက်လာသူတိုင်းကို အစစ် အဆေး ပြုလုပ်ကြသည် မဟုတ်ပါ။ အကုသိုလ်ကြီး၍ (ဥပမာ ပဥ္စာနန္တရိယကံ ထိုက်သူများ) ပြစ်မှု ထင်ရှားသူတို့မှာ အစစ် အဆေးမရှိ တစ်ခါတည်း ငရဲသို့ ကျရလေသည်။ အကုသိုလ် နည်းပါးသူများအတွက် လွတ်လိုလွတ်ငြား အနေအားဖြင့် ယမမင်းထံ အစစ်အဆေး ခံခွင့်ရလေသည်။

ထို့ကြောင့် ယမမင်း၏ စစ်ဆေးမှုမှာ အပြစ်ရှာလို၍ မဟုတ်ဘဲ လွတ်သင့်က လွတ်ခွင့်ရစေလိုသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ယခု လူ့ပြည်ရှိ အယူခံရုံးမင်းများနှင့် အလားတူ သဘောဖြစ်သည်။ သို့အတွက် ယမမင်းဟူသည် ကြမ်းတမ်းရက်စက်သော မင်း မဟုတ်။ တရားစောင့်သော မင်းကောင်းမင်းမြတ် ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ယူရပါမည်။

(ဥပရိပဏ္ဏာသ ဒေဝဒူတသုတ်)

ယမမင်းစစ်ဆေးခန်း

ဒေဝဒူတသုတ္တန်ပါဠိတော်၌ ယမမင်းသည် မိမိထံ မှောက်သို့ ရောက်လာသော ငရဲသားများကို ဒေဝဒူတငါးမျိုးကို ခေါ်ပြလျက် စစ်ဆေးလေ့ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဒေဝဒူတ ငါးပါးဆိုသည်မှာ လူ့ပြည်မှာရှိသော ကလေး၊ သူအို၊ သူနာ၊ သူသေ၊ အကျဉ်းသမား (၅)ဦးသားကို ယမမင်းက စေလွှတ် အပ်သော တမန်တော် မဟုတ်သော်လည်း အလားတူ ဖြစ်သော ကြောင့် ဒေဝဒူတ (ယမမင်းတမန်) ဟု ခေါ်ပါသည်။

ယမမင်းက ငရဲသို့ ရောက်လာသော သူများကို အလွန် ကြင်နာစွာဖြင့် ဤသို့ စစ်ဆေးမေးမြန်းပါသည်–

ယမမင်း။ မောင်မင်း လူ့ပြည်မှာ ရှိစဉ်တုန်းက မိမိ၏ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ကို မသုတ်သင်နိုင်ဘဲ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်ထဲ၌ လူးကာလိမ့်ကာ နေရသော ကလေးများကို မတွေ့ခဲ့ဘူးလား။

ငရဲသား။ တွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။

ယမမင်း။ မိမိကိုယ်တိုင် နားလည်သော အရွယ်သို့ ရောက်သောအခါ ထိုကလေးများကို ကြည့်ရှု၍ ငါသည် ဘာမျှ နားမလည်ရှာသော ယခုလို ကလေးသူငယ် ဖြစ်ဖို့ရာ နောင်အခါ ပဋိသန္ဓေ နေရဦးမည်။ ပဋိသန္ဓေ နေခြင်း သဘောကို မလွန်ဆန်နိုင်သေးပါတကား၊ ယခုကပင် ကိုယ်၊ နှုတ်၊ စိတ်များကို စောင့်စည်းလျက် ကောင်းကောင်းနေမှသာ တော်တော့မည်ဟု အကြံအစည်များ မဖြစ်ပေါ်ခဲ့ဖူးလား မောင်မင်း။

ငရဲသား။ ကျွန်တော် မေ့လျော့နေသည့်အတွက် ကုသိုလ်ကောင်းမှု ဖက်၌ စိတ်မဝင်စားမိခဲ့ပါ။

ယမမင်း။ မောင်မင်း - မကောင်းမှုကို ဆွေမျိုး ဉာတကာ၊ ဆရာ၊ မိဘ စသူတို့က ပြုပေးသည်မဟုတ်၊ မောင်မင်း ကိုယ်တိုင် ပြုခဲ့သည်ဖြစ်၍ မိမိ၏ အပြစ်ဒဏ်ကို မေ့လျော့သူတို့ ထုံးစံအတိုင်း မောင်မင်း ခံရချေတော့မည်။

ဤနည်းအတိုင်း သူ့အိုကို ညွှန်ပြ၍ ဒုတိယအကြိမ် မေးသည်။ သူနာကို ညွှန်ပြ၍ တတိယအကြိမ် မေးသည်။ သူသေကို ညွှန်ပြ၍ စတုတ္ထအကြိမ် မေးသည်။ အကျဉ်းသမားကို ညွှန်ပြ၍ ပဉ္စမအကြိမ် မေးသည်။

ဤသို့ ငါးကြိမ်တိုင်တိုင် မေး၍ ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို သတိမရသေးလျှင် ယမမင်းကိုယ်တိုင်–

"လူ့ဘဝဝယ် ထိုသူကုသိုလ်ပြုတဲ့အခါတုန်းက မိမိအား အမျှဝေဖူးသလား" ဟု စဉ်းစားသည်။

(ဤအချက်ကို ထောက်၍ ကုသိုလ်ပြုသောအခါ ယမမင်းကို အမျှထည့်၍ ပေးသင့်ကြသည်ကို သတိပြုကြစေလိုသည်။)

ယမမင်းသည် စဉ်းစား၍ရလျှင် ထိုကုသိုလ်ကို ဖော်ပြော ပြသည်။ ယမမင်းက ပြောခြင်းကြောင့်ဖြစ်စေ၊ မိမိဘာသာ သတိရ၍ ဖြစ်စေ ကုသိုလ်ကို သတိရသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ငရဲမှ လွတ်မြောက်၍ နတ်ပြည်သို့ ရောက်ရလေသည်။

(ထိုအချိန်၊ ထိုနေရာမျိုးကျမှ မိမိတို့ ပြုခဲ့သော ကုသိုလ်များ အားထားရကြောင်း ထင်ရှားသည်ကို သတိပြုကြ စေလိုသည်။)

ယမမင်းကိုယ်တိုင် စဉ်းစား၍မရသော အခါတွင် ယမမင်း သည် ဆိတ်ဆိတ်နေလေတော့သည်။ ထိုအခါ ငရဲသားကို ငရဲထိန်း တို့က ယူဆောင်သွားကြပြီး ငရဲဘုံ အကုသိုလ်ကံ အလိုက် နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းကြတော့သည်။

ငရဲထိန်းဟူသည်

ငရဲထိန်းဟူသည် စတုမဟာရာဇ် နတ်မျိုး အပါအဝင် နတ်ဘီလူး၊ နတ်ရက္ခိုက်များ ဖြစ်ကြလေသည်။ ထိုငရဲထိန်းတို့၏ အလုပ်သည် အနည်းငယ်သော အကုသိုလ်ကံဖြင့် ကျရောက်လာ သူများကို ယမမင်းထံ ပို့ပေးခြင်း၊ ငရဲသို့ ကျရောက်ပြီးသော သူများကို အာဏာပါးကွပ်သားတို့ကဲ့သို့ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ သတ်ပုတ်ရိုက်နှက်ညှဉ်းဆဲခြင်း အလုပ်တို့ကို ပြုလုပ်ဆောင်ရွက် ကြရ လေသည်။

ငရဲမီး စသော အန္တရာယ်တို့သည် ကံကြောင့်ဖြစ်ရသော (ကမ္မပစ္စယ) ဥတုဇရုပ်တရားများ ဖြစ်ရကား ငရဲခံရသူတို့သာ ပူလောင်၍ ငရဲထိန်းတို့မှာ မပူလောင်ချေ။

များလှစုံစုံ ငရဲဘုံများ

ငရဲဘုံသည် ငရဲကြီးဘုံ၊ ငရဲငယ်ဘုံ ဟူ၍ရှိရာ ငရဲကြီးဘုံ (၈)ထပ်ရှိပြီး ငရဲကြီးကို ရံနေသော ငရဲငယ်ဘုံသည် (၁၂၈)ရှိပါသည်။

ငရဲကြီးရှစ်ထပ်မှာ -

၁။ သဉ္ဇိုင်းငရဲ

၂။ ကာလသုတ်ငရဲ

၃။ သံဃာတငရဲ

၄။ ရောရုဝငရဲ

၅။ မဟာရောရုဝငရဲ

၆။ တာပနငရဲ

၇။ မဟာတာပနငရဲ

၈။ အဝီစိငရဲ

တို့ဖြစ်သည်။

ငရဲငယ် (၁၂၈) ဆိုသည်မှာ ငရဲကြီး (၈)ထပ်တို့တွင် တစ်ထပ် တစ်ထပ်၌ အရပ်လေးမျက်နှာစီ ခြံရံ၍ နေသော ဥဿဒငရဲများ ကို ငရဲငယ်ဟု ဆိုပါသည်။

ယင်းငရဲငယ် လေးထပ်မှာ -

၁။ ဘင်ပုပ်ငရဲ

၂။ ပြာပူငရဲ

၃။ လက်ပံတောငရဲ

၄။ သန်လျက်အရွယ်ရှိသော အသိပတ္တသစ်ပင်တော ငရဲတို့ ဖြစ်သည်။

ဤသို့အားဖြင့် ဥဿဒ ငရဲငယ်ပေါင်း (၄)ပါးစီ ရှိသည်။ အရပ်လေးမျက်နှာဖြင့် မြှောက်ပွားပါက ငရဲကြီး တစ်ထပ်လျှင် ငရဲငယ် (၁၆)ထပ် ရှိသည်။ ယင်းငရဲငယ် (၁၆)ထပ်ကို ငရဲကြီး (၈)ထပ်နှင့် မြှောက်ပါက (၈ X ၁၆ = ၁၂၈) ရှိပါသည်။

တနည်းအဆို ဥဿဒ ငရဲငယ်သည် (၅)မျိုး ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ယင်း (၅)မျိုးမှာ မူလငရဲငယ် (၄)ပါးထဲသို့ -

"အဆူးရှိသော ကြိမ်နွယ်တို့ဖြင့် ပြုံးပြွမ်း၍ သံရေပူ၊ ကြေး ရေပူတို့ဖြင့် ပြည့်သော ဝေတ္တရဏီမြစ်ငရဲ"ဟူသော ငရဲငယ် တစ်ပါး ထပ်ပေါင်းထည့်ပါက ငရဲငယ် (၅)မျိုး ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ယင်းကို အရပ်လေးမျက်နှာဖြင့် မြှောက်ပွားပါက ငရဲကြီး တစ်ထပ်လျှင် ငရဲငယ် (၂၀)ရှိပါသည်။ ယင်းငရဲငယ် (၂၀)ကို ငရဲကြီး (၈)ထပ်နှင့် မြှောက်လျှင် အခြံအရံ ငရဲငယ်ပေါင်း (၁၆၀) ရှိပါသည်။

လောကန္တရိတ်ငရဲ

ထိုငရဲကြီး ငရဲငယ်များ အပြင် စကြဝဠာ သုံးခုတို့၏ ဖိုခနောက်ဆိုင် အကြား၌ တည်ရှိသော လောကန္တရိတ် ငရဲဟူသော ငရဲတစ်မျိုး ရှိနေသေးသည်။ စကြဝဠာ ကမ္ဘာမြေဝိုင်း သုံးခုသုံးခု စပ်၍ တည်နေသည်။ ယင်းတို့၏ အကြားအကြား ဖြစ်သော အပေါက်ကြီးသည် အောက်သို့ ကမ္ဘာရေတိုင်အောင် ထုတ်ချင်းခတ် နက်သည်။ အထက်သို့ ကောင်းကင်တိုင်အောင် ပေါက်သည်။ ယင်းချောက်ကြီးကို လောကန္တ ရဟု ခေါ်ပါသည်။

ယင်းကို ကမ္ဘာချောက်ကြီးဟူ၍လည်း ခေါ်သည်။ ယင်းသည် ယူဇနာ ရှစ်ထောင် (၈၀၀၀)– ကျယ်သည်။ စကြဝဠာ တောင်ကြီး ပိတ်ဆီးလျက်ရှိသောကြောင့် နေရောင် လရောင်ဟူ၍ တစ်ရံတစ်ခါမျှ မကျရောက်၊ အမြဲမှောင်ကြီး ကျနေသည်။ ဘုရားအလောင်းတော်များ ပဋိသန္ဓေယူသောအခါ၊ ဖွားသောအခါ၊ ဘုရားဖြစ်သောအခါတို့၌ သာလျှပ် ကဲ်သကဲ့သို့ ခေတ္တခဏသာ အလင်းရောင် ရသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ယင်းကမ္ဘာချောက်ကြီး၏ အောက်တည့်တည့် ကမ္ဘာမှောင်ထဲ၌ ရှိသော ရေသည် အလွန်တရာ အေးမြလှသည်။ သတ္တဝါတို့ကို အေးခြင်းဖြင့် ရုတ်တရက် သေစေသည်။ ယင်းရေအစုကို ကမ္ဘာ ရေချမ်းအိုးကြီးဟူ၍လည်း ခေါ်သည်။

ယင်းကမ္ဘာချောက်ကြီးထဲသို့ ကျရောက်ရသော ငရဲသားတို့ကို လောကန္တရိတ် ငရဲသားဟု ခေါ်သည်။

လောကန္တရိတ်ငရဲကျခံရသူများ

ဤငရဲသို့ ကျရောက်နိုင်သော သူများမှာ ကျေးဇူးကြီးလှသော မိဘနှစ်ပါးကို ဆဲရေးတိုင်းထွာခြင်း၊ အော်ခြင်း၊ ငေါက်ခြင်း၊ မထေမဲ့ မြင်ပြုခြင်း၊ မရိုမသေပြုခြင်း အပြစ်ကို ဝန်ချတောင်းပန် ကန်တော့မှု မရှိခြင်း စသော အပြစ်များကို ကျူးလွန်သော သားဆိုး သမီးဆိုးများသည် ထိုငရဲသို့ မုချ ကျရောက်ရသည်။

ထို့ပြင် တရားဓမ္မ ကျင့်ကြံ ကြိုးကုတ် အားထုတ်နေသော ရဟန်းမြတ် သူတော်ကောင်းများကို ပြစ်မှား စော်ကားကျူးလွန်သူများနှင့် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း သတ္တဝါတို့ကို သတ်ဖြတ်ခြင်း၊ ညှဉ်းဆဲခြင် နိုင်ထက်ကလူ ပြုခြင်း စသော မကောင်းမှု ဒုစရိုက်ပြုသူများသည် ဤငရဲ၌ ကျရောက်ခံစားရသည်။ အဋ္ဌကထာ၌ ဥပမာပြထားသည်မှာ နာဂသူပုန်ကြီးနှင့် အဘယသူပုန်ကြီးတို့သည် ဤငရဲ၌ ကျရောက် သည်ဟု ဆိုပါသည်။

ငရဲသတ္တဝါတို့ ခံစားရပုံ

ဤငရဲ၌ ကျရောက်ကြကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ခန္ဓာကိုယ် သုံးဂါဝုတ်ရှိသည်။ လင်းနို့သတ္တဝါတို့နှင့် တူသည်။ သူတို့၏ ခြေသည်း၊ လက်သည်းများသည် ရှည်ကြသည်။ သစ်ပင်၌ လင်းနို့များ ကပ်နိုင်ချိတ်နိုင်၊ တွယ်နိုင်သကဲ့သို့ ထိုငရဲသားများသည် စကြဝဠာ တံတိုင်း၌ ချိတ်တွယ်နေကြရလေသည်။ အစာရေစာ မရှိကြ၊ အချင်းချင်း မမြင်ရသဖြင့် တစ်ကောင်နှင့်တစ်ကောင် ထိခိုက်မိသောအခါ ငါ့အစာဟု မှတ်ထင်ကာ အချင်းချင်း ကိုယ်စားကြသည်။

ထိုအခါ စကြဝဠာ နံရံချိတ်ထားရာမှ ပြုတ်ကျပြီး ရေထဲ ကျကြသည်။ အေးမြသော ရေထဲတွင် မြေ့မြေ့ကြေ၍ သေကြရသည်။ တစ်ဖန် လင်းနို့သဖွယ် ပြန်ဖြစ်ပြီး ကံမကုန်မချင်း ခံစားနေကြ ရလေသည်။

၁။ သိဉ္စိုဝ်းငရဲ

ငရဲကြီးရှစ်ထပ်တွင် သိဉ္စိုဝ်းငရဲသည် အထက်ဆုံး ဘုံငရဲ ဖြစ်ပြီး လူ့ပြည်နှင့် အနီးဆုံးဖြစ်သည်။ ထိုငရဲဘုံနှင့် လူ့ပြည်သည် ယူဇနာပေါင်း တစ်သောင်းငါးထောင် (၁၅၀၀၀) ကွာဝေးသည်။

သဠိုဝ်းငရဲဟု ခေါ်သည်မှာ ဤငရဲဘုံ၌ အဖန်တလဲလဲ အသက်ရှင်ပြီး ခံရသောကြောင့် သဠိုဝ်းငရဲဟု ခေါ်ပါသည်။ ထိုငရဲသည် အစောက်ယူဇနာ တစ်ရာ၊ အနံ အလျား ယူဇနာ တစ်သောင်း ကျယ်ဝန်းသည်။

ငရဲခံစားရပုံ

ဤငရဲကြီးသည် အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်လောင်သော သံမြေပြင်ရှိသည်။ ငရဲသားတို့အသချေ၊ အနန္တ ပြည့်နှက်ကျပ်တည်းစွာ ရှိသည်။ ငရဲထိန်းတို့သည် အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်ပနေသော ထန်းပင်လုံး ပမာဏရှိသော ဓား၊ လှံ စသော လက်နက်တို့ဖြင့် ငရဲသားတို့ကို ထိုးခုတ်ပစ်သတ်ကြသည်။ ငရဲသားတို့၏ ဦးခေါင်းကို အပိုင်းပိုင်း ဖြတ်ကြသည်။ လက်ခြေတို့ကို ဖြတ်တောက်ကြသည်။

သံမြေပြင်၌ လူးလဲနေကြကုန်သော ငရဲသားတို့ကို ကြီးစွာ သော သံတင်းပုတ်ကြီးဖြင့် အတင်း ထုနှက်ကြသည်။ အသား၊ အရေ၊ အကြော၊ အရိုးတို့သည် ကြေမွကုန်သည်။ သွေးတို့သည် မြေကြီးဖြစ်၍ လှိုင်းတံပိုးထကာ ပြင်းထန်စွာ စီးသွားကုန်သည်။ ထိုအသွေးအသား အလုံးစုံတို့ကို သံမြေမှ မီးလုံးကြီးသည် ထလာပြီး ဟပ်လိုက်လျှင် အကြွင်းအကျန် မရှိ လောင်ကျွမ်းကုန်ခမ်းသွား လေသည်။

ကံမကုန်သရွေ့ ခံစားကြရသည်။ ကံစီရင်မှုကြောင့် တစ်ဖန် ဥပပါတ်ဇာတိအားဖြင့် ပကတိ ဖြစ်မြဲပြန်ဖြစ်ပြီး တစ်ဖန် ပြန်ခံရသည်။ ထိုငရဲသည် များစွာသော သတ္တဝါတို့ သတ်ဖြတ်ရာ မဟာသချိုင်းနှင့် တူသည်။ သားသတ်ရုံကြီးနှင့် တူသည်ဟု တင်စားဆိုသည်။

သဉ္ဇိုဝ်းငရဲသက်တမ်း

လူတို့၏ အနှစ် (၅၀)သည် စတုမဟာရာဇ်နတ်၏ (၁)ရက် ဖြစ်သည်။

စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့၏ နတ်သက် (၅၀၀)သည် သဉ္ဇိုင်း ငရဲ၌ (၁)ရက် ဖြစ်သည်။

သဉ္ဇိုဝ်းငရဲ တစ်ရက်မှာ လူတို့ အရေအတွက်အားဖြင့် အနှစ်ကိုးသန်း ရှိသည်။

သဉ္ဇိုဝ်းငရဲသက်သည် အနှစ် (၅၀၀) သက်တမ်းရှိသည်။

(ယင်းကို လူတို့၏ နှစ် လ အရေအတွက် တို့ဖြင့် တွက်သည်ရှိသော ကုဋေပေါင်း တစ်သိန်းခြောက်သောင်း နှစ်ထောင် ရှိသည်။)

သိင်္ဂိုဝ်းငရဲ၌ခံကြရသူများ

တရားစောင့်သော ရဟန်း သူတော်ကောင်းတို့ ပြစ်မှား စော်ကားသော သူတို့သည် ဤငရဲ၌ ခံစားကြရသည်။

၂။ ကာလသုတ်ငရဲ

ဤငရဲသို့ကျရောက်ကြသော သတ္တဝါတို့ကို မည်းနက်သော မျဉ်းကြောင်း ဆွဲပြီးလျှင် မျဉ်းကြောင်းအတိုင်း ပဲခွပ်၊ ပုဆိန်၊ ဓားမ၊ လွှကြီး လွှငယ်တို့ဖြင့် ရွေကြ၊ ခုတ်ကြ၊ တိုက်ခွဲကြသောကြောင့် ကာလသုတ် ငရဲဟု ခေါ်သည်။

ယင်းငရဲသည် သင်္ဂိုဝ်းငရဲအောက် ယူဇနာ တစ်သောင်း ငါးထောင်ကွာတွင် ရှိသည်။ မြေလိုဏ်ဥမင်ကြီးသဖွယ် ယူဇနာ တစ်သောင်း ကျယ်ဝန်းသည်။

ငရဲသားတို့ခံကြရပုံ

အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်သော သံမြေပြင်ရှိသည်။ ငရဲသူ၊ ငရဲသား အသချေ အနန္တ ပြည့်နက် ကြပ်တည်းစွာရှိသည်။

ငရဲထိန်းတို့သည် အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်သော လက်နက်မျိုးစုံတို့ဖြင့် ပစ်ခတ်ကြပြီး ငရဲသားတို့ကို သံမြေပြင်၌ လဲကျစေသည်။ ငရဲသားတို့ လဲကျနေစဉ် ငရဲထိန်း တို့သည်

ထန်းလုံးပမာဏရှိသော သံပန္နက်ကြီးတို့ဖြင့် မလှုပ်မယှက်နိုင်အောင် ခိုင်မြဲစွာ သံမြေ၌ စိုက်နက်ကြသည်။

ထို့နောက် လူသမားသည် သစ်လုံးတို့ တိုက်ခွဲရန် မျဉ်းသား ဘိသကဲ့သို့ ငရဲသားတို့ကို မည်းနက်သော မျဉ်းတို့ဖြင့် ရေးသား ကြသည်။ ထို့နောက် ငရဲထိန်းတို့က အိမ်မိုးတစ်ခြမ်းပမာဏရှိသော ဓားမကြီးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ တစ်ခြမ်းပဲ့ကျောက်တောင် ပမာဏရှိသော ပဲခွပ်၊ ပုဆိန်တို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ မျဉ်းကြောင်းအတိုင်း ခုတ်ကြ၊ ခွဲကြ၊ မြှောင့်ကြ၊ စိတ်ကြကုန်၏။ အလွှာအလွှာ ခွာ၍ခွာ၍ ရွေကြကုန်သည်။ ကြီးမားထက်မြက်သော အစွယ်ရှိသော ငရဲလွှကြီးတို့ဖြင့်လည်း တိုက်ခွဲကြသည်။ ငရဲသား တို့သည် အပြားပြား ပျဉ်ပြားကြီးတွေ ဖြစ်ကြကုန်သည်။ အစိတ် အစိတ်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြကုန်သည်။

တို့ပြင် အကြမ်းခွဲခြင်း၊ အနုစိတ်ခွဲခြင်း စသော အမျိုးမျိုးသော တိုက်ခွဲခြင်း၊ အကြမ်းရွေခြင်း၊ အနုရွေးခြင်း စသော အမျိုးမျိုးသော ရွေခြင်းတို့ကို အဆင့်ဆင့် ပြုကြကုန်သည်။ ငရဲထိန်းတို့ ပြုသမျှကို ငရဲသားတို့မှာ ပက်လက်စင်းကာ ခံကြရသည်။ သွေးတို့သည် ချောင်းကဲ့သို့စီးကုန်၏။

မကြာခင် သံမြေမှ ထသော မီးတို့သည် ထိုအစိတ်၊ အမွှာ၊ အလွှာ၊ အချပ်တို့ကို ခဏချင်းဖြင့် အကုန် လောင်ကျွမ်းကုန်သည်။ ပြာမှုံ့မျှ အကြွင်းမရှိ။

ငရဲသားတို့သည် ကံမကုန်သမျှ ဥပပတ်ဇာတိအားဖြင့် ပကတိ ထပ်ကာထပ်ကာ ဖြစ်ကာ ဆင်းရဲစွာ ခံစားရပြန်သည်။

ထိုငရဲကို သတ်ဖြတ်ရာဌာနဖြစ်၍ မဟာသချိုင်းကြီးဟူ၍လည်းကောင်း၊ အမျိုးမျိုး ခွဲစိပ်ရာ လွှစက်ရုံကြီးဟူ၍လည်းကောင်း ခေါ်ဆိုသမုတ်သည်။

ငရဲ၏သက်တမ်း

လူတို့၏ အနှစ်(၁၀၀) သည် တာဝတိံသာ နတ်တို့၏ (၁)ရက် ဖြစ်သည်။ တာဝတိံသာ နတ်တို့၏ နတ်သက် (၁၀၀၀) သည် ကာလသုတ်ငရဲ၌ (၁)ရက် ဖြစ်သည်။ ကာလသုတ်ငရဲ (၁) ရက်မှာ လူတို့၏ အရေအတွက် အားဖြင့် သုံးကုဋေခြောက်သန်းရှိ သည်။

ကာလသုတ်ငရဲ၏ သက်တမ်းသည် အနှစ် (၁၀၀၀) ရှိသည်။

ကာလသုတ်ငရဲ၌ခံစားကြရသူများ

ဤငရဲ၌ ရဟန္တာသခင် သူတော်စင်တို့ကို မရိုမသေ မလေးမစား လက်ဝါး၊ တုတ်၊ လှံတန်၊ စသည်တို့ဖြင့် ညှဉ်းဆဲသောသူများ၊ ဥစ္စာကို လိုသောလောဘ၊ အမျက်ထွက်ခြင်း

ဒေါသတို့ကြောင့် အမိအဖတို့ကို ညှဉ်းဆဲပုတ်ခတ် နှိပ်စက်သော သူတို့သည် ကျရောက်ခံစားကြရသည်။

သံဃာတငရဲ

ဤငရဲ၌ ဖြစ်ကြကုန်သော ငရဲသားတို့ကို အလျှံ တပြောင်ပြောင် တောက်ပြီး ကြီးကျယ်မြင့်မားကုန်သော သံတောင်ကြီးများက အဖန်တာကဲကဲ ကြိတ်ဝါးကြသဖြင့် မှန့်မှန့်ညက်ညက် ကြေမွသည်တို့ကို ပြုတတ်သော ငရဲကို သံဃာတငရဲဟု ခေါ်သည်။

ဤသံဃာတငရဲသည် ကာလသုတ် ငရဲအောက်ယူဇနာ (၁၅၀၀၀) ကွာသော မြေဥမင်လိုဏ်အတွင်း၌ ရှိသည်။ ယူဇနာ တစ်သောင်း ကျယ်ဝန်းသည်။

ငရဲသားတို့ခံစားရပုံ

ငရဲသားတို့သည် အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်လောင်နေသော သံမြေပြင်၌ ထန်းပင်များပမာ မတ်တတ်ရပ်နေကြရသည်။ ငရဲသားတို့၏ ကိုယ်သည် သုံးဂါဝုတ်မျှ ကြီးကျယ်သော ကိုယ် ရှိကြသည်။ ကိုယ်တစ်ဝက်သည် သံမြေအတွင်း၌ ခါးထိမြုပ်နေကြ၍ မလှုပ်ရှားနိုင်ကြပေ။

ထိုငရဲသားတို့သည် ထန်းတောကြီးများ၊ ပေတော ကြီးများ၊ ကွမ်းသီးပင်တောကြီးများ၊ အုန်းပင်တောကြီး ပမာဏ မတ်တတ်ရပ်သော ကိုယ်ရှိကြသည်။ ငရဲသားတို့သည် ပြည့်နှက် ကြပ်တည်းနေသည်။ ထိုအခါ အရပ်လေးမျက်နှာမှ ကြီးကျယ် မြင့်မားလှစွာကုန်သော အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်လောင် နေသော ငရဲတောင် ကြီးတို့သည် အလှည့်အလည်အားဖြင့် ကြီးမားသော အသံကို မြည်ဟည်းကြိမ်းဝါးလျက် သံတလိမ့် ကြီးပမာ ရက်စက်စွာ ကြိတ်နင်းသွားကြသည်။

ထိုသံတောင် တလိမ့်တုံးကြီးတို့သည် သတ္တဝါတို့၏ အကုသိုလ်ကံအတွက် ကမ္ဘာတည်ဦးစကပင် ပေါ်ထွန်းလာသော အရာများ ဖြစ်ကြသည်။

ထိုသံတောင် တလိမ့်တုံးကြီးများသည် အရှေ့မျက်နှာမှ အနောက်မျက်နှာသို့၊ အနောက်မျက်နှာမှ အရှေ့မျက်နှာသို့၊ တောင်မှ မြောက်သို့၊ မြောက်မှတောင်သို့ အလှည့်ကျ ကြိတ်နင်းသတ်ဖြတ် သွားသည်။ ငရဲသားတို့မှာ သွေးဝနေသော မျှော့ သတ္တဝါကို ဖိနှိပ် ညှစ်လိုက်သကဲ့သို့ သွေးတို့သည် သမုဒ္ဒရာလှိုင်းကြီးမက တဟုန်ဟည်း ထပြီး ငရဲတံတိုင်းကြီးကို ရိုက်ခတ်လေသည်။

မြတ်ပန်းရဂုံစာပေ

ငရဲမီးလျှံတို့သည် သံမြေပြင်မှ ထတောက်ပြီးလျှင် ထို သေွးလှိုင်းကြီးတို့ကို တဟုန်တည်း လောင်ကျွမ်းခန်းခြောက်အောင် ပြုလုပ်သည်။ ငရဲသားတို့သည် ကံမကုန်မချင်း ဥပပတ် ဇာတိအားဖြင့် ထပ်ကာထပ်ကာဖြစ်၍ ခံကြရကုန်၏။ ကံမကုန် သမျှ မလွတ်ကြ ရချေ။

ငရဲသက်တမ်း

လူတို့၏ အနှစ် (၂၀၀)သည် ယာမာနတ်တို့၏ (၁)ရက် ဖြစ်သည်။

ယာမာနတ်တို့၏ နတ်သက် (၂၀၀၀)သည် သံဃာတ ငရဲ၌ (၁)ရက် ဖြစ်သည်။

သံဃာတငရဲ (၁)ရက်မှာ လူတို့ နှစ်အရေအတွက် အားဖြင့် (၁၄)ကုဋေ (၄)သန်း ရှိသည်။

သံဃာတငရဲ၏ သက်တမ်းသည် အနှစ် (၂၀၀၀) ဖြစ်သည်။

ဤငရဲခံစားရသူများ

ဤငရဲ၌ သူ့အသက်ကို သတ်ဖြတ်ခြင်း စသော မကောင်းမှု အကုသိုလ် ဒုစရိုက် အမှုတို့ကို ပြုသောသူတို့သည် ကျရောက် ခံစားကြရပါသည်။

မြတ်ပန်းရဂုံစာပေ

၄။ ရောရုဝငရဲ

ဤငရဲ၌ ဖြစ်ကြကုန်သော သတ္တဝါတို့သည် ကြီးကျယ်ပြင်းထန်စွာသော အသံတို့ဖြင့် မရပ်မနား ငိုကြွေးမြည်တမ်းနေကြရသော ဆင်းရဲဒုက္ခကို ခံစားရသော ငရဲဖြစ်သည်။

ဤရောရုဝ ငရဲသည် သံဃာတ ငရဲအောက် အစောက်ယူဇနာ (၁၅၀၀၀) ဝေးကွာသော မြေလိုဏ်ဥမင်အတွင်း ဝယ် ယူဇနာပေါင်း တစ်သောင်းအပြန့် ကျယ်ဝန်းသည်။

ငရဲသားတို့ ခံစားရပုံ

ဤငရဲကြီးတွင် အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်နေသော သံမြေပြင်ရှိသည်။ တစ်ကမ္ဘာပတ်လုံး တည်သော အလွန်ငန်၊ ယား၊ စပ်၊ ခါး ခြစ်တူး၊ အထူးပူလောင်သော အခိုးအငွေ့တို့ဖြင့် ပြည့်၍ နေသည်။

ငရဲသားတို့သည် အသချေ်အနန္တ ပြည့်ညှပ်နေသည်။ ငရဲသား တို့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် သုံးဂါဝုတ်မျှ ကြီးကျယ်သော ကိုယ်ကာယ ရှိကြသည်။ တောင်ခေါင်းတွင်းလိုဏ်များသို့ ရေများ အတင်းဝင်စီးသကဲ့သို့ ထိုဆိုအပ်ခဲ့သော အခိုးအငွေ့တို့သည် ငရဲသားတို့၏ ဒွါရကိုးပေါက်မှ အတင်းဝင်ကြသည်။ မွေးညင်းမွေးပေါက်တို့မှလည်း အတင်းဝင်ကြလေသည်။ ငရဲသား

တို့၏ တစ်ကိုယ်လုံး၌ ရှိသော အသား၊ အရိုး၊ ရိုးတွင်းခြင်ဆီမကျန် အလုံးစုံ ပျံ့နှံ့၍ မွှေနှောက် ချောက်ချားကြကုန်၏။ အလွန်ပူပြင်းသော သံအိုးကင်းထက်၌ ဖုတ် လှော် အပ်သော အမဲတစ်မှ အခိုးတခြောင်းခြောင်း ထသကဲ့သို့ ငရဲသားတို့၏ တစ်ကိုယ်လုံးမှ အခိုးတခြောင်းခြောင်း ထကုန်သည်။ ပြင်းလှစွာသော အဆိပ်အနံ့ကို ရှူရှိုက်မိသော သူသည် သေလုခါနီးဝယ် တလိပ်လိပ် တလွန့်လွန့် တွန့်ကာ တွန့်ကာ နေရဘိသကဲ့သို့ ငရဲသားတို့သည် အခိုးတချောင်းချောင်း ထွက်သော ကိုယ်ဖြင့် ဖျတ်ဖျတ်လူးလွန့် တွန့်ကာတွန့်ကာ နေကြရသည်။ မခံမရပ်နိုင်အောင် ပူလောင်ကျိန်းစပ်လှသဖြင့် ဟစ်ကာဟစ်ကာ ပြင်းစွာငိုကြွေးကြ ရသည်။

ဤရောရုဝငရဲသည် အဆိပ်အခိုးအငွေ့တို့ဖြင့် သတ်ဖြတ်ရာ မဟာသချိုင်းဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။

ငရဲသက်တမ်း

လူတို့၏ အနှစ် (၄၀၀)သည် တုသိတာနတ်တို့၏ (၁)ရက် ဖြစ်သည်။

တုသိတာနတ်တို့၏ နတ်သက် (၄၀၀)သည် ရောရုဝငရဲ၌ (၁)ရက် ဖြစ်သည်။

မြတ်ပန်းရဂုံစာပေ

ရောရုဝ ငရဲတစ်ရက်မှာ လူတို့နှစ်အရေအတွက်အားဖြင့် ငါးသယ့်ခုနစ်ကုဋေခြောက်သန်းရှိသည်။

ရောရုဝငရဲသက်တမ်းသည် အနှစ် (၄၀၀၀) ဖြစ်သည်။

ဤငရဲ၌ခံရသူများ

ဤငရဲ၌ မကောင်းမှု အကုသိုလ် ဒုစရိုက် အမှုတို့ကို အလိုအလျောက် စိတ်နောက်ကိုယ်ပါ၊ စိတ်အားထက်သန်စွာ ပြုလုပ်ကြသော သူတို့သည် ကျရောက်ခံစားကြရပါသည်။

မှတ်ချက်။ ယင်း ရောရုဝငရဲတွင် -

၁။ ဓူမရောရုဝငရဲ

၂။ ဇာလရောရုဝငရဲ ဟူ၍ (၂)မျိုးရှိသည်။

ယင်းတွင် ဓူမရောရုဝငရဲကို သာမည ရောရုဝငရဲဟု ခေါ်၍ ဇာလရောရုဝငရဲကို မဟာရောရုဝငရဲဟု ခေါ်ပါသည်။

၅။ မဟာရောရုဝငရဲ

ရောရုဝငရဲထက် ကြီးလေးပြင်းထန်စွာ ခံစားရသော ငရဲသည် မဟာရောရုဝငရဲ မည်ပါသည်။ ယင်းကို ဇာလရောရုဝငရဲဟူ၍လည်း ခေါ်ပါသည်။

မဟာရောရုဝငရဲသည် ရောရုဝငရဲအောက် အစောက် ယူဇနာ (၁၅၀၀၀) ဝေးကွာသော မြေလိုဏ်ဥမင်ကြီး အတွင်း၌ ယူဇနာ တစ်သောင်း ကျယ်ပြန့်စွာ တည်ရှိသည်။

ငရဲသားတို့ခံစားရပုံ

ဤငရဲကြီးတွင် အလျှံ တပြောင်ပြောင် တောက်သော သံမြေပြင်ရှိသည်။ ငရဲသားတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်းသို့ အတွင်း ဝင်တတ်သော မီးလျှံတို့ဖြင့် ပြည့်၍ နေသည်။ ချောင်းငယ်၊ မြောင်းငယ် မကျန် လျှောက်၍စီးဝင်တတ်သော ရေတို့ကဲ့သို့ မီးလျှံတို့သည် ငရဲသားတို့၏ ကိုယ်တွင်းသို့ အတင်းဝင်ရောက်ကြကုန်၏။ အဆိပ် နှင့် တကွသော မီးလျှံတို့သည် ငရဲသားတို့၏ ကိုယ်တွင်း၌ ရှိကုန်သော အသွေးအသား အူအသဲတို့ကို စွဲငြိ တောက်လောင်ကုန်သည်။ ငရဲသားတို့သည် မီးကျီခဲတို့ကို လောင်ထားသော အိမ်ကြီးတိုင်ကြီးတို့ သဖွယ် ဖြစ်ကြကုန်သည်။ မရပ်တည်နိုင်အောင် အလွန်ဆင်းရဲကြသဖြင့် ကျယ်လောင်သော အသံတို့ဖြင့် ဟစ်ကာဟစ်ကာ ပြင်းစွာငိုကြွေးကြရသည်။

ငရဲသားတို့သည် ကံမကုန်သမျှ ကာလပတ်လုံး မလွတ်ကြဘဲ အဆက်မပြတ် ခံစားကြရသည်။ ယင်းငရဲကို မီးရှူးမီးပန်း မီးရှူးအိုးတို့ဖြင့် မီးလောင်တိုက်သွင်း၍ သတ်ဖြတ်ရာ မဟာသချိုင်းကြီးဟု ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ငရဲသက်တမ်း

လူတို့၏ အနှစ် (၈၀၀)သည် နိမ္မာနရတိနတ်တို့၏ (၁)ရက် ဖြစ်သည်။

နိမ္မာနရတိနတ်တို့၏ နတ်သက် (၈၀၀၀) သည် မဟာရောရုဝ ငရဲ၌ (၁)ရက် ဖြစ်သည်။

မဟာရောရုဝငရဲ (၁)ရက်မှာ လူတို့ နှစ်အရေအတွက် အားဖြင့် (၂၃၀) ကုဋေ (၄)သန်း ရှိသည်။

မဟာရောရုဝငရဲ၏ သက်တမ်းသည် အနှစ် (၈၀၀၀) ဖြစ်သည်။

ဤငရဲ၌ခံစားရသူများ

ဤငရဲ၌ သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာနှင့် ပြည့်စုံသော ရဟန်း သံဃာတော်တို့ကို ပြစ်မှားခြင်း စသော မကောင်းမှုတို့ကို ပြုသော သူတို့ ကျရောက်ခံစားရပါသည်။

၆။ တာပနငရဲ

ဤငရဲဘုံတွင် ငရဲသားတို့သည် မတုန်မလှုပ် မြဲမြံစွာ ရပ်တည်နေကြရပြီး ပူလောင်မှုကို ခံနေရသည်။ ယင်းငရဲကို တာပန ငရဲဟု ခေါ်သည်။

ယင်းငရဲသည် မဟာရောရုဝငရဲအောက် အစောက် ယူဇနာ တစ်သောင်းငါးထောင် ကွာဝေးသော မြေလိုဏ်ဥမင်ကြီး

အတွင်း၌ ယူဇနာပေါင်း တစ်သောင်း ကျယ်ပြန့်စွာ တည်ရှိသော ငရဲဖြစ် သည်။

ငရဲသားတို့ ခံစားကြရပုံ

ဤငရဲကြီးတွင် အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်သော သံမြေပြင်ရှိသည်။ ငရဲသားတို့ကို သံမြေပြင်မှ ပေါက်သော အလျှံတပြောင်ပြောင်တောက်သော သံတံကျင်တို့ဖြင့် ထိုးလျှိုထား သည်။ သံမြေပြင်မှ ပေါက်သော သံတံကျင်တို့သည် အောက်ဒွါရမှ အထက်ဦးခေါင်း တိုင်အောင် ပေါက်လေသည်။ ခြေနှစ်ဖက် တို့သည် ရဲရဲညီးသော သံမြေပြင်၌ ရပ်တည်နေရသည်။ ထိုခြေတို့ကို သံမြေပြင်၌ သံပန္နက်တို့ဖြင့် ရိုက်နက်စွဲကပ် ထားသည်။ လက်ျာလက်ရုံးမှ လက်ဝဲ လက်ရုံးထိအောင် သံတံကျင်ထိုးထားသည်။ ထိုသံတံကျင်တို့သည် မီးအလျှံ တပြောင်ပြောင် တောက်နေသည်။

သံတံကျင် ထိုးထားသဖြင့် မလှုပ်ရှားနိုင်သော ငရဲသား တို့ကို ကောက်နယ်တလင်းခန့်မျှလောက် ရှိသော ရဲရဲညီးသော သံပူပြားကြီးများဖြင့် ငရဲထိန်းတို့က လာ၍ ကပ်ကြသည်။ ယင်း သံပူပြားကြီးသည် ပန်းဘဲဖိုဝမှ ထုတ်၍ ချထားသော သံပြားကြီး မြည်သံကဲ့သို့ တရှဲရှဲ မြည်နေသည်။ လွန်စွာ

ပူပြင်းလှသဖြင့် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားပါသော်လည်း လှုပ်၍ မရ အတင်းကြွ၍သာ ခံစားနေ ကြရသည်။

ဤငရဲတွင် ကံမကုန်သမျှ ခံကြရသည်။ ဤငရဲကြီးသည် သံတကျင် လျှိုထိုးပြီး ကားစင်တင်၍သတ်၊ သံပူကပ်၍ သတ်ရာ မဟာသချိုင်းကြီးဟု ခေါ်ဆိုလေသည်။

ငရဲသက်တမ်း

လူတို့၏ အနှစ် (၁၆၀၀)သည် ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တီ နတ်တို့၏ (၁)ရက် ဖြစ်သည်။

ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တီနတ်တို့၏ သက်တမ်း (၁၆၀၀၀) သည် တာပနငရဲ၌ (၁) ရက်ဖြစ်သည်၊

တာပနငရဲ (၁)ရက်မှာ လူတို့ နှစ်အရေအတွက်အားဖြင့် (၉၂၁)ကုဋေ (၆)သန်း ရှိသည်။

တာပနငရဲ သက်တမ်းသည် အနှစ် (၁၆၀၀၀) ရှိသည်။

ဤငရဲခံစားရသူများ

ဤငရဲတွင် လင်ယောကျ်ားကို မရှိမသေ မလေးမစား မထေမဲ့မြင် ပြုကြသော အိမ်ရှင် မိန်းမများသည် ကျရောက်ခံစားရ လေသည်။

မြတ်ပန်းရဂုံစာပေ

၇။ မဟာတာပနငရဲ

တာပနငရဲထက် ဒုက္ခပိုမိုကြီးလေး ပြင်းထန်စွာ ခံစားရသော ငရဲသည် မဟာတာပန ငရဲဖြစ်သည်။

ယင်းငရဲသည် တာပနငရဲကြီးအောက် ယူဇနာ (၁၅၀၀၀) ဝေးကွာသော မြေလိုဏ်ဥမင်ကြီးအတွင်း၌ ယူဇနာ တစ်သောင်း ကျယ်ပြန့်စွာ တည်ရှိသည်။

ငရဲသားတို့ခံစားရပုံ

ဤမဟာတာပန ငရဲကြီးတွင် အလျှံညီးညီး အရှိန်ကြီးသော သံမြေပြင် ရှိသည်။ ကြီးကျယ်မြင့်မားသော သံဖြင့် ပြည့်သော မီးတောင် ကြီးတို့သည် ထင်ရှား ရှိကုန်သည်။ မီးတောင်ကြီးတွင် အမြဲတောက်လောင်နေသော မီးတောက် မီးလျှံတို့သည် ရဲရဲညီးနေသည်။ ထိုမီးတောင်ကြီး၏ ထက်ဝန်းကျင် ပတ်လည်၌ ထန်းတော၊ ပေတောကြီးပမာ လွန်စွာ ထူထပ်ပေါများသော သံတံကျင် တောကြီးများ တည်ရှိသည်။

ထိုသံတံကျင် တို့သည် အရင်းမှ အဖျားတိုင်အောင် မီး လောင် နေလျက် မော့သောအဖျား၊ ထက်မြက်သော အဖျား ရှိကြသည်။

ငရဲသားတို့ကို စူးဖောက်ရန် အမြဲမျှော်လင့်ပြီး အသင့်ရှိနေကြသည်။ နွားကျောင်းသားတို့သည် မိမိတို့ နွားအုပ်များကို မြက်ပေါသော တောင်ပေါ်သို့ မောင်းနှင်၍ တင်ကြကုန်သကဲ့သို့ ငရဲထိန်းတို့သည် ကြီးမားထက်မြက် မီးစက်မီးလျှံပါသော လက်နက် အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ရိုက်နှက်ပုတ်ခတ်ကြပြီး ငရဲသားတို့ကို တစ်အုပ် တစ်သိုက်ကြီး မီးတောင်ပေါ်သို့ မောင်းနှင်တင်ကြလေသည်။

မတက်မနေရလေအောင် အတင်းတက်စေသည်။ မခံမရပ် နိုင်အောင် ညှဉ်းဆဲခြင်းဖြင့် ပူပြင်းစွာ ခံကြကုန်သော ငရဲသားတို့သည် သံတောင်ကြီးပေါ်သို့ တက်ကြရသည်။

တောင်ခုလတ်တစ်ခု၌ အစဉ်တည်ရှိသော ငရဲဆူးပင်ကြီးတို့သည် ရောက်လာသမျှသော ငရဲသားတို့၏ ဝမ်းဗိုက်ကို စူး ဝင်ပြီး အူအသည်းတို့ကို သံကောက်တို့က ဆွဲယူကြသည်။ မျက်လုံးထဲ ဝင်ပြီး မျက်လုံးအိမ်ကို အတင်းဆွဲထုတ်ယူသည်။

ငရဲထိန်းတို့က အတင်းမောင်းနှင်သဖြင့် တောင်အောက်သို့ ဆင်းခွင့် မရကြ။ တောင်ထိပ်သို့ရောက်သောအခါ အဆိပ်ခိုးငွေ့ ရောသော လေပြင်းမုန်တိုင်းက ငရဲသားတို့ကို အတင်းတိုက်လွင့် ချကုန်သည်။

လေမုန်တိုင်းကြောင့် လက်ပံပင်မှ လဲမှို့တို့ ကြွေလွင့်သကဲ့သို့ ငရဲသားတို့သည် အဆိပ်ရောသော လေမုန်တိုင်းကြောင့် မီးတောင်ကြီးမှ ဖရိုဖရဲ လွင့်စင်ကျကုန်သည်။ ထိုအခါ အောက်ခြေရှိ သံကျင်တောသို့ ကျရောက်ကြကုန်၏။ သံတံကျင်တို့က ရှုးဝင်စွပ်မိကြသဖြင့် လှုးကာ လွန့်ကာ နေကြရသည်။

ထိုအခါ ငရဲထိန်းက သံတွေသံခဲတို့ဖြင့် ပစ်ခတ်သဖြင့် လည်းကောင်း၊ သံခက်ရင်းတို့ဖြင့် ထိုးသဖြင့်လည်းကောင်း သံမြေပြင် သို့ ကျစေပြန်သည်။

သံမြေပြင်သို့ ရောက်သောအခါ တစ်ဖန် သံတောင်ပေါ်သို့ ပြန်တက်စေပြန်သည်။ ဤသို့လျှင် ကံမကုန်မချင်း ခံကြရလေသည်။

ငရဲသက်တမ်း

မဟာတာပနငရဲသက်တမ်းမှာ အန္တရကပ် တစ်ဝက် ရှိပါ သည်။

ငရဲ၌ခံစားကြရသူများ

အဂတိတရား လိုက်စားသောသူများ၊ လင်ယောကျ်ားအပေါ်၌ နိုင်လိုမင်းထက် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်စွာ ပြုတတ်သော မိန်းမယုတ် များသည် ဤငရဲ၌ ကျရောက်ခံစားကြရ ပါသည်။

၈။ မဟာအဝီစိငရဲ

မဟာအဝီစိ ငရဲသည် ငရဲဘုံတို့တွင် အောက်ဆုံးဘုံ ဖြစ်သည်။ မဟာတာပနငရဲမှ ယူဇနာ (၁၅၀၀၀) ကွာသော အရပ်၌ တည်ရှိသည်။ ကျောက်မြေ၌ အခြေစိုက် တည်နေသည်။ အကျယ်ယူဇနာ တစ်သောင်းရှိသည်။

အလယ်တည့်တည့် ငရဲမကြီးဟု ခေါ်သော အဝီစိ ငရဲမကြီးသည် အထူ (၉)ယူဇနာ ရှိသော သံတံဝိုင်းကြီးဖြင့် ဝန်းဝိုင်းကာ ထားသည်။

အထက်နှင့်အောက် အစောက် ယူဇနာ (၁၀၀) ရှိသည်။

တောင်၊ မြောက်၊ အရှေ့၊ အနောက်တို့၌လည်း ယူဇနာ (၁၀၀)စီပင် ရှိ၏။

အထက်မျက်နှာပြင်၊ အောက်မျက်နှာပြင်တို့၌ အလျား ယူဇနာ (၁၀၀)၊ အနံ ယူဇနာ (၁၀၀)၊ ထု ယူဇနာ (၉) ရှိသော သံပြားကြီးတို့ဖြင့် အသေပိတ်ထားသည်။

အဝီစိငရဲမကြီးသည် လေးထောင့်စပ်စပ် ရှိသော သံသေတ္တာ ကဲ့နှင့် တူသည်။

ကံကြီးထိုက်၍ နှစ်ကြီးကျကုန်သော ငရဲသားတို့နှင့် ငရဲမီးတို့ အပြည့်အသိပ် ထည့်ထားရာ ကမ္ဘာ သံသေတ္တာကြီး ဟုခေါ်သည်။

ထိုအဝီစိငရဲမကြီး၏ နံပါး လေးမျက်နှာ၌ သံတံခါးကြီး လေးခုတို့သည် ရှိသည်။ ကံကုန်၍ လွတ်လပ်ခွင့်ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်ရှိခဲ့လျှင် ထိုတံခါးကြီးသည် အလိုလို ဟင်းလင်း ဖွင့်ပေးသည်။ ဤတံခါးဖြင့် ထွက်ကြရသည်။

- သတ္တဝါတို့၏ ကွက်လပ်မရှိခြင်း၊
- မီးလျှံတို့ကွက်လပ်မရှိခြင်း၊
- ဒုက္ခဝေဒနာတို့ ကွက်လပ်မရှိခြင်း၊

ဟု ဆိုအပ်သော ကွက်လပ်မရှိခြင်း သုံးပါးကြောင့် ထိုငရဲကို အဝီစိငရဲဟု ခေါ်သည်။

ငရဲသားတို့ခံစားကြရပုံ

သံတံတိုင်းကြီး လေးခုအတွင်း၌ ကံအားလျော်စွာ ကျရောက် ကျရောက်၊ ဆင်းရဲခံနေရသော ငရဲသားတို့ကို သံသေတ္တာကြီး အတွင်း၌ မုန်ညင်းစေ့တို့ကို သိပ်နှက်၍ ထားသကဲ့သို့ အသိပ်အနှက် ပြည့်သိပ်အောင် ထားလေသည်။ ငရဲသား လွတ်သော နေရာဟူ၍ နှမ်းတစ်စေ့စာလောက်မျှပင် မရှိချေ။

သို့အတွက် ငရဲသားတို့ဖြင့် ကွက်လပ်မရှိ ပြည့်နှက်နေ သည်။

အောက်သံမြေမှ ထသော မီးလျှံတို့သည် အထက်သံအမိုး တိုင်အောင် တက်သည်။ အထက်သံအမိုးမှ ဖြာထွက်သော မီးအလျှံ တို့သည် အောက်အထိ အတွင်းအပြင် ယူဇနာ (၁၀၀) စီ အမြဲပျံ့နှံ့ကြသည်။ ထိုအဝီစိငရဲ၏ အရှေ့နှင့်အနောက် ယူဇနာ (၃၁၈)၊ တောင်မြောက် ယူဇနာ (၃၁၈)၊ ထက်အောက် ယူဇနာ (၃၁၈)အားဖြင့် ယူဇနာပေါင်း (၉၅၄) ရှိသော အရပ်တွင် မီးတောက်မီးလျှံ မရှိသော နေရာဟူ၍ နှမ်းတစ်စေ့ တစ်လုံးခန့်မျှ ကွက်လပ်မရှိ။ တစ်ခဲနက် ကင်းပိတ် မီးလုံးကြီး ဖြစ်နေသည်။

အဝီစိငရဲသို့ ကျရောက်သော အချိန်မှစ၍ ငရဲသားတို့၏ ကိုယ်ခန္ဓာအတွင်း၌ လည်းကောင်း၊ အပြင်၌လည်းကောင်း အနှစ် အသိန်း၊ အနှစ်ကုဋေ၊ အနှစ်အသင်္ချေကာလပတ်လုံး အတွင်း၌ အလွန်ပြင်းထန်လှသော ဒုက္ခဝေဒနာ၊ ဒေါမနဿဝေဒနာတို့ မပြတ် ခံစားနရသည်။ လွတ်လပ်သော အခွင့်ဟူ၍ မျက်တောင် တစ်ခတ်မျှပင် မရှိ။

သို့အတွက် ဒုက္ခဝေဒနာ ကွက်လပ်မရှိသော ငရဲ ဖြစ်သည်။

အဝီစိငရဲသည် ကံ၏ အစွမ်း၊ ဥပပတ်ခန္ဓာကိုယ်၏ အစွမ်းဖြင့် ဖြစ်ကြကုန်သည်ဖြစ်၍ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မရေတွက်

နိုင်အောင် ကျရောက်နေသော်လည်း အဝီစိငရဲ၌ မဆန့်ဟူ၍ မရှိပေ။

အဝီစိငရဲသက်တမ်း

အဝီစိငရဲ၏ သက်တမ်းသည် ဝိဝဋ္ဋဋ္ဌာယီကပ် တစ်ကပ်ကြာ သည်။

ဤငရဲ၌ခံစားရသူများ

ဤအဝီစိငရဲတွင် - အမိကိုသတ်သောသူ
- အဘကိုသတ်သောသူ
- ရဟန္တာကိုသတ်သောသူ
- ဘုရားကိုသွေးစိမ်းတည်အောင်ပြုသူ
- သံဃာကွဲပြားအောင်သင်းခွဲသူ

ဟူသော ပဥ္စာနန္တရိယကံ ကျူးလွန်သောသူတို့သည် ကျရောက် ခံစားရလေသည်။

အဝီစိငရဲ၏ အရံငရဲများ

သုတ္တနိပါတ်၊ သံယုတ်ကျမ်းတို့၌ အဝီစိငရဲ၏ အစိတ်အပိုင်း ဖြစ်သော ငရဲတို့မှာ --

၁။ အဗ္ဗုဒငရဲ ၆။ ကုမုဒငရဲ

၂။ နိရဗ္ဗုဒငရဲ ၇။ သောဂန္ဓိကငရဲ

၃။ အဝဇင်ငရဲ ၈။ ဥပ္ပလငရဲ
၄။ အဟဟငရဲ ၉။ ပုဏ္ဍရိကငရဲ
၅။ အဋဋငရဲ ၁၀။ ပဒုမငရဲ

(ဤငရဲဆယ်မျိုးသည် သီးသန့်ငရဲဟူ၍ မမှတ်ရာ၊ အဝီစိ ငရဲသာလျှင် ဖြစ်သည်ဟု မှတ်ရမည်ဟု သံယုတ်အဋ္ဌကထာ သုတ္တ နိပါတ်အဋ္ဌကထာတို့၌ ဖွင့်ဆိုပြသထားသည်။)

ငရဲဆယ်မျိုးတို့၏ သက်တမ်း

မာဂဓတိုင်း၌ လေးကွမ်းစားသည် ကောသလတိုင်း၌ တစ်ကွမ်းစားသာရှိသည်။

မာဂဓတိုင်း၌ လေးကွမ်းစားသည် ယခုခေတ် လက်လေးခုပ် ရှိသည်။

ကောသလတိုင်း တစ်ကွမ်းစားသည် ယခုခေတ် တစ်စလယ် ရှိသည်။

ကောသလတိုင်း တစ်ကွမ်းစားသည် နှမ်းစေ့ပေါင်း ရှစ် သိန်း ရှိသည်။

လေးကွမ်းစားသည် တစ်ပြီ၊
လေးပြီသည်တစ်စိတ်၊
လေးစိတ်သည်တစ်တင်း၊
လေးတင်းသည်တစ်ခါရီ၊

ခါရီနှစ်ဆယ်သည် တစ်လှည်း (ယခုခေတ်တင်း ပေါင်း ၈၀)

နှမ်းစေ့ပေါင်းကား လေးရာကိုးကုဋေနှင့် ခြောက်သိန်း ရှိ သည်။

လှည်းတစ်စီးစာ ခါရီနှစ်ဆယ်ရှိသော နှမ်းကို အနှစ် တစ်ရာ၊ တစ်ရာလွန်သဖြင့် တစ်စေ့တစ်စေ့ ထုတ်ယူ၍ ပစ်သည် ရှိသော် ထိုနှမ်းစေ့သည် လျှင်မြန်စွာ ကုန်ရာသည်။ အဗ္ဗုဒငရဲ၏ အသက်သည်ကား ရေတွက်၍ မကုန်ရာဟု ဘုရားရှင်က ကောကာလိကသုတ်၌ ဟောတော်မူခဲ့သည်။

ထိုအဗ္ဗုဒငရဲ၏ အသက် အပြန်နှစ်ဆယ်သည် နိရဗ္ဗုဒ ငရဲ၏ အသက်မည်၏။

နိရဗ္ဗုဒငရဲ၏ အသက် အပြန်နှစ်ဆယ်သည် အဗဗငရဲ၏ အသက်မည်၏။

ထို့အတူ အပြန်နှစ်ဆယ်၊ နှစ်ဆယ်ဟူ၍ ကျန်သော ငရဲတို့၏ အသက်ကို သိရသည်။

ယိုငရဲတို့၏ အသက်ကို ပြသော်လည်း ခံရသော သတ္တဝါ တို့သည် အသက်တိုင်း ခံရသည်မဟုတ်ပါ။ အကုသိုလ်ကံ မကုန်သရွေ့ ခံရသည်။ အကုသိုလ်ကံ ကုန်က

လွတ်သည်။ ဥပမာ မလ္လိကာ မိဖုရားသည် အဝီစိငရဲ ကျခံရသည်။ ခုနစ်ရက်သာ ကျခံရပြီးနောက် အကုသိုလ်ကံကုန်၍ လွတ်မြောက်ကာ တုသိတာဘုံ၌ စံရသည်။

"အကြြင်မျှလောက် မကောင်းမှုကံသည် မကင်းသေး၊ ထိုမျှ လောက် ငရဲဘဝမှ မလွတ်မြောက်ရသေး"

(ဗာလပဏ္ဍိတသုတ်)

◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆

အခန်း (၃)

ရေကြီးခြံရှင်ရေငယ်အရံ

အရံရေငယ်များ

ရေငယ်များသည် သံကိစ္စဇာတ်တော်လာအရ ရေကြီး တစ်ခု တစ်ခု၌ အရပ်လေးမျက်နှာဖြင့် မြှောက်က (၁၆ X ၈ = ၁၂၈) ရေငယ်ပေါင်း ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ပရမတ္ထသံခိပ် ဋီကာကျမ်း အလိုရကမူ ရေငယ်များသည် ရေမကြီး၏ မီးလျှံဆုံးရာ ပြင်ပအရပ် (၈)မျက်နှာပတ်ဝန်းကျင်၌ ပတ်လည်ဝိုင်းရံလျက်ရှိသည်။ သို့အတွက် ရေမကြီး တစ်ဘုံ တစ်ဘုံတွင် ဥဿဒရေငယ်ပေါင်း (၈ X ၄ = ၃၂) ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။ ရေကြီး (၈) ထပ်လုံးဆိုက ရေငယ်ပေါင်း (၃၂ X ၈ = ၂၅၆) ရှိသည်ဟု ဆိုပါသည်။

ဥဿဒငရဲ ဆိုသည်မှာ အမျိုးမျိုးသော ဆင်းရဲတို့သည် ဤငရဲဘုံများ၌ ခံရသောကြောင့် ဥဿဒ ငရဲဟု ခေါ်ပါသည်။

ဘင်ပုပ်ငရဲ

ဘင်ပုပ်ငရဲသည် ငရဲမကြီးဘုံ၏ မီးလျှံဆုံးရာ အရပ်တွင် ပထမဦးဆုံး တည်ရှိသော ငရဲဘုံ ဖြစ်သည်။

အနက်ယူဇနာ (၁၀၀) ရှိသည်။ မြို့ကို ရွှံ့ညွန်ကျုံးကြီးဝိုင်း၍ တည်နေသကဲ့သို့ ငရဲမကြီးကို ရှစ်မျက်နှာပတ်လည် ကျုံးကြီးသဏ္ဌာန် ဝိုင်း၍တည်နေသည်။ ကမ္ဘာနှင့်အမျှ တည်ရှိသော မစင်ပုပ်တို့ဖြင့် ပြည့်နေသည်။ မစင်ပုပ်ပင်လယ်ကြီးသဖွယ် ဖြစ်သည်။ ယင်းသည် သတ္တဝါတို့၏ ကံအားလျော်စွာ ဖြစ်ပေါ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာ့အိမ်သာကြီးဟု ခေါ်သည်။ ထိုမစင်ပုပ်တို့၏အနံ့သည် အတွင်းယူဇနာ (၁၀၀) တိုင်အောင် ပျံ့နှံ့၏။

ထိုအနံ့တို့သည် ပကတိလူသားတို့ ဖြစ်လျှင် ရတ်တရက် အသည်းကြွေအောင် အူသိမ်အူမ ကြွေအောင် ပျို့အန်စေနိုင်သည်။ ရတ်တရက် ရင်ကွဲအောင် နံစေသည်။ ယင်းတွင်းထဲ၌ ကြီးမားသော ပိုးလောက်တို့သည် လူးလွန့်ပျော်ပါးလျက်ရှိသည်။ ထက်မြက်သော နှုတ်သီးလည်း ရှိကြသည်။ ပမာဏအားဖြင့် ပိန်းကောလှေကြီးပမာဏမျှ ရှိသည်။

ငရဲခံစားရပုံ

ငရဲမကြီး၌ ကျရောက်ပြီးသော သူတို့သည် ကံအား လျော်စွာ ကျွတ်လွတ်ခွင့် ကြုံသောအခါ ကျွတ်လွတ်ကြသည်။ ဥဿဒငရဲငယ်၌ ခံရလှည့် ဆိုက်ကြပြန်လျှင် ငရဲမကြီးမှ ထွက်လျှင်ပင် အေးငြိမ်း သက်သာခွင့်ကို မရကြသေးဘဲ ဤဘင်ပုပ်ငရဲသို့ ကျရောက်ကြရ ပြန်သည်။

ထိုအခါ ဘင်ပုပ်ငရဲရှိ ပိုးလောက်တို့သည် အတင်းဝိုင်း အုံ၍ ငရဲသား၏ အရေစု၊ အသားစု၊ အရူ၊ အသည်း၊ ဦးနှောက်၊ မျက်လုံး စသည်တို့ကို အဘင်းကိုက်ဝါး၍ စားသောက်စုပ် မျိုကြသည်။ အရိုးတို့ကို ဖောက်၍ ရိုးတွင်းခြင်ဆီကို သောက်ကြ သည်။

ဤသို့သော ဒုက္ခကြီးကို ငရဲသားတို့သည် ကံမကုန် မချင်း အပြန်ပြန် အလှန်လှန် ခံစားနေကြရသည်။

ပြာပူငရဲ

ဘင်ပုပ်ငရဲမှ ထွက်သော အနံ့တို့ ပျံ့နှံ့ရာ ယူဇနာ (၁၀၀) ကွာ ပြင်ဘက်၌ အနက်ယူဇနာ (၁၀၀) ရှိသော ပြာပူငရဲငယ် တည် ရှိသည်။ ထိုငရဲသည် ဘင်ပုပ်ငရဲကို အရပ်မျက်နှာ ထက်ဝန်းကျင် ဝိုင်း၍ တည်သည်။ ထိုငရဲသည်

ကမ္ဘာပတ်လုံး တည်သော ရဲရဲညီးသော အမှုန့်အမှုန့် ဖြစ်သော ပြာပူတို့ဖြင့် ပြည့်လျှံနေသော ပြာပူပင်လယ်ကြီး ဖြစ်သည်။

ပြာပူတို့၏ အပူအရှိန်သည် အတွင်းအပြင် ယူဇနာ (၁၀၀)စီ ပျံ့နှံ့သည်။ ထိုအတွင်း ကျရောက်သော သူတို့သည် ခဏချင်းပင် ကျွမ်းစေနိုင်သည်။

ငရဲခံစားရပုံ

နှစ်ပေါင်းများစွာ ဘင်ပုပ်ငရဲ၌ ခံပြီး၍ ကံအားလျော့စွာ ဘင်ပုပ်ငရဲမှ ကျွတ်လွတ်၍ လာကြကုန်သော ငရဲသားတို့သည် ဤပြာပူငရဲထဲသို့ ကျရောက်ရပြန်သည်။ ကျရောက်ဆဲ ခဏတွင် ပင်လျှင် ရဲရဲပူသော ပြာ၌ချအပ်သော မုန်ညင်းစေ့၊ နှမ်းစေ့များသည် ဖျစ်ဖျစ်မြည်၍ ပေါက်ကုန်သကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ ရဲရဲညီးသော ပြာပူ၌ ချအပ်သော ကောက်ညှင်းစေ့တို့သည် 'ဘောင်း ဘောင်း ဘောင်း' မြည်ကာ ပေါက်ကုန်သကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ ကြီးစွာသော ငရဲသားတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် ပြင်းစွာ မြည်လျက် ပေါက်ကွဲကြသည်။ ဖုံးဆံကွဲရာ အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ကွဲသကဲ့သို့ အရိုးအသားတို့သည် အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာ ကွဲကြေ လွင့်စင်ကုန်သည်။ ရိုးတွင်းဆီကို ဆက်လက်လောင်ကျွမ်းရာ

ဝါးလုံးတွင် ယမ်းသွတ် အသေပိတ်ပြီး မီးရှို့သကဲ့သို့ အရိုးတို့သည် အတင်းပေါက်ကွဲကုန်ကြသည်။

တစ်ခါတစ်ရံ မီးတွင်းသို့ချသော ဖယောင်းကဲ့သို့ အရည်ပျော်ကာ အရည်များ ယိုစီးဆင်းလေသည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ပြာပူ၌ ချအပ်သော အမဲခြောက်ကဲ့သို့ တွန့်ကာလိပ်ကာ ကွေးကွေးကောက်ကောက် ဖြစ်ကြကုန်သည်။

ကံမကုန်သမျှ ဥပပတ်ဇာတိအားဖြင့် ပကတိထပ်ကာ ထပ်ကာ ဖြစ်ပြီး အဖန်တလဲလဲ ခံစားကြရကုန်သည်။

လက်ပံတောငရဲ

ပြာပူငရဲမှထွက်သော အပူရှိန်တို့ပျံ့နှံ့ရာ ယူဇနာ(၁၀၀) ကွာ ပြင်ဘက်မှာအနက် ယူဇနာ(၁၀၀)ရှိသော လက်ပံတော ငရဲသည် ပြာပူငရဲကို အရပ်(၈)မျက်နှာမှ ဝိုင်းပတ်လည်ကာ တည်သည်။

ထိုလက်ပံပင်၌ ရှိသောဆူးတို့သည် သံဖြင့် ပြီးကုန်သည်။ အလွန်စူးရှသည်။ ဓား၊ သန်လျက်နှင့်တူသော အရွက်တို့ဖြင့် ဖုံးလွှမ်း ထားသည်။ အောက်မြေပြင်တွင် သင်မှန်းဓားသွားနှင့် တူသော ဓား သွားများ စီခင်းထားသည်။

လက်ပံပင်ပေါ်တွင် ဆင်ခေါင်တမျှကြီးသော ကျီး၊ လင်းတ တို့ ရှိသည်။ အောက်တွင် ခွေးနက်ကြီးတို့ တည့်ရှိသည်။

ငရဲခံစားကြရပုံ

ပြာပူငရဲမှ နှစ်ပေါင်းများစွာခံစားကြရပြီးနောက် ကျွတ်လွတ် ခွင့်ရလာသော ငရဲတို့သည် ညွှင်ငရဲတွင် ခံစားခွင့်ရှိက ညွှင်ငရဲသို့ ဆက်လက် ဝင်ရောက်ခံစားကြရသည်။ လက်ပံတော ငရဲသို့ ဝင်ရောက် မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ကြမ္မာလေတို့သည် တိုက်ခတ်သဖြင့် ဓား လှံအတိပြီးသော လက်ပံရွက်တို့သည် ငရဲသားတို့ခေါင်းပေါ်သို့ ဓားမိုး လှံမိုးရွာသကဲ့သို့ ကျရောက် ကုန်သည်။

ထိုဓားမိုး၊ လှံမိုးဒဏ်ကြောင့် ငရဲသားတို့သည် သွေးခဲ သွေးတုံး အတိဖြစ်ကြရလေသည်။ အချို့သော လက်ပံရွက်တို့သည် ငရဲသားတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်တို့၌ တန်းလန်းစူးဝင်နေကြသည်။ ထိုသို့ အတိဒုက္ခရောက်နေစဉ် ငရဲခွေးနှင့် ကျီးလင်းတတို့က ထိုးဆိတ် စားသောက် ရန်လိုက်ကြသည်။ ငရဲသားတို့သည် ကြောက်လန့်သဖြင့် ပြေးရာအောက်မှ သင်ခုန်းဓားတို့က ခြေတို့ကို ဖြတ်ချသဖြင့် ဘိုင်းဘိုင်း ကြီးလဲကျကြသည်။

ထိုအခါ ကျီး၊ လင်းတ၊ ခွေးတို့က ဝိုင်းအုံဖိစီးပြီး ကိုက်ဆွဲ စားသောက်ကြသည်။ အသားကုန်လျှင် ရိုးတွင်းခြင်ဆီကို ဖောက်၍ သောက်ကြသည်။

အချို့သော ငရဲသားတို့က လက်ပံပင်ပေါ်သို့ ပြေးတက်ကြသည်။ လက်ပံဆူးတို့သည် ငရဲသားတို့၏ အူသိမ်အူမတို့ကို ချိတ်၍ ဆွဲကုန်သည်၊ ငရဲခွေးကြောက်၍ ပြေးတက်သော ငရဲသား တို့အား အပေါ်မှ ကျီး၊ လင်းတ တို့က ဦးနှောက်ဖောက်၍ သောက်ကြကုန်ပြန်သည်။

ဤဒုက္ခကို မခံနိုင်၍ အောက်သို့ ပြေးဆင်းလာပြန်ရာ အောက်ခြေမှ လက်ပံဆူးတို့သည် အပေါ်ထောင်ပြီး ငရဲသားတို့ကို ရှူးဝင်ကြပြန်သည်၊ ထိုသို့ ရှူးရှလျက်ပင် အောက်သို့ ပြေးဆင်းလာရာ အောက်သို့အရောက်တွင် ခွေး၊ လင်းတ၊ ကျီးတို့က ဝိုင်းကိုက်ကြပြန် သည်။ မြေပြင်တွင် လဲကျသောအခါ စားသောက်ကြပြန်သည်။

ဤသို့လျှင် ငရဲ သားတို့သည် ကံမကုန်မချင်း ဥပပတ်ဇာတိအားဖြင့် ပြန်ဖြစ်ကြပြီး အဖန်တလဲလဲ ခံစားနေကြရသည်။

သန်လျက်တောငရဲ

လက်ပံတောငရဲကြီး၏ အပြင်ဘက်၌ လက်ပံတောငရဲနှင့် အလားတူသော အနံအားဖြင့် ယူဇနာ(၁၀၀)အမြင့် ယူဇနာ(၁၀၀)ရှိ သော သန်လျက်နှင့်တူသော အရွယ်ရှိသော သစ်တောကြီးသည် လက်ပံတောငရဲကို အရပ်ရှစ်မျက်နှာမှ ဝိုင်းဝန်း၍ တည်နေသည်။

ငရဲ၌ ခံစားရပုံ

လက်ပံတောငရဲမှ ကံကုန်၍ လွတ်လာကြသော ငရဲသားတို့သည် သန်လျက်တောငရဲ၌ ခံစားရန် ကံအဟုန်ရှိက သန်လျက်တော ငရဲသို့ ဆက်လက်ဝင်ရောက်ခံကြရလေသည်။

ငရဲခံရပုံမှာ လက်ပံတောငရဲခံစားရပုံနှင့် တူပါသည်။ လက်ပံတောမှာ ဆူးရှိသည်။ ဤသန်လျက်တောတွင် ဆူးမရှိသည်သာ ခြားနားသည်။

ကြိမ်ပိုက်ချောင်းငရဲ

ဤကြိမ်ပိုက်ချောင်းငရဲသည် သန်လျက်တောငရဲပြင်ဘက်၌ ရှစ်မျက်နှာပတ်လည် ဝိုင်းဝန်းတည်လျက်ရှိသည်။

ယင်းမြစ်ချောင်းရေသည် အလွန်စပ်ငန်သည်။ ကြေးနီပူရေ ဟူ၍လည်း ခေါ်သည်။ အဟုန်ပြင်းစွာ စီးဆင်းသည်။ ရေပြင် ထက်ဝယ် အဝန်းလုံးပမာဏရှိ အလွန်ဆူးရှသော သံဆူးသံချွန်တို့ ဖြင့် ပြည့်သော ကြိမ်နွယ်တို့ရှိသည်။ ယင်းတို့သည် ပိုက်ကွန်သဖွယ် လိမ်ယှက်၍ ကမ်းနှစ်ဘက်ကို ကူးယှက်ကာတည်ရှိသည်။

ယင်းကြိမ်နွယ်တို့ အောက်၌ ပေပင်လုံး၊ ထန်းပင်လုံး ပမာဏရှိသော အလွန်ထက်သော အသွားရှိသော သံတံကျင်တို့သည် မြေပြင်တစ်ခုလုံး၌ စိုက်ထူးထားလျက်ရှိသည်။ ရေပြင်တစ်ခုလုံးကို သင်မှုန်းဓားကဲ့သို့ ထက်မြက်သော ကြာရိုးကြာရွက်တို့သည် တည်ရှိသည်။ မြစ်၏ ဝဲယာ–ကမ်းတစ်လျှောက်ဝယ် အလွန်ထက်မြက်သော အစွယ်ရှိသော သံငြောင့်တို့ ထောင်ထားသကဲ့သို့ ထက်မြက်သော အဖျားရှိသော သမန်းမြက်တော၊ ဖောင်းကားမြက်တောနှင့် ကလိမ်ပင်တော၊ ကြိမ်ပင်တောတို့သည် ပေါက်ရောက်နေသည်။

ငရဲ၌ ခံစားကြရပုံ

သန်လျက်တောငရဲမှ ကံအားလျော်စွာ လွတ်လာကြကုန်သော ငရဲသားတို့သည် ဤကြိမ်ပိုက်တောငရဲသို့ ကျရောက်ကြပြန်သည်။

မြစ်ကိုခြံရံ၍နေသော ဆူးရှိသော မြက်တောကြိမ်တောကြီးတို့ကို မတိုးဖောက် မဝင်ရောက်လိုရာ တွေ၍နေကြကုန်သော ငရဲသားတို့ကို ငရဲထိန်းတို့က နွားများကို မြက်တောထဲသို့ ရိုက်မောင်း သွင်းသကဲ့သို့ အမျိုးမျိုးသော ဓားလှံလက်နက်တို့ဖြင့် ထိုးနှက်ရိုက်ကာ မောင်းသွင်းကြကုန်သည်။ ငရဲသားတို့ကို တိုးဝင်စေကုန်သည်။

ထိုမြက်တောသို့ တိုးဝင်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သမန်းမြက် ညှောက်၊ ကြိမ်မြက်ညှောက်တို့သည် ငရဲသားတို့ကို ခြေဖဝါးမှ ခါးတိုင်အောင် စူးဝင်ကြကုန်သည်။ သမန်းမြက်ငုတ်တို့က စူးရှကုန်သည်။ ထိုသို့သော ဒုက္ခကိုတွေ့၍ ငရဲသား ရှေ့ဆက်မသွားနိုင်ဘဲ လဲကျနေရာ ငရဲထိန်းတို့က ထက်စွာသော ခရင်းခွ၊ လှံတို့ဖြင့် ထိုးကော်၍ မြစ်ထဲသို့ ချကြကုန်သည်။

ငရဲသားတို့သည် အလျှံတပြောင်ပြောင်တောက်သောကြိမ် နွယ်ကြိမ်ဆူးများပေါ်သို့ ကျရောက်ကြသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပေါက်ကွဲ စူးရှသော ဒုက္ခဖြင့် မထနိုင်ဘဲရှိရာ တလူးလူးတလွန့်လွန့်နှင့် နေကြရသည်။

ထို့နောက် ကြိမ်နွယ်တို့မှ လျှောကျပြီး ရေအပြင်သို့ကျရောက်ကြလေသည်၊ ရေပြင်သို့ကျသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် သံတံကျင်တို့က ငါးသီသကဲ့သို့ စူးဝင်ကုန်ကြသည်။ သံတံကျင်

ဖျားဝယ် ကားလျား မှောက်ခုံ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ် လူးလွန့်၍ နေကြရသည်။

တစ်ဖန် အဟုန်နှင့် စီးသောရေက သံတံကျင်မှ လွတ်စေပြီး ရေပြင်၌ရှိသော ဆူးအပြည့်ရှိသော ကြာရွက်ပေါ်တို့သို့ ကျရောက် ကြပြန်လေသည်။ ထိုအခါ ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးသည် စုတ်ကြီးဖြင့် ထိုးဆွ၍ ထားအပ်ကုန်သကဲ့သို့ သွေးခဲအတိ၊ သွေးခဲအတုံးများ ဖြစ်ကြလေသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာ မစုတ်ပြတ်သော အရေဟူ၍ မရှိပေ။

တစ်ဖန် ထိုကြာဖက်မှ အောက်သို့ ဆက်ကျပြန်ရာ အလွန်ငန်စပ်သော မြစ်ရေထဲသို့ ပေါလောမျောကျရောက်ကြပြန်သည်။ ထိုအခါ မသေမရှင်ဓားဖြင့် မွှန်းထားသော ငါးကို ဆားငြုပ်ရေထဲသို့ ချလိုက်သကဲ့သို့ အထူးနာကျင်သော ဆင်းရဲကို ခံစားကြရလေသည်။

ဤငရဲ၌လည်း ကံမကုန်သမျှ ဥပပတ်ဇာတိအားဖြင့် ပြန်၍ဖြစ်ကာ အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် ခံစားကြရလေသည်။

ငရဲငယ်များစွာရှိပါသည်

ငရဲငယ်များနှင့်ပတ်သက်၍ သိရှိရတနာပုရမည်သော မုတ္တမမြို့၌ ဆင်ဖြူရှင်ဗညားဦးမင်း၏ အမိဖြစ်သော သုဘဒ္ဒါမဟာ

ဒေဝီဆောက်လုပ်လှူဒါန်းအပ်သော အတွင်း၌ ရွှေဖြင့် ပြီး၍ အထက် ၌ သလဲဖြူအုတ်ကျွပ်မိုးသော ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးသော မေခင်္ကရ မဟာထေရ်ပြုစုသော လောကဒီပပကျမ်း၊ ဆဂဝတီကျမ်း၌ ငရဲငယ်နှင့် ပတ်သက်၍ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားထား ခဲ့ပါသည်။

"ငရဲကြီးရှစ်လုံးတို့၏ လေးထောင့်၌ ဥဿဒငရဲကို ပိုင်းခြားခြင်းဌာ အလျှံကပြောင်ပြောင်တောက်သော သံတောင်ကြီး လေးလုံးရှိသည်။ ငရဲကြီးတို့၏ တစ်မျက်နှာတစ်မျက်နှာ၌ လေးလုံးလေးလုံး စီဖြစ်ရကား၊ ငရဲကြီးတစ်ထပ်သော် ဥဿဒ ငရဲငယ်(၁၆)လုံး၊ ရှစ်ထပ်သော် (၈ X ၁၆) = ၁၂၈လုံး၊ ငရဲကြီး (၈) ထပ်နှင့် ထပ်မံပေါင်းသော် ငရဲပေါင်း (၁၂၈+၈) = ၁၃၆ လုံးဖြစ်သည်။ ထိုမျှမကသေး-

(၁) လောဟကုမ္ဘိငရဲ၊
(၂) သိမ္ဗလိဝနငရဲ၊
(၃) အာဝိနခငရဲ၊
(၄) ကမ္ဗောဒကငရဲ၊
(၅) အယောဂုဠငရဲ၊
(၆) သေလပဗ္ဗတငရဲ၊
(၇) ဘုသနဒီငရဲ၊

(၈) သိတနဒီငရဲ၊

(၉) သုနခငရဲ၊

(၁၀) ယန္တပါသာဏငရဲ

ဟူ၍ တစ်မျက်နှာ တစ်မျက်နှာ၌ ဆယ်ခုဆယ်ခုစီ ယမလောကီ ငရဲများရှိသည်ဟု လောကပညတ္တိကျမ်း၊ လောကဒီပက ကျမ်း၊ **ဆဂတိကျမ်း**တို့၌ ဆိုသည်။ အရပ်လေးမျက်နှာသော် လေးဆယ်**ရှစ်ထပ်ဆိုသော်** (၄၀ X ၈) = ၃၂၀ ရှိမည်၊ ယခင် (၁၃၆)နှင့်ပေါင်းသော် (၃၂၀ + ၁၃၆ = ၄၅၆) လုံးဖြစ်သည်။ သည် မျှမကသေး။ ငရဲကား မရေတွက်နိုင်အောင် များသည်။ နေမိဇာတ်တော် ၌-

"နေမိမင်း၏ အသက်ဒဿ ကုန်ဆုံးသွားမည်၊ နေမိမင်းကို ငရဲဘုံတို့ကို ပြခြင်းငှာ အဆုံးသည် ရောက်မည်မဟုတ်" ဟု မိန့်ဆိုခဲ့သည်။

နေမိမင်းတွေ့ခဲ့ရသော ငရဲများ

နေမိမင်းသည် သိကြားမင်း၏ ပင့်ဖိတ်မှုကြောင့် တာဝတိံ သာနတ်ပြည်သို့ လူသားစစ်စစ်ဘဝဖြင့်ရောက်ခဲ့ရသော မင်းမြတ်ဖြစ် သည်။ နေမိမင်းကို မာတလိက ဝေဇယန္တာ နတ်ရထားဖြင့် လာရောက် ပင့်ဆောင်သောအခါ မာတလိက

နေမိမင်းကြီးအား ကောင်းမှုကြောင့် စည်းစိမ်ခံစားနေရသော သူတို့ကို မြင်ရသော လမ်းနှင့် မကောင်းမှုကြောင့် ငရဲခံနေရသောသူတို့ကို မြင်ရသော လမ်းနှစ်လမ်းရှိသည်။ မည်သည့်လမ်းဖြင့် သွားလိုပါသလဲဟု မေးသည်။ နေမိမင်းကြီးက ထိုနှစ်ဌာန စလုံးကို မမြင်ဖူးသဖြင့် ယင်းနှစ်ဌာနလုံးကို ကြည့်ချင်သောကြောင့် နှစ်လမ်းလုံးဖြင့် ပို့ပါဟု ဆိုသည်။ မည်သည့်လမ်းကို အရင်သွားလိုပါသလဲဟု မေးရာ၊ ငရဲခံစားရသောသူတို့ကို အရင်ကြည့်ချင်ပါသည် ဟု ဆိုသဖြင့် မာတလိသည် ဝေဇယန္တာရထားကို ငရဲဘက်သို့ မောင်းနှင်ပြီး ရှေးဦးစွာ ကြိမ်ပိုက်ချောင်းငရဲကိုပြလေသည်။

(၁) ကြိမ်ပိုက်ချောင်းငရဲ

ထိုငရဲတွင် ငရဲသားတို့က မီးလျှံတောက်နေသည့် သန်လျက်၊ လှံ၊ ခက်ရင်း ဆောက်ပုတ်စသော လက်နက်တို့ဖြင့် ငရဲကောင်တို့ကို ထိုးခုတ်ရိုက်နှက် နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲကြသည်။ ငရဲကောင်တို့သည် ယင်းသို့ ညှင်းဆဲသည်ကို မခံနိုင်ကြသဖြင့် အလွန်ထက်သော သံဆူးကြီးတွေ ပေါက်နေသော မီးလျှံတောက်နေသည့် သံကြိမ်နွယ်တို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်နေသော မြစ်ထဲသို့ ပြေးဆင်းကြကုန်သည်။ ထိုမြစ်ထဲ၌ ငရဲကောင်တို့သည်

သင်ဝုန်းစားသွားတမျှ ထက်လှစွာသော မီးလျှံတောက်နေသော ကြိမ်ဆူးတို့ဖြင့် ထိုးမိကာ အပိုင်းပိုင်းပြတ်လျက်အစုန်အဆန်မျော နေကြလေသည်။ ငရဲထိန်းတို့ကလည်း ကမ်းပေါ်မှနေလျက် သန်လျက် စသည်ဖြင့် လှမ်း၍ ထိုးခုတ်ရိုက်နှက်နေကြသည်။

ပြုခဲ့သည့် အကုသိုလ်

ဤငရဲခံစားရသော သူတို့သည် လူဖြစ်စဉ်အခါက လက်ရုံး အားကိုး၊ ပစ္စည်းအားကိုး၊ အာဏာအားကိုးဖြင့် ခွန်အားမဲ့၊ ပစ္စည်းမဲ့၊ အာဏာမဲ့တို့ကို နိုင်ထက်ကလူညှင်းဆဲ နှိပ်စက်သော သူတို့ဖြစ်ကြသည်။

(၂) ခွေးစားငရဲ

ဤငရဲ၌ ဆင်ကောင်တမျှ ကြီးမားလှသော ငရဲခွေးကြီး တို့သည် ငရဲကောင်တို့ကို လိုက်၍ ကိုက်သတ်လေသည်။ ကိုက်မိ သောအခါ ငရဲကောင်တို့သည် မီးလျှံတောက်နေသော သံမြေပြင်၌ ပက်လက်လဲကြသည်။ ထိုအခါ ငရဲခွေးတို့သည် ရှေ့လက်နှစ်ဘက် ဖြင့် ရင်ဘတ်ကို နင်းကာ အသားများ ကုန်အောင်ကိုက်စားကြသည်။ လင်းတငှက်တို့ကလည်း ကတ်ကြေးတမျှ ထက်လှစွာသော သံနှုတ်သီးတို့ဖြင့် ထိုးဆိတ်

ကြသည်။ ကျီးကန်းကြီးများကလည်း သံနှုတ်သီး တို့ဖြင့် ထိုးဆိတ်ဖောက်စားကြသည်။

ပြုခဲ့သည့် အကုသိုလ်

ဤငရဲ၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက မိမိကိုယ်တိုင်လည်း မလှူရက် မတန်းရက် နှမြောဝန်တိုလျက် သူတစ်ပါးလှူဒါန်းသည်ကို လည်း တားမြစ်ပိတ်ပင်သူ များ၊ ရဟန်းပုဏ္ဏားတို့ကိုလည်း ရေရွတ်ရှုံ့ချ ထိပါး ပုတ်ခတ်ပြောဆိုသူ များသည် ဤငရဲ၌ ခံစားကြရသည်။

(၃) မီးလျှံငရဲ

ထိုငရဲ၌ ငရဲကောင်တို့သည် တစ်ကိုယ်လုံးမီးလျှံတွေ တောက် လျက် အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်သော သံမြေပြင်၌ ပြေးလွှား သွားနေကြရသည်။ ငရဲသားတို့ကထပန်းပင်လုံးခန့် ရှိသော သံတုတ်ကြီးဖြင့် စေ့စေ့ညက်ညက်တစ်ကိုယ်လုံး ကြေအောင် လိုက်ရိုက်ကြသည်။

ပြုခဲ့သည့်အကုသိုလ်

ဤငရဲ၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက အပြစ်မဲ့သော ယောကျ်ား၊ မိန်းမတို့ကို နှိပ်စက်ညှဉ်းဆဲသော သူ တို့သည် ကျရောက်ခံစားရ သည်။

(၄)မီးကျီးငရဲ

ဤငရဲ၌ ငရဲထိန်းတို့သည် ခြံထဲမဝင်လိုသော နွားတို့ကို အတင်းရိုက်နှက်၍ ခြံထဲသွင်းသကဲ့သို့ ငရဲကောင်တို့ကို မီးလျှံတောက်သော သံချောင်းတို့ဖြင့် အတင်းရိုက်နှက်ကာ မီးကျီးတွင်းသို့ သက်ဆင်းခိုင်းသည်။ ငရဲကောင်တို့သည် မီးကျီးတွင်းထဲ၌ ခါးထိအောင် မြုပ်နေကြရသည်။ ငရဲထိန်းတို့က သံခြင်းတောင်းကြီးတို့ဖြင့် မီကျီး တို့ကို ယူလာပြီး အပေါ်က လောင်းချကြပြန်သည်။ ငရဲကောင်တို့သည် ပူလောင်လွန်းလှသဖြင့် မီးကျီးမီးခဲတို့ကို လက်ဖြင့်ခံပြီး အခြားသို့ ကြဲပစ်ကြရာ အချင်းချင်း၏ ခေါင်းပေါ်သို့ ကျလေသည်။

ပြုခဲ့သော အကုသိုလ်

ဤငရဲ၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက စုပေါင်းပြီး ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြု လုပ်ကြမည်ဟု အသင်းအပင်းဖွဲ့၍ ငွေစုပြီးလျှင် ထိုငွေကို မည်သည့်ကိစ္စအတွက် မည်မျှလှူသည်ဟု စာရင်းလိမ်ပြလျက် မိမိကိုယ်ကျိုး အတွက် သုံးပစ်ကြသော လူယုတ်မာများခံစား ကြရသည်။

(၅) ပထမကြေးနီငရဲအိုး

ဤငရဲ၌ တောင်ကြီးတမျှ ကြီးမားလှသော ကြေးနီအိုးကြီးထဲ၌ ကြေးနီရည်တို့သည် ပွက်ပွက်ဆူနေသည်။ ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲကောင်တို့ကို ခြေထောက်မှ ကိုင်ပြီးလျှင် ကြေးနီအိုးထဲသို့ စောက်ထိုးပစ်ချလေသည်။

ပြုခဲ့သည့်အကုသိုလ်

ဤငရဲ၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက အကျင့်သီလရှိသော ရဟန်းသူတော်ကောင်းတို့ကို ဆဲရေးပုတ်ခတ်ချုပ်ချယ်သော သူများ ကျရောက် ခံစားရသည်။

(၆) ဒုတိယကြေးနီအိုးငရဲ

ဤငရဲ၌ ငရဲထိန်းတို့သည် ငရဲကောင်တို့ကို လည်ပင်းတွင် သံကြိုးရှည်ဖြင့် ရစ်၍ ပွက်ပွက်ဆူနေသော ကြေးနီအိုးကြီးထဲသို့ ပစ်ချ ပြီးလျှင် ရစ်ထားသော သံကြိုးစကို ဆွဲငင်လျက် လည်ကို လိမ်ပြီး ဖြတ်ယူကြသည်။

ပြုခဲ့သည့်အကုသိုလ်

ဤငရဲ၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက ကြက်၊ ငှက်၊ စသော သတ္တဝါ တို့ကို လည်လိမ်သတ်ပြီး စား ကြသူများသည် ကျရောက်ခံစား ကြရသည်။

မြတ်ပန်းရဂုံစာပေ

(၇) ဖွဲပြာငရဲ

ဤ၏ငရဲ၌ မီးလျှံပြောင်ပြောင် တောက်နေသော သံမြေပြင်တွင် မြစ်ကြီးတစ်ခုရှိသည်။ ထိုမြစ်ထဲ၌ ပူလောင်သော ဖွဲကြမ်းပြာတို့သည် ရေကဲ့သို့ စီးဆင်းနေလေသည်။ ငရဲကောင်တို့သည် အလျှံတောက်နေသော သံမြေပြင်တွင် သွားနေရသောကြောင့် အလွန်ပူလောင်နေသဖြင့် မြစ်ထဲ၌ စီးဆင်းနေသော မီးလျှံတောက်နေသော ဖွဲပြာတို့ကို ရေထင်သဖြင့် သောက်ကြလေသည်။

ပြုခဲ့သည့်အကုသိုလ်

ဤငရဲ၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက စပါး၊ နှမ်း၊ ပဲစသည်တို့ကို အဖျင်းအမှော်၊ သဲ၊ ကျောက်ခဲများ ရော၍ ရောင်းချခဲ့သူများခံစားကြရသည်။

(၈) မြား လှံငရဲ

ဤငရဲ၌ ငရဲသားတို့သည်သမင်ကို မုဆိုးများက ဝိုင်း၍ မြားဖြင့်ပစ်၊ လှံဖြင့်ထိုးသကဲ့သို့ ငရဲကောင်တို့ကို မီးလျှံတောက်နေသော မြားလှံတို့ဖြင့် ဝိုင်း၍ ပစ်ကြထိုးကြသည်။ ငရဲကောင်တို့မှာ ဆန်ခါပေါက်ဖြစ်နေသော သစ်ရွက်ပမာ တစ်ကိုယ်လုံးအပေါက်တွေ ဖြစ်နေကြရသည်။

ပြုခဲ့သည့် အကုသိုလ်

ဤငရဲ၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက သူခိုး၊ ဓားပြအလုပ်ဖြင့် အသက် မွေးခဲ့သူများကျရောက်ခံစားကြရလေသည်။

(၉) သားတစ်ငရဲ

ဤငရဲ၌ ငရဲသားတို့သည် ငရဲကောင်တို့အား မီးလျှံတောက် နေသော သံကြိုးဖြင့် လည်ပင်းကို ချည်လျက် ဆွဲ၍လှဲပြီးလျှင် ဓား လက်နက်ကြီးတို့ဖြင့် အမဲဖျက်သကဲ့သို့ အပိုင်းပိုင်း ခုတ်ထစ်ကြလေသည်။ ထို့နောက် အသားတစ် အသားတုံးတို့ကို မီးလျှံတောက်နေသော သံပြားပေါ်၌ အမဲသား ဆိုင်ခင်းသကဲ့သို့ ဖြန့်ခင်းကြလေသည်။

ပြုခဲ့သည့်အကုသိုလ်

ဤငရဲ၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက နွား၊ ဆိတ်၊ ကြက်၊ ဝက်၊ ငါး တို့ကို သတ်ဖြတ်ရောင်းချသော ငါးစိမ်းသည်၊ သားစိမ်းသည် တို့ ကျရောက်ခံစားရသည်။

(၁၀) မစင်တွင်းငရဲ

ထိုငရဲတွင် ကမ္ဘာတမျှတည်ရှိသော မစင်တွင်းကြီးထဲ၌ ကျင်ကြီးကျင်ငယ်တို့သည် အနံ့တထောင်းထောင်းဖြင့် မခံမရပ်နိုင်

အောင် နံ့စော်နေလေသည်။ ဆိုးရွားလှသော အနံ့တို့မှာ အခိုးတထောင်း ထောင်းထနေသည်။ ငရဲကောင်တို့သည် အလွန်ဆာလောင်မွတ်သိပ် လှသောကြောင့် ထိုမစင်တွင်းကြီးထဲမှ မစင်ပုပ်တို့ကို ပလုပ်ပလောင်း စားကြသည်။

ပြုခဲ့သည့်အကုသိုလ်

ဤငရဲ၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက အခွေခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားခဲ့သူများ အရိပ်နေနေ အခက်ချိုးချိုးဟူသကဲ့သို့ မိမိတို့တည်းခိုစားသောက်ဖူးသည့် ကျေးဇူးရှင်ကိုပင် ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်း မကောင်းကြံကာ ပြစ်မှားသူများသည် ကျရောက်ခံစားကြရသည်။

(၁၁) ပြာပုပ်တွင်းငရဲ

ထိုငရဲတွင် သွေးပုပ်တို့ဖြင့် ပြည့်နေသော တွင်းကြီးရှိ၍ ငရဲကောင်တို့သည် အလွန်ငတ်မွတ်လှသောကြောင့် ထိုသွေးပုပ် ပြည်ပုပ်တို့ကို သောက်ကြရလေသည်။

ပြုခဲ့သည့်အကုသိုလ်

ဤငရဲဘုံ၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက မိအိုဖအိုတို့ကို ညှင်းဆဲနှိပ်စက် သတ်ပုတ်သောသူများ၊ ဘုရားရှင်၏ သားတော်

ရဟန်းတော်များ၊ ရဟန္တာများကို သ . ါဖြတ်သော သူများသည် ကျရောက်ခံစားကြရ သည်။

(၁၂) သံမြားကောက်ငရဲ

ထိုငရဲတွင် ငရဲထိန်းတို့သည် ထန်းပင်လုံးခန့်ရှိသော မီးလျှံ တောက်နေသော သံမြားကောက်(ငါးမျှားချိတ်)တို့ဖြင့် ငရဲကောင်တို့၏ လျှာကို ချိတ်ဆွဲ၍ ထုတ်ပြီးလျှင် ခြစ်ခြစ် တောက်ပူသော သံမြေပြင်တွင် ဖြန့်လျက် နွားရေကြက်သကဲ့သို့ သံငုတ်များဖြင့်ရိုက်ကာ ဖြန့်ကြက်ကြသည်။ ငရဲကောင်တို့သည် ကုန်းပေါ်တွင်တင်ထားသော ငါးကဲ့သို့ ဖျပ်ဖျပ်လူးကာ ငိုကြွေး မြည်တမ်းလျက်ခံနေရသည်။

ပြုခဲ့သည့် အကုသိုလ်

ဤငရဲဘုံ၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက အချို့က ပွဲစားဖြစ်၍ ကုန်ကို တန်ဖိုးဖြတ်ရာ၌ ဝယ်သူဘက်မှ တန်ဖိုးထားကာ အပြောချို သာစွာဖြင့် တစ်ရာတန်ကို ငါးဆယ်ဟု တန်ဖိုး ဖြတ်ကြသူများဖြစ်ကြသည်။ အချို့က အလေးခိုးသည့် မရိုးသား သော ဈေးသည်များဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် ထိုသို့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲကြသော်လည်း ငါးကို သတ်စားရန် ငါ ဖာ

တပ်ထားသော ငါးမျှားချိတ်ဖြင့် မျှားသကဲ့သို့ ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲမှုကို ချိုသာသော စကားဖြင့် ဖုံးကြသည်။ ထိုသူများသည် ဤငရဲ၌ ခံစားကြရသည်။

(၁၃) သံတောင်ကြိတ်ငရဲ

ဤငရဲ၌ ခံနေရသော သူတို့သည် အမျိုးသမီးတွေချည်းသာဖြစ်သည်။ ငရဲကောင်တို့သည် မီးလျှံတောက်နေသော သံမြေပြင်၌ ခါးတစ်ဝက်မြှုပ်နေကြလျက် အရှေ့အနောက် တောင်မြောက်အရပ် လေးမျက်နှာမှ မီးလျှံတောက်နေသော သံတောင်ကြီးတို့သည် တဖြည်းဖြည်း လိမ့်လာပြီးလျှင် ငရဲကောင်တို့ကို တစ်လှည့်စီကြိတ်သွားကြလေသည်။ ငရဲကောင်တို့သည် ကိုယ်တစ်ခြား၊ ခေါင်းတစ်ခြားဖြစ်ကာ နွားသတ်ကုန်း၌ နွားတို့ကို အမဲဖျက်ထားသကဲ့သို့ သွေးအလိမ်းလိမ်း ယင်တလှောင်းလှောင်းဖြင့် မြင်မကောင်းအောင် ဖြစ်နေရသည်။

ပြုခဲ့သည့်အကုသိုလ်

ဤငရဲဘုံ၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက မိမိလင်ဖြင့် မရောင့်ရဲဘဲ လင်ငယ်နေကြသော မိန်းမများသည် ကျရောက်ခံစားကြရသည်။

(၁၄) ဦးစောက်ကျငရဲ

ဤငရဲ၌ ခံနေကြရသူများသည် ယောကျ်ားတွေချည်းသာဖြစ်သည်၊ ငရဲထိန်းတို့က ငရဲကောင်များကို မီးလျှံတောက်နေသော မီးကျီးတွင်းထဲသို့ ပစ်ချသဖြင့် ငရဲကောင်တို့သည် မီးကျီးတွင်းထဲသို့ စောက်ထိုးကျကြရသည်။

ပြုခဲ့သည့်အကုသိုလ်

ဤငရဲဘုံ၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက မိမိမယားဖြင့် မရောင့်ရဲဘဲ သူတစ်ပါးမယားကို ခိုးယူကြသော ယောကျ်ားတို့သည် ကျရောက်ခံစားကြရသည်။

(၁၅) မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိငရဲ

ဤငရဲ၌ ငရဲသားတို့သည် ငရဲကောင်တို့ကို ကြမ်းတမ်းဆိုးရွားသော ညှဉ်းဆဲနည်း အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ညှဉ်းဆဲနှိပ်စက်ကြသည်။

ပြုခဲ့သည့် အကုသိုလ်

ဤငရဲဘုံ၌ လူဖြစ်စဉ်အခါက ကုသိုလ်–အကုသိုလ်ဟူ၍ မရှိ။ ကုသိုလ်လုပ်လျှင် ကောင်းကျိုး ခံစားရသည်။ အကုသိုလ်

လုပ်လျှင် မကောင်းကျိုး ခံစားရသည်ဆိုသည်မှာမဟုတ် တမလွန်လောက နောင်ဘဝမရှိ စသည်ဖြင့် လွဲမှားသော အယူဝါဒရှိသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူရှိသော သူများကျရောက် ခံစားကြရသည်။

ငါးပါးသီလပျက်သူတို့ ငရဲခံရပုံ

သူတစ်ပါးကို ညှဥ်းဆဲသတ်ဖြတ်သူ

လူ့ဘဝတုန်းက ဥစ္စာအင်အား၊ အမျိုးအင်အား၊ လက်နက်အင်အား၊ အာဏာအင်အား၊ ခွန်အားဗလအင်အား ရှိကြသူတို့သည် မိမိတို့လောက် အင်အားမကောင်းသူတို့ကို ညှဥ်းဆဲကြ၊ ဆဲဆို ကြိမ်းမောင်းကြ၊ သတ်ဖြတ်ကြကုန်၏။ ထိုသူတို့သည် သေသော အခါ "ဝေတရဏီ"မည်သော ငရဲ၌ ဖြစ်ကြရလေသည်။

ငရဲ၌ တည်နေပုံ

"ဝေတရဏီငရဲ" ဟူသည် မြစ်ရေကဲ့သို့ စီးနေသော ငရဲ မြစ်တည်း။ ထိုငရဲမြစ်ရေ၌ မီးအလျှံတောက်၍ သင်စုန်းအသွားကဲ့သို့ ထက်သော ဆူးရှိသော ကြာဖက်တို့ရှိကြ၏။

ထိုကြာဖက်တို့၏ အောက်၌ကား မီးအလျှံတောက်နေသော ဆားငန်ရေသည် တက်ရေ ကျရေကဲ့သို့ အထက်စီးလိုက်၊ အောက်စီးလိုက် ဖြစ်နေ၏။ ထိုငရဲ၏ အထက်အမိုး၌မူ ခက်ရင်း(ခရင်း)ပမာဏ အဆူးထသော ကြိမ်နွယ်တို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်လျက်နေလေသည်။

ငရဲခံရပုံ

ထိုငရဲအနီး၌ ရောက်လာသူတို့ကို မီးအလျှံတောက်၍ နေသော သန်လျက်၊ ခက်ရင်း၊ တင်းပုတ် ကိုင်ထားသော ငရဲထိန်းတို့က ပထမဆုံး သတ်ပုတ်ညှဉ်းဆဲကြကုန်၏။ ထိုအခါ ထိုအညှဉ်းအဆဲကို မခံနိုင်၍ ပြေးကြသူတို့သည် ဝေတရဏီငရဲ၏ အမိုးဖြစ်သော မီးအလျှံတောက်နေသော ခက်ရင်းအခွကဲ့သို့ ဆူးထနေသော ကြိမ် နွယ်တို့အပေါ်သို့ ကျရောက်ကုန်၏။ ထိုအမိုးပေါ်မှ တဖြည်းဖြည်း အောက်ခံရေသို့ ကျရောက်ကြရလေသည်။ အောက်ခံရေသို့ မရောက်မီ မီးအလျှံ၏ ပူလောင်ခြင်း၊ ဆူးတွေ၏ ထိုးဆွခြင်းကို ၍ အသားတွေ အပိုင်းပိုင်းပြတ်ပြီးမှ မီးအလျှံထနေသော အောက်ခံဆားငန်ရေဝယ် စုန်ချည် ဆန်ချည် မျောလျက် ပါဏာတိပါတကံ၏အစွမ်း မကုန်မချင်းခံကြရလေသည်။

သူတစ်ပါးဥစ္စာကို မတရားယူသူ

ကျေကျေနပ်နပ်မပေးအပ်တဲ့ သူတစ်ပါး၏ သက်ရှိပစ္စည်း သက်မဲ့ပစ္စည်းကို ခိုး၍ ယူခြင်း၊ ဓားပြတိုက်၍ ယူခြင်း၊ အာဏာဖြင့် ယူခြင်း၊ အလေးတင်းတောင်းချိန်ခွင်တို့ဖြင့် လိမ်လည်လှည့်စား၍ ယူခြင်း၊ ရောင်းကုန်များ၌ ရေဖျန်းမှု၊ ရေထိုးမှု၊ ဖွဲနု စသည်ရောမှု စသောအမှုကိုပြုခြင်း၊ ဖျင်းအသူတို့၏ ဥစ္စာကိုညာ၍ယူခြင်း၊ ခြောက်လှန့်၍ ယူခြင်း၊ နှိုက်၍ယူခြင်း စသောအားဖြင့် မတရားယူမှုအားလုံးကို "အဒိန္နဒါနာ" ဟု ခေါ်၏။ ထိုအဒိန္နဒါနာ အမှုကို လူ့ဘဝ၌ ပြုခဲ့သူသည် သေသောအခါ ငရဲ၌ ဖြစ်ရတတ်၏။

ငရဲခံရပုံ

ကြောက်မက်ဖွယ်ပုံသဏ္ဌာန်ရှိသော ငရဲထိန်းတို့သည် ရောက်လာသော ငရဲသားတို့ကို လှံစသော လက်နက်အမျိုးမျိုးဖြင့် (မုဆိုးတို့က သမင်စသော သားကောင်ကို ဝိုင်း၍ ထိုးကြသကဲ့သို့) ဟိုဘက်သည်ဘက်က ဝိုင်း၍ ထိုးကြကုန်၏။ ငရဲသား၏ တစ်ကိုယ်လုံးများ (ဖက်ရွက်အပေါက်ကဲ့သို့) အပေါက်အပေါက် ဖြစ်နေ၏။ ဤသို့ တစ်ကိုယ်လုံးပေါက်နေသော်လည်း အဒိန္နဒါနာ အကုသိုလ်ကံ၏ အစွမ်းမကုန်သေးသမျှ ငရဲမှ မလွတ်ဘဲ ခံနေကြရသည်။

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ

ကာမဂုဏ်ခံစားရာ၌ မိမိပိုင်မယား၊ မိမိပိုင်လင်နှင့် ခံစားခြင်း မျိုးမဟုတ်ဘဲ သူ့မယားနှင့်လည်းကောင်း၊ မိမိလင်မှ တခြား ယောကျ်ားနှင့်လည်းကောင်း ခံစားခြင်းကို "မိစ္ဆာစာရ-ယုတ်မာသော အကျင့်" ဟု ခေါ်သည်။ ထိုသို့ပြုကျင့်သော ယောကျ်ား မိန်းမတို့သည် သေသောခါ၌ ငရဲ၌ ဖြစ်တတ်ကြသည်။

ယောကျ်ားငရဲခံရပုံ

ငရဲ၌ မီးကျီးတို့ဖြင့် ပြည့်နေသော ငရဲတွင်းကြီးရှိ၍ ရောက် လာသော ငရဲသားကို ငရဲထိန်းတို့သည် လက်နက်မျိုးစုံဖြင့် ခုတ်ကြ၊ ကိုးကြလေရာ ငရဲသားသည်ပြေးလွှားရင်း ထိုငရဲ တွင်းကြီးအနီးသို့ ရောက်သွားလေ၏။ ထိုအခါငရဲထိန်းတို့သည် ဦးခေါင်းဇောက်ထိုးထား၍ ထိုတွင်းကြီး ထဲသို့ ပစ်ချကြလေသည်။

မိန်းမငရဲခံရပုံ

ငရဲသူမသည် တစ်ကိုယ်လုံးအသားတွေ ကွဲအက်နေ၏။ ကွဲအက်သော အသားမှ စီးကျနေသော အသွေးတွေ တစ်ကိုယ်လုံး ဖုံးနေ၏။ အလျှံတောက်နေသော သံမြေတွင်းဝယ် ခါးလောက် အထိ မြှုပ်၍ စိုက်ထား၏။ အရှေ့အရပ်မှ အလျှံတောက်သော

သံတောင် ကြီးတစ်လုံး လိမ့်၍လာကာ ထိုငရဲသူမကို ကြိတ်၍ အနောက်သို့သွားလျှင် တောင်အရပ်မှ သံတောင်ကြီးက လာ၍ ကြိတ်သွားပြန်၏။ ငရဲသူမကား လက်နှစ်ဘက်တို့ကို မြှောက်ကာ မြှောက်ကာ ဟစ်အော်၍ ခံရလေတော့သည်။

မုသားပြောသူ

နှုတ်ဖြင့် ပြောသည်ဖြစ်စေ၊ စာရေး၍ဖြစ်စေ၊ သူတစ်ပါး အထင်အမြင်အသိလွဲအောင် ပြောဆိုရေးသားခြင်းကို "မုသား ပြောခြင်း" ဟုခေါ်၏။ ထိုသို့ မုသားပြောဆိုရေးသားသူသည် တစ်စုံတစ်ခုသော ကိုယ်ကျိုးကိုလည်း မျှော်တတ်သေးရကား သူများအကျိုးပျက်စီး သလောက် အပြစ်ကြီး၏။ ထို့ကြောင့် သေသောအခါ တချို့ မုသားအတွက် ငရဲ၌ ဖြစ်ရတတ်လေသည်။

ငရဲခံရပုံ

ရောက်လာသောငရဲသားကို ငရဲထိန်းတို့သည် ထန်းပင် လုံး ပမာဏရှိသော မီးလျှံတောက်နေသော ငါးမျှားချိတ်ဖြင့် လျှာကို ဖောက်၍ ဆွဲငင်ကြကုန်၏။ ငရဲသားတို့သည် မီးလျှံ တောက်နေသော သံမြေပြင်ပေါ်၌ ဆွဲငင်ကြကုန်၏။ ငရဲသား တို့သည် မီးလျှံတောက်နေ သော သံမြေပြင်ပေါ်၌ လှဲကြကုန်၏။

ထိုအခါ (သားရေကြက်၍ နေပူလှမ်းသောအခါ သားရေကို ပတ်ပတ်လည်က စို့တံကျင်များစွာ ရိုက်နှက်သကဲ့သို့) ယိုငရဲ သားကို စို့တံကျင်များစွာဖြင့် ရိုက်ကြနှက်ကြလေသည်။ ငရဲသား သည် အော်ကာဟစ်ကာ ခံရင်းပင် ပါးစပ်မှလည်း တံတွေးတွေကို တပြစ်ပြစ်ထွေးထုတ်ရလေသည်။

◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆

မြတ်ပန်းရဂုံစာပေ

အခန်း(၄)

ဇာတ်တော်လာ ရဲကျခံရသူများ

ပထမဆုံး မုသားဆို၍ မြေမျိုခံရသော စေတီယမင်း

ဤကမ္ဘာဦးအစဝယ် စေတီယတိုင်း သောတ္ထိယမြို့၌ ဥပဝရမင်းခေါ် စေတီယမင်းသည် ထီးနန်းစံသည်။ ထိုခေတ်အခါက မုသားစကား ပြောဆိုခြင်းသည် လုံးဝမရှိဘဲ လူတို့သစ္စာတည်သော အချိန်ကာလဖြစ်သည်။

ထိုမင်းသည် ကောင်းကင်ပျံနိုင်ခြင်း၊ နတ်သားလေးယောက် သန်လျက်စွဲကိုင်ပြီး သက်တော်စောင့်ရခြင်း၊ ကိုယ်မှ စန္ဒကူးနံ့ထွက်ခြင်း၊ ခံတွင်းမှ ကြာညိုနံ့သင်းခြင်းဟူသော တန်ခိုးလေးမျိုးနှင့် ပြည့်စုံသူဖြစ်သည်။

စေတီယမင်းသည် တက္ကသိုလ်၌ ပညာသင်စဉ် ပုရောဟိတ်၏ ညီဖြစ်သော ကောရကလမ္ဗနှင့် မိတ်ဆွေ အပေါင်း

အသင်းဖြစ်သည်။ ဘုရားလောင်းသည်ကား ပုရောဟိတ် ကပိလဖြစ်သည်။ ကပိလတွင် သားတစ်ယောက်ရှိသည်။

စေတိယမင်းသည် တက္ကသိုလ်၌ ကောရကလမ္ဗနှင့် အတူတူ ချစ်ကျွမ်းဝင်၍ ပညာသင်စဉ် ငါသည် မင်းဖြစ်က သင့်ကို ပုရောဟိတ် ရာထူးပေးမည်ဟု ကတိပြုခဲ့သည်။

စေတိယမင်းသား မင်းဖြစ်သောအခါ ဘုရားလောင်း ပုရောဟိတ် ကပိလကို ရာထူးမှ မချနိုင်။ ပုရောဟိတ်ကပိလကမူ မိမိ၏ ရာထူးကို သားအားလွှဲကာ ရသေ့ရဟန်းပြုသွားလေသည်။

ကောရကလမ္ဗသည် ပုရောဟိတ်ရာထူးကို မရသော ကြောင့် သူ၏ နောင်တော် ပုရောဟိတ်ဟောင်း ကပိလအပေါ်၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့သည်။ ထိုးစံမှာ ပုရောဟိတ်ရာထူးမှာ နောင်တော်သာ လက်ကိုင်သာ ဖြစ်သည်။ နောင်တော်ကခွင့် မပြုသမျှ ထိုရာထူးကို အတင်းအဓမ္မ မပြောင်းလွှဲနိုင်ချေ။

သို့ဖြစ်၍ ဘုရင်နှင့် ကောရကလမ္ဗသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် မှာ အခက်ကြုံကြရတော့သည်။ တစ်နေ့တွင် ထိုရာထူးအတွက် စဉ်းစားကြရင်း ဘုရင်က သူငယ်ချင်းကို-

" ကောရကလမ္ဗ ရာထူးအတွက် မပူနဲ့၊ ငါကိုယ်တိုင် ပရိသတ်အလယ်မှာ သင့်ကို အစ်ကိုကြီး၊ သင်၏ နောင်တော်ကို အငယ်ဟု မှသားပြောမည်။ ဤသို့ဆိုလျှင် သင်ကအကြီးဖြစ်၍ ရာထူးကို ရခွင့်ရှိသည်"

"မင်းမြတ်–သင့်အကြံကား ကောင်းပါသည်၊ သို့သော် နောင်တော်က တန်ခိုးကြီးသူဖြစ်သည်၊ ယခုလို မုသားပြောပါလျှင် နောင်တော်က အရှင်မင်းမြတ်၏ တန်ခိုးတော်တွေကို ကွယ်ပျောက်သလို ဖြစ်အောင်လုပ်လိမ့်မည်။ မြေကြီးထဲ တကယ်မဝင်ဘဲ ဝင်သလို ဖြစ်အောင်လုပ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုအခါ၌ အရှင်မင်းမြတ်က မုသားစကား မတည်ဘဲ စကားပြောင်း လွှဲသွားလျှင် အကျိုးမရှိနိုင်ပါ။"

နောင်ဖြစ်ခဲ့လျှင် ဘုရင်စိတ်မပျက်ရအောင် ကြိုတင်၍ တုတ်နှောင်ထားသော စကားသဘောကို ကောရကလမှူက ဆိုထားသည်။

"ကောရကလမှူ သည်လို စကားပြောင်းလွှဲလိမ့်မည် မထင် ပါနဲ့။ မုသားကို ငါပြောမြဲပြောပါမည်"

"ဘယ်အချိန်ပြောမည်နည်း"

"ယနေ့မှ နောက် ခုနစ်ရက်မြောက်ပြောမည်"

ဤသို့ ဘုရင်နှင့် ကောရကလမှူတို့တိုင်ပင်ကြသော စကားသည် တစ်မြို့လုံး ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ထိုအချိန်က မုသားကို မကြားဖူးကြ။ အထူးသစ္စာတည်သောအခါဖြစ်၍ –

"ဘုရင်ပြောမည့် မုသား ဆိုတာ ဘယ်လိုဟာ ပါလိမ့်။ ညီညီလား၊ ချောချောလား၊ မုသား၏ အဆင်းအရောင်အကောင် အယည်ကိုပင် ကြိုတင်၍ စဉ်းစားကြလေ၏"

ထိုမျှလောက် သတင်းကြီးနေသော မုသားကို ကြည့်ရှုကြား သိလိုကြသော မြို့သူမြို့သားတို့သည် ဘုရင် မုသားပြောမည့် ဌာန၌ ခုတင်ကြီးငယ် အသွယ်သွယ်ခင်းလျက် အလုအယက် နေရာယူကာ ခုနစ်ရက်မြောက်နေ့ဝယ် စောစောကပင် ပရိသတ်တွေ ပြည့်ကျပ်ကျိတ် ခဲနေလေသည်။

ထိုသို့ ပရိသတ်စုံညီဝယ် အခြွေအရံများနှင့်တကွ ဘုရင်နှင့် ကောရကလမ္ဗတို့အပြင် ပုရောဟိတ်ဟောင်း ရသေ့လည်း ရာန်အဘိညာဉ်ဖြင့် ကောင်းကင်မှ ဆိုက်ရောက်လာလေသည်။

"မင်းမြတ်–အငယ်ကို အကြီး၊ အကြီးကို အငယ်ဟူ၍ မုသားပြောဆိုမည်ဆိုတာမှန်ပါသလား"

"ရှင်ရသေ့–မှန်ပါတယ်"

"မင်းမြတ်–မုသာဝါဒဆိုတာလွန်စွာ အပြစ်ကြီးပါတယ်၊ ရှိသမျှ ဂုဏ်ကို ဖျက်ဆီးရုံမက အပါယ်သို့ပစ်ချတတ်ပါတယ်၊ မုသာဝါဒပြောဆိုသူ မှန်လျှင် မိမိကိုယ်ကျင့်တရားကို သတ်ပစ်ရာရောက်ပါတယ်။ ကိုယ်ကျင့်တရားသတ်ပစ်သူဟာ မိမိကိုယ်လည်း မိမိ သတ်ရာရောက်ပါတယ်။ မုသားပြောသူကို ကိုယ်စောင့်နတ်လည်း မစောင့်တော့ပါ။ ခံတွင်းအပုပ်နံ့များလည်း ထွက်တတ်ပါသည်၊ ရာထူးလည်း လျော့တတ်ပါသည်"

ထိုစကားကို ကြားရလျှင် ဘုရင်သည် ကြောက်ရွံ့စိတ်ဝင်လာသည်။ သို့အတွက် သူငယ်ချင်း ကောရကလမ္ဘကို ဘယ်လိုလဲ ဟူသော သဘောဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

"မင်းမြတ်– အစတုံးကပင် နောင်တော်က သင့်ကို ဒီလို ပြောလိမ့်မယ်ဆိုတာကို ကျွန်ုပ်ကြိုတင်ပြောထားခဲ့သည် မဟုတ်လား"

ထိုအခါ မင်းသည် အနည်းငယ် ရဲတင်းလာပြီး မိမိ၏ စကားကို မိမိမဖျက်လိုသည်ဖြစ်၍ ရသေ့ကို–

"အရှင်ရသေ့၊ အရှင်က အငယ်၊ ကောရကလမ္ဘက အကြီး ဖြစ်ပါသည်"

ဤမုသားသည် ကမ္ဘာတွင်ပထမဦးဆုံးသော မုသားစကား ဖြစ်သည်။ ထိုမုသားစကားပြောလိုက်သည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘုရင်ကို စောင့်နေကျဖြစ်သော သက်တော်စောင့်နတ်လေးယောက်တို့သည် သန်လျက်ကို ပစ်ချ၍ ကွယ်ပျောက်ကြတော့သည်။

ဘုရင်၏ ခံတွင်းမှ ကြာညိုနံ့ကွယ်ပ၍ ကြက်ဥအပုပ်နံ့ထွက်လာသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း စန္ဒကူးနံ့ ကွယ်ပျောက်၍ အိမ်သာနံ့ ကြီးပေါ်ပေါက်လာသည်။ ကောင်းကင်မှာလည်း မသွားနိုင်တော့ဘဲ မြေပေါ်သို့ ကျရောက်ရှာလေသည်။

ထိုအခါ ရသေ့က သနားကြင်နာသော မျက်နှာဖြင့် မင်းကို–––

"မင်းမြတ်၊ မုသားမပြောပါနဲ့၊ အမှန်ကို ပြန်ပြောလျှင် သင်၏ တန်ခိုးဣဒ္ဓိများ မူလအတိုင်းရှိပါလိမ့်မည်"

"အသင်ရသေ့က ငါ့ကို တန်ခိုးဖြင့် လှည့်ပတ်ကြသည်။ ငါကတော့ နောက်ဆုတ်လိမ့်မည်မဟုတ်။ သင်ရသေ့က အငယ်။ ကောရကလမ္ဗက အကြီးပါ"

မုသားဒုတိယအကြိမ်ပြောပြန်သည်။ ဤသို့ပြောပြီး နောက် ခြေမျက်စိထိအောင် ခြေနှစ်ချောင်း မြေသို့ ဝင်သွားသည်။

"မင်းမြတ်၊ မုသားမပြောပါနဲ့။ မုသားပြောလျှင် မိုးလေမှာလည်း မမှန်မကန်ဖြစ်ကာ သတ္တဝါများဆင်းရဲတတ်ပါသည်။ မှန်မှန် ပြောပါ–ဘယ်သူ အကြီးလဲ"

မင်းသည် ငါ့နန်းငါထိုင် မခိုင်ကျိုးဟာ–– ဟူသော သဘောဖြင့်–

"သင်ကအငယ်၊ ကောရကလမ္ဗကအကြီးဖြစ်ပါတယ်" ဟု တတိယအကြိမ် မုသားစကားပြောပြန်သည်။ ထိုစကား အဆုံးတွင် ဒူးဆစ်အထိ မြေသို့ဝင်သွားလေသည်။

"မင်းမြတ်–မုသားပြောသူတို့မှာ မြွေများလို လျှာနှစ်ခွ ဖြစ်တတ်ပါတယ်၊ မှန်မှန်ပြင်ပြောလျှင် နဂိုရ်အတိုင်းဖြစ်နိုင် ပါသေးတယ်။ မှန် မှန်ပြောပါ၊ ဘယ်သူကအကြီးပါလဲ"

"သင် ရသေ့က အငယ်၊ ကောရကလမ္ဗကအကြီးပါ"

ဤစတုတ္ထမှသားအပြောတွင် ခါးထိအောင် မြေသို့ ဝင်သွား လေသည်။

"မင်းမြတ်၊ မှသားပြောသူတို့မှာ ဖြစ်လေရာဘဝ၌ စကား ပီပီသသဖြစ်အောင် မပြောတတ်ဘဲ စကားထစ်အသူ ဖြစ်တတ်ပါတယ်။ မှန်မှန်ပြောပါ။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ယောက်တွင် ဘယ်သူက အကြီးပါလဲ"

"သင်ရသေ့ကအငယ်၊ ကောရကနမ္ဗက အကြီးပါ"

ဤပဥ္စမအကြိမ် အပြောတွင် ချက်ထိအောင် မြုပ်သွားသည်။

"မင်းမြတ်-မှသားပြောသူမှာ ဖြစ်လေရာဘဝ၌ သား ရတနာ မထွန်းကားဘဲ သမီးမိန်းမသာ ရတတ်ပါတယ်၊ မှန်မှန်ပြောလျှင် နဂိုရ်အတိုင်း ပြန်ဖြစ်နိုင်ပါသေးတယ်။ မှန်မှန်ပြောပါ၊ ဘယ်သူအကြီး ပါလဲ"

"သင်ရသေ့က အငယ်၊ ကောရကလမ္ဗက အကြီးပါ"

ဤတစ်ကြိမ်တွင် သားမြတ်ထိအောင် မြုပ်သွားသည်။

"မင်းမြတ်-မှသားပြောသူတို့မှာ ဖြစ်လေရာဘဝ၌ သားရသော်လည်း သားများက ကျေးဇူးမသိတတ်ဘဲ တော်ရာ အရပ်သို့ ရှောင်လွှဲ၍ နေတတ်ပါသည်။ မှန်မှန်ပြောလျှင် နဂိုရ် အတိုင်းဖြစ်နိုင်ပါသေး သည်။ မှန်မှန်ပြောပါ၊ ဘယ်သူအကြီးလဲ"

"သင်ရှေ့က အငယ်၊ ဂေါရကလပ္ပက အကြီးပါ"

ဤကာစ်ကြိမ် မှသားစကားပြောအပြီးတွင် အဝီစိမှ မီးတောက် မီးလျှံတို့သည် တက်လာပြီး မင်းကို အဝီစိသို့ သယ်ယူဆောင်သွားကြလေသည်။

(အဋ္ဌကနိပါတ်စေတီယဇာတ်)

သတ္တိသူ လောင်ရဲ့ ခံရသော အစ္ဆုနမင်း

အစ္ဆုနမင်းသည် မဟိသကတိုင်း ကာကရာဇဋ္ဌာနီ မင်းနေပြည်၌ မင်းပြုလေသည်။ ထိုမင်းသည် လက်ရုံးတစ်ထောင် အားရှိသည်။

အစ္ဆုနမင်းသည် တစ်နေ့ တောသို့သွားပြီး သမင်တို့ကို သတ်ဖြတ်စားလျက် လှည့်လည်သွားနေသည်။

တစ်နေ့ အစ္ဆုနမင်းသည် သမင်တို့သွားလာရာအရပ်၌ တောအုံ ပြုပြီး သမင်တို့ကို ချောင်းမြောင်း စောင့်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အင်္ဂီရသဂေါတမရသေ့သည် အစ္ဆုနမင်း သမင်ချောင်းနေသောအနီးရှိ ကံပြင်းပင်ထက်သို့ တက်၍ သစ်သီးကို ခူး၊ သူသည် အသီးခူးပြီးသော သစ်ခက်တို့ကို အောက်သို့ ပစ်ချလွှတ်သည်။ ထိုသစ်ခက်ပစ်ချသံကြောင့် သမင်တို့သည် လန့်ဖျတ်ထွက်ပြေး ကုန်ကြသည်။

အဖွားနမင်းသည် လွန်စွာဒေါသထွက်သည်ဖြစ်၍ အင်္ဂါရသ ဂေါတမရသေ့ကို မြားဖြင့် ပစ်လေသည်။ ရသေ့သည် မြားဒဏ်ကြောင့် သစ်ပင်အောက်သို့ ကျပြီးအောက်တွင် ရှိသော ရှားငုတ်က စူးပြန်သဖြင့် ထိုနေရာမှာပင် ကွယ်လွန်လေသည်။

အဖွားနမင်းသည် ချက်ခြင်းပင် ထိုအရပ်၌ မြေမျိုခံရကာ သတ္တိသူလာငရဲ၌ ခံရလေသည်။

ထိုငရဲတွင် အဖွားနမင်း၏ ကိုယ်သည် သုံးဂါဝုတ်ရှိသည်။ ငရဲထိန်းတို့က အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်သော လက်နက်တို့ဖြင့် ရိုက်နှက်ပုတ်ခတ်သတ်လျက် အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်သော သံတောင်သို့ တင်ကြသည်။ တောင်ထိပ်သို့ ရောက်သော် ပြင်းထန်သော လေသည် တိုက်ခတ်၍ ချသည်။ မင်း၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် အောက်တွင်ရှိ ထန်းလုံးပမာဏရှိပြီးအလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်သော သံတံကျင်ထိပ်၌ကျပြီး ထိုးဖောက်ခံရသည်။ မြေပြင်သည် သံမြေပြင်ဖြစ်ပြီး အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်သည်။ မင်း၏ကိုယ်၌ ငရဲမီးတို့သည် အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်ကုန်သည်။ ပြင်းစွာနာကျင်ပူလောင်သော ဒုက္ခဆင်းရဲကို ခံရသည်။

ခန္တီဝါဒီရသေ့ကိုပြစ်မှား၍ ငရဲကျသောကလာဗုမင်း

ဗာရဏသီပြည်၌ ကလာဗုမင်း မင်းပြုချိန်ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရားလောင်းသည် ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝသော ပုဏ္ဏားမျိုး၌ ဖြစ်သည်။ ကုဏ္ဍလလုလင် ဟု အမည်တွင်ခဲ့သည်။ အရွယ်ရောက်သောအခါ တက္ကသိုလ်သို့ သွား၍ အတတ်ပညာ မျိုးစုံ သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့သည်။

မိဘတို့ကွယ်လွန်သော် ဥစ္စာအမွေအားလုံးကို ရရှိအမွေခံရသည်။ ကုဏ္ဍလလုလင်သည် ထိုဥစ္စာစုကြီးကို ကြည့်ပြီးလျှင် "ဤဥစ္စာများစွာကို ငါ့ဆွေ၊ ငါ့မျိုး၊ ငါ့မိဘတို့သည် စုဆောင်းရှာဖွေထားခဲ့ကြသည်။ ထိုဥစ္စာစုတို့ကို မယူသွားနိုင်ဘဲကွယ်လွန်သွားကြ၏။ ငါမူကား ဤဥစ္စာတို့ကို ယူ၍သွားမည်" ဟု ကြံစည်မိ၏။

ထိုသို့ကြံပြီးနောက် ဥစ္စာတို့ကို စွန့်ကြဲပေးကမ်းလှူဒါန်းသည်။ ထို့နောက် ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်ပြီးလျှင် ရသေ့ရဟန်းပြုပြီး သစ်သီးကြီး ငယ်ဖြင့် မျှတနေပြီး တရားအားထုတ်နေလေသည်။

ထိုသို့နေ၍ အချိန်များစွာကြာသော် ချဉ်ဆားမှီဝဲခြင်းငှာ ဗာရာဏသီသို့ ကြွလာပြီး မင်းဥယျာဉ်၌နေသည်။ နံနက်မိုးသောက်လျှင် မြို့တွင်းဆွမ်းခံလှည့်လည်စဉ် စစ်သူကြီးအိမ်သို့ရောက်သည်။ စစ်သူကြီးသည် ရသေ့၏ ဣရိယာပုထ်၌

ကြည်ညိုသည်ဖြစ်၍ အိမ်တွင်းသို့ဖိတ်ပြီး ဆွမ်းဖြင့် လုပ်ကျွေးသည်။ မင်းဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးစေသည်။

တစ်နေ့တွင် ကလာဗုမင်းသည် သေရည်ယစ်မူးလျက် များစွာသော ကချေသည်အပေါင်းခြံရံလျက် ဥယျာဉ်သို့ သွားသည်၊ မင်္ဂလာကျောက်ဖျာ၌ နေရာခင်းပြီး ချစ်ခင်မြတ်နိုးသောမောင်းမ၏ ရင်ခွင်၌ အိပ်သည်။ ကခြင်း၊ တီးခြင်း မိန်းမတို့က သီဆို တီးမှုတ် ကပြဖျော်ဖြေစေသည်။

မင်းသည် သေရည်မူးပြီး မကြာခင် အိပ်ပျော်ခြင်းသို့ရောက် သည်။

"မင်းသည် အိပ်ပျော်သွားပြီ၊ တို့တစ်တွေ သီဆိုကခုန်ဖို့ မလိုတော့"

ကချေသည် မိန်းမတို့သည် ဤသို့ဆိုပြီး တူရိယာ ပစ္စည်းတို့ကို ထိုနေရာ၌ စုပုံထားလျက် ဥယျာဉ်အတွင်းသို့ လှည့်လည်သွားကြသည်။

ထိုအချိန်ဝယ်ဘုရားလောင်းသည် ပွင့်သော အင်ကြင်း ပင်၏ အရင်း၌ ရသေ့ရဟန်းချမ်းသာဖြင့် သီတင်းသုံးနေထိုင် လျက်ရှိသည်။ ကချေသည်တို့သည် ဥယျာဉ်၌ လှည့်လည် ပျော်ပါးသွားလာရင်း ရသေ့ကို ဖူးတွေ့ကြသည်။

"လာ ရှင်မတို့- မင်းသည် မနိုးသေး၊ ထိုအချိန်ကာလ အတွင်း ရှင်ရသေ့ထံ၌ တရား အနည်းငယ်နာကြစို့"

ကချေသည်တို့သည် ဘုရားလောင်း ရှင်ရသေ့ထံ ဝိုင်းရံ ရှိခိုးကြပြီး တရားဟောရန်လျှောက်ထားကြသည်။ ရှင်ရသေ့က ထိုမိန်းမ တို့ကို တရားဟောသည်။

ထိုအခါ မင်းရင်ခွင်၌ အိပ်နေသောမိန်းမသည် နိုးလာပြီး မင်းကိုလှုပ်၍ နှိုးသည်။ မင်းသည် နိုးလာပြီး ကချေသည် မိန်းမတို့ကို မမြင်သော်-

"သူယုတ်မတွေ ဘယ်သွားနေကြသလဲ" ဟုမေး၏။

"မင်းကြီး-ထိုမိန်းမတို့သည် ရသေ့ထံသွားပြီး ခြံရံနေကြပါသည်"

မင်းသည် အမျက်ထွက်လျက် သန်လျက်စွဲကိုင်ကာ ရသေ့ စဉ်းလဲကို သတ်အံ့ဟု ကြံ၍ ရသေ့ထံလျင်မြန်စွာ သွားလေသည်။

ကချေသည်တို့သည် အမျက်ထွက်၍ လာသောမင်းကို မြင်လျှင် မင်းနှင့် ချစ်ကျွမ်းဝင်သော မိန်းမတို့သည် မင်းလက်၌ ရှိသော သန်လျက်ကို လုယူပြီး မင်း၏ စိတ်ကို ငြိမ်းစေသည်။ ကလာဗု မင်းသည် ဘုရားလောင်းရသေ့ထံသို့ လာပြီး ---

"အသင်ရသေ့ အသင်ကားအဘယ်အယူရှိသနည်း"

"မင်းကြီး– ငါကား ခန္တီအယူရှိသည်။"

"ဤခန္တီဟူသည် အဘယ်နည်း"

"ဆဲရေးပုတ်ခတ်လာသူတို့၌ အမျက်မထွက်ခြင်းသည် ခန္တီ မည်၏"

"သင်၌ ခန္တီတရားထင်ရှားရှိသော အဖြစ်ကို ယခုအခါ ငါတို့ ကြည့်ကြကုန်အံ့"

မင်းသည် ဤသို့ဆိုပြီး အာဏာပါးကွ ကိသားကို ခေါ်စေသည်။ ပါးကွက်သားသည် မိမိထုံးစံအတိုင်း ပုဆိန် ဆူးရှိသော ကြိမ်လုံးကို ယူပြီးလျှင်ဖန်ရည်စွန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်သည်။ နီသောပန်းကို ပန်လျက် မင်းထံသို့ လိုက်လာသည်။ မင်းကို ရှိခိုးပြီး–––

"အဘယ်အမှုပြုပါရအံ့နည်းမင်းကြီး" ဟုမေး၏။

"ဤရသေ့ပျက်ကို မြေမှာချလှဲပြီး ကျောငါးရာ၊ ရင် ငါးရာ၊ နံပါးတစ်ဘက်တစ်ချက်တို့၌ ငါးရာစီတို့ကို ဆူးကြိမ်ဖြင့် ရိုက်နှက်ကြည့်စမ်းပါ"

ဤအာဏာသားသည် မင်းဆိုတိုင်း ရသေ့ကို ပြုလေ သည်။

ဘုရားလောင်းရသေ့၏ အရေပါး၊ အရေထူ၊ အသားတို့ သည် ပြတ်ထွက်၏။ သွေးတို့သည်ပန်းထွက်၏။

"ရသေ့သင်ကား အဘယ်အယူရှိသနည်း"

ကလာဗုမင်းက ထပ်မေးပြန်သည်။

"မင်းကြီး–ငါကား ခန္တီအယူရှိ၏။ သင်မင်းကြီးသည် ငါ၏ အရေကြား၌ ခန္တီရှိ၏ ဟုမှတ်ထင်သလော၊ ခန္တီကား အရေကြား၌ မရှိ၊ သင်မင်းကြီး မြင်ခြင်းငှာလည်း မတတ်ကောင်း၊ ငါ၏နှလုံးကြား ၌ ခန္တီကားတည်၏"

"မင်းကြီး အဘယ်သို့ ပြုရမည်နည်း"

အာဏာသားကမေးသည်။

"ဤရသေ့စဉ်းလဲ၏ လက်နှစ်ဘက်ကို ဖြတ်လော့"

အာဏာသားသည် ပုဆိန်ကိုယူပြီး ရသေ့၏ လက်နှစ်ဘက်ကို စဉ်းတီတုံးပေါ်တွင် တင်ကာဖြတ်သည်။

"ခြေတို့ကို ဆက်ဖြတ်လော့"

မင်းကဆက်ခိုင်း၍ အာဏာသားက ရသေ့၏ ခြေတို့ကို ဆက်ဖြတ်ပြန်သည်။ အိုးပေါက်မှ ချိတ်ရည်များ ယိုထွက်သကဲ့သို့ လက်ပြတ်ခြေပြတ်မှ သွေးတို့သည် ဒလဟောယိုစီးထွက်လေသည်။

"ရသေ့ အဘယ်အယူရှိသနည်း"

ကလာဗုမင်းက ဆက်မေးပြန်သည်။

"မင်းကြီး-ငါသည် ခန္ဓီအယူသာရှိ၏၊ သင်မင်းကြီးသည် ငါ့ခြေဖျား လက်ဖျား၌သာ ခန္ဓီရှိသည်ဟု ထင်သလော။ ခန္ဓီကား ထိုနေရာ၌မရှိ။ နက်နဲသော ငါ၏ နှလုံးသား၌သာ ရှိသည်။"

မင်းသည် ရသေ့၏ နား၊ နှာခေါင်းတို့ကို တစ်ဖန် ဖြတ်စေပြန် သည်။ သွေးတို့သည် ယိုစီးလျက် ထွက်၏။

"ရသေ့-သင်သည် အဘယ်အယူရှိသနည်း"

"မင်းကြီး-ငါသည် ခန္ဓီအယူသာရှိ၏။ သင်သည် ခန္ဓီကို ငါ၏ နားနှာခေါင်း ၌ တည်သည်ဟု မှတ်ထင်သလော။ ခန္ဓီသည် နက်နဲသော ငါ၏ နှလုံးသားကြား၌ တည်ရှိ၏"

"ရသေ့စဉ်းလဲ- သင့်ခန္ဓီကို သင်သာ ချီးမြှောက်၍ နေရစ်လော့"

ကလာဗုမင်းသည် ဤသို့ဆိုပြီး ရသေ့ကို ကန်ကျောက် ကာ ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ကလာဗုမင်းပြန်သွားလျှင် စစ်သူကြီးသည် ရသေ့ထံသို့ သွားကာ သွေးတို့ကို သုတ်ပေးသည်။ လက်ပြတ်၊ ခြေပြတ်၊ နှာပြတ်၊ နှာခေါင်းပြတ်တို့ကို ပုဆိုးစွန်းတွင် ဝင်ထားပြီး ရသေ့ကို ဖြည်းဖြည်းသာသာနေစေသည်။ ထို့နောက် ရသေ့ကို ရှိခိုးပြီး —

"အရှင်ဘုရား၊ အကယ်၍ အမျက်ထွက်ငြားအံ့၊ အရှင်ဘုရားကို နှိပ်စက်ဖျက်စီးသော ကလာဗုမင်းကို အမျက်ထွက်ပါ။ ဤကာသိတိုင်းကိုတော့ ထုံးမှုန့်ကဲ့သို့ မပျက်စီးစေပါနဲ့ဘုရား"

"စစ်သူကြီး၊ ကလာဗုမင်းသည် ငါ့ကို ခြေဖြတ်၊ လက်ဖြတ် စသည်ဖြင့် နှိပ်စက်ဖျက်ဆီး၏။ ထိုမင်းသည် ကာလရှည်စွာအနာ ကင်းလျက် အသက်ရှည်ပါစေ၊ ငါကဲ့သို့ ခန္တီဗလအားကြီးသော သူတို့သည် အမျက်မထွက်ကုန်"

ဘုရားလောင်း ရသေ့ကို ကန်ကျောက် ထွက်ခွာသွားသော ကလာဗုမင်းသည် ဘုရားလောင်းရသေ့၏ အမြင်အဆုံးတွင် မဟာ ပထဝီမြေကြီးနှစ်ခြမ်းကွဲပြီး မြေထဲမှ မီးလျှံများ ထွက်လာသည်။ မီးလျှံ များသည် ကလာဗုမင်းကို အမျိုးတို့ပေးအပ်သော ကမ္ဗလာကို ခြုံရုံသကဲ့သို့ ဆွဲငင်ယူပြီး ကလာဗုမင်းသည် မင်းဥယျာဉ်တံခါးဝ၌ပင် မြေသို့ဝင်ကာ အဝီစိငရဲ၌ ကျလေသည်။

ဘုရားလောင်းရသေ့သည် ထိုနေ့ပင်သေ၍ မင်း၏ ပရိသတ် နှင့်တကွ ပြည်သူပြည်သားတို့က ပန်းနံ့သာတို့ဖြင့် သင်္ဂြိုဟ်ပူဇော် ကြလေသည်။

ရသေ့တို့ကို ပြစ်မှား၍ သုနခငရဲခံရသော နာဠိကေရမင်း

အင်္ဂတိုင်း၊ ဒဏ္ဍပူရမြို့၌ နာဠိကေရမင်းသည် မင်းပြုသည်၊ ထိုမင်းသည် တရားမစောင့်၊ အဓမ္မမှုဖြင့် တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ရသေ့တစ်ပါးသည် တပည့်ရသေ့ငါးရာခြံရံလျက် ဟိမဝန္တာမှလာပြီး မင်းဥယျာဉ်၌ နေထိုင်ကြကာ များစွာသော လူအပေါင်းတို့ကို တရားဟောကြားသည်။

တရားစောင့်သော ရသေ့ငါးရာသည် ဤမြို့သို့ရောက်လာပြီး မင်းဥယျာဉ်၌ သီတင်းသုံးနေထိုင်ကြပြီး လူတို့အား တရားဟောပါသည်ဟု ဥယျာဉ်မှူးက မင်းအား လျှောက်ထားသည်။

နာဠိကေရမင်းသည် ငါလည်း တရားတော်ကို နာမည်ဟုဆိုကာ ဥယျာဉ်သို့သွားပြီးလျှင် ရသေ့တို့အား ရှိခိုးလေသည်။ ရသေ့လည်း နာဠိကေရမင်းနှင့် နှုတ်ဆက်စကားပြောပြီး –

"မင်းကြီး– သင်သည် တရားနှင့် လျော်ညီစွာ မင်းပြုပါ၏လော၊ အဓမ္မဖြင့် တိုင်းကားပြည်ရွာကို မနှိပ်စက်ပါနှင့်"ဟု ဆုံးမသည်။ နာဠိကေရမင်းသည် ထိုမျှသော စကားဖြင့် ရသေ့အား အမျက်ထွက် ပြီးလျှင်–

"ဤရသေ့စဉ်းလဲသည် ဤမျှသော ကာလပတ်လုံး ပြည်သူတို့ ထံဝယ်ငါ၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ဆိုလေသည်။ ငါ့အကြောင်းကို ရသေ့သိစေရမည်" ဟု ကြံစည်သည်။ ထိုနောက် ရသေ့ကို-

"အရှင်ဘုရားတို့၊ နက်ဖြန်ခါ မင်းအိမ်တံခါးသို့ ကြွပါ" ဟုဖိတ်ကြားသည်။

မိုးသောက်သောအခါ ကျင်ကြီးတို့ဖြင့် အိုးစရည်းတို့ကို ဖြည့်စေသည်။ နံနက် ရသေ့တို့ ရောက်လာသောအခါ ရသေ့တို့၏ ခွက်တို့၌ ကျင်ကြီးတို့ဖြင့် ဖြည့်စေသည်။ တံခါးတို့ကို ပိတ်ပြီး ရသေ့တို့ကို သံတုတ်၊ ကျည်ပွေ့တို့ဖြင့် ဦးခေါင်းကို ရိုက်နှက်စေသည်။ ရသေ့တို့၏ ညို့သကျည်းကို ရိုက်လှဲစေပြီး ခွေးတို့ကို ကိုက်ဆွဲစေသည်။

ထိုခဏမှာပင် နာဠိကေရမင်းအား မြေမျိုပြီး သုနခငရဲ၌ ဖြစ်ရလေသည်။

နာဠိကေရမင်း၏ ကိုယ်ကား သုနခငရဲ၌ သုံးဂါဝုတ်ရှိသည်။ ထိုကိုယ်ကို ဆင်ပြောင်ပမာဏရှိသော ခွေးနီ၊ ခွေးနက်၊ ခွေးကျားတို့က အစဉ်လိုက်၍ ကိုက်ကုန်လျက် ကိုးယူဇနာအထုရှိ အလျှံပြောင်ပြောင် တောက်သော သံမြေပြင်၌ လဲကျစေသည်။ ထို့နောက် အသားတို့ကို ထုတ်နုတ်စားသောက်ကုန်သည်။

(ပါဠိဇာတ်ပါဠိတော်)

ကုက္ကုလင်ရဲ့ ခံရသော ဒဏ္ဍကီမင်း

ကိသဝစ္ဆရသေ့သည် သရဘင်္ဂမည်သော ရှင်ရသေ့၏ အမည် ဖြစ်သည်။ သရဘင်္ဂဆရာရသေ့၏ ငယ်နာမည်မှာ ဇောတိပါလအမည် ရှိသည်။

ထိုဇောတိပါလသည် သရပ္ပင်္ဂဟာမာန၊ စက္ကဝိဒ္ဓ၊ သရလင်္ဂ သရရုန္ဓ၊ သရဝေဓိ၊ သရပါသာဒ၊ သရသောပါဏ၊ သရမဏ္ဍပ၊ သရပါကာရ၊ သရပေါက္ခရဏီ၊ သရပဒုမ၊ သရဝဿ ဟူသော မြား အတတ်(၁၂)မျိုးတွင် ပါဝင်သော သရပါသာဒ စသည်တို့ကို ပြုပြီးလျှင် မြားတစ်စင်းဖြင့် မြားအားလုံးတို့ကို ကျစေလျက် ဖျက်ဆီးတတ်သော ကြောင့် သရဘင်္ဂ-ဟု အမည်တွင်ခဲ့သည်။

သရဘင်္ဂဆရာရသေ့တွင် သာလိဿရ၊ မေဏ္ဍိဿရ၊ ပဗ္ဗတကာဠဒေဝိလ၊ ကိသဝစ္ဆ၊ အနုသိဿ၊ နာရဒ ဟူ၍တပည့် ရသေ့ ခုနစ်ယောက်ရှိလေသည်။

ကိသဝစ္ဆရသေ့သည် ဆရာရသေ့ထံခွင့်ပန်ပြီးလျှင် ဒဏ္ဍကီ မင်း၏နိုင်ငံဖြစ်သော ကုမ္ဘဝတီမြို့သို့သွားပြီး မင်းဉယျာဉ် ဝယ်နေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဒဏ္ဍကီမင်းထံမှ လာဘ်လာဘရနေသော ပြည့်တန်ဆာမသည် ပြည့်တန်ဆာအရာမှ ဖြုတ်ခံရသဖြင့် စိတ်ညစ် ပြီး ဉယျာဉ်၌ လှည့်လည်သွားနေစဉ် ကိသဝစ္ဆရသေ့ကို တွေ့မြင်မိ သည်။

"ဤသူကား သူယုတ်ဖြစ်လတံ့၊ ဤသူ ယုတ်ထက်၌ အညစ် အကြေးစွန့်ပြီး ရေချိုးသွားအံ့"

ဟုဆိုပြီး ဒန်ပူနှင့် သွားတိုက်ကာ အလုံးစုံသော ချွဲတံတွေးတို့ကို ရသေ့၏ဆံကျစ်၌ ထွေးသည်။ ဒန်ပူဖတ်တို့ကိုလည်း ဦးခေါင်းထက်၌ ပစ်ချပြီးသွားသည်။

မင်းသည် ပြည့်တန်ဆာမကို သတိရ၍ တစ်ဖန်မူလနေရာ ရာထူးကို ပြန်ပေးသည်။

"ငါသည် သူယုတ်ကိုယ်ကို တံတွေးဖြင့်ထွေး၍ ဤစည်းစိမ်ကို ပြန်ရသည်" ဟု မောဟဖြင့် တွေဝေကာ မှတ်ထင်ခဲ့သည်။

ထိုမှနောက်မကြာခင်ပင် မင်းပုရောဟိတ်သည်လည်း အရာ မှ ချခံရပြန်သည်။ ပုဏ္ဏားသည် ပြည့်တန်ဆာမထံသို့ သွားပြီး–

"သင်သည် ဘယ်သို့လုပ်၍ မူလရာထူးနေရာပြန်ရပါသနည်း" ဟု မေးသည်။

ပြည့်တန်ဆာမက မိမိလုပ်ခဲ့သော အကြောင်းတို့ကို ပြောပြသည်။ ပုဏ္ဏားသည် ပြည့်တန်ဆာမစကားကို ယုံကာ ဥယျာဉ်သို့ သွားပြီးလျှင် ရသေ့ဦးခေါင်းထိပ်ထက်၌ တံတွေးဖြင့် ထွေးထားခဲ့သည်။

ထိုပုရောဟိတ်သည်လည်း မကြာခင် ရာထူးပြန်ရပြန်သည်။

နောင်အခါ ဒဏ္ဍာကီမင်းအား ပစ္စန္တရာဇ်အရပ်သည် ပုန်ကန် ခြားနားသည်။ မင်းသည် စစ်သည်အပေါင်းခြံရံလျက် စစ်ထိုးရန်ထွက် သည်။ ထိုအခါ ပုရောဟိတ်က–

"အရှင်မင်းကြီး–သင်သည် စစ်အောင်ခြင်း၊ ရှုံးခြင်းတွင် အဘယ်ကို အလိုရှိသနည်း" ဟု လျှောက်ထားသည်။

"အသင် ပုဏ္ဏား အောင်ခြင်းကိုပင် အလိုရှိ၏"

"အရှင်မင်းကြီး ထိုသို့ ဆိုကဥယျာဉ်ထဲဝယ် သူယုတ်ရှိ၏။ ထိုသူယုတ်၏ ကိုယ်ဝယ် အညစ်အကြေး စွန့်သွားပါ"

မင်းသည် ပုဏ္ဏားစကားကို ယုံကြည်ပြီး ရသေ့ထံသို့ သွားသည်။ စစ်သည် အပေါင်းကိုလည်း မိမိနှင့်အတူ ရသေ့အပေါ်၌ အညစ်အကြေးစွန့်ရန် မှာကြားသည်။ မင်းသည် မိမိကိုယ်တိုင်ဒန်ပူ စားပြီး ရသေ့ဆံကျစ်ကြား၌ တံတွေးထွေးသည်။ ဒန်ပူဖတ်ကို ပစ်ချသည်။ စစ်သည်အပေါင်းကလည်း မင်းလုပ်သည့်အတိုင်း လိုက်၍လုပ်ကြသည်။

ထိုအထဲတွင် စစ်သူကြီးမပါ။ စစ်သူကြီးသည် အားလုံး ဖယ်ခွာ သွားပြီးသော် ရသေ့ထံသို့လာကာ ရသေ့ကိုယ်ပေါ်ရှိ အညစ်အကြေးများကို စင်ကြယ်အောင် ဆေးကြောပေးသည်။ ရေချိုးပေးသည်။ ပြီးလျှင်––

"အရှင်ဘုရား– မင်းအား အဘယ်သို့ ဖြစ်လတံ့နည်း"

"စစ်သူကြီး– ငါကား စိတ်အမျက်မရှိပါ။ နတ်တို့ကား အမျက်ထွက်ကြလေပြီ။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့၌ တိုင်းပြည် အလုံးစုံ ပျက်စီးလတံ့။ သင်မူကား သားမယားတို့ကိုခေါ်၍ အရပ်တစ်ပါးသို့ သွားပါလေ"

စစ်သူကြီးသည် ရသေ့စကားကို ကြား၍ ကြောက်လန့်ပြီး မင်းကို အကြောင်းကြားလျှောက်ထားသည်။ မင်းက စစ်သူကြီး စကားကို အရေးမထားချေ။ စစ်သူကြီးသည် စစ်ထွက်ရာမှ ပြန်လာသော် မိမိ၏ သားမယားတို့ကို ခေါ်၍ တိုင်းတစ်ပါးသို့ ရှောင်ပြေးလေသည်။

သရဘင်္ဂဆရာသည် ထိုအကြောင်းကိုသိ၍ ရသေ့ပျို နှစ်ယောက်ကို စေလွှတ်ပြီး ကိသဝစ္ဆရသေ့ကို ညောင်စောင်း ထမ်းစင်ငယ ဖြင့် သယ်ဆောင်ယူစေသည်။ ရသေ့ပျိုနှစ်ပါးသည် ကိသဝစ္ဆရသေ့ကို ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် လာရောက်သယ်ယူ သွားသည်။

ဒဏ္ဍကီမင်းသည် စစ်ထိုးပြီး၍ ခိုးသူတို့ကို ဖမ်းကာ မြို့သို့ ပြန်လာသည်။ မင်းပြန်လာလျှင် နတ်တို့သည် မိုးကို ဦးစွာ ရွာစေသည်။ မိုးရေဖြင့် အလုံးစုံသော အကောင်ပုပ်တို့ကို မျောစေကုန်သည်။ ထို့နောက် စင်ကြယ်သော သဲမိုးကို ရွာစေ

သည်။ သဲမိုးအထက် ၌ နတ်ပန်းမိုးကို ရွာစေသည်။ ပန်းထက်၌ ရွှေ၊ ငွေ၊ ပဲစ၊ မတ်စ မိုးကို ရွာစေသည်။ ပဲစ၊ မတ်စထက်၌ ကျပ်စမိုးကို ရွာစေ၏။ ကျပ်စမိုး၌ နတ်တန်ဆာတို့ကို ရွာစေသည်။

လူတို့သည် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာဖြစ်ကြပြီးလျှင် ရွှေ၊ ငွေ၊ နတ်ဝတ်တန်ဆာတို့ကိုယူရန် အားထုတ်ကြသည်။ ထိုအခါ လူတို့ အထက်၌ အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်သော လက်နက်မိုးကို ရွာစေသည်။ လူတို့သည် အပိုင်းပိုင်း အပြတ်ပြတ်ဖြစ်ကြကုန်သည်။

ထိုနောက် အခိုးအလျှံကင်းသော မီးကျီးမိုးကို ရွာစေသည်။ ထိုမှနောက် အလျှံတပြောင်ပြောင် တောက်သော တောင်ထွတ်တို့ ကျစေကုန်သည်။ ထိုနောက် အတောင် ခြောက်ဆယ်မျှလောက်သော အရပ်ကို ပြည့်စေလျက် သိမ်မွေ့သော သဲမိုးကို ရွာစေသည်၊ ဤသို့ ဖြင့် ယူဇနာခြောက်ဆယ်သော အရပ်သည် ပျက်စီးလေသည်။

ထိုနောက် ဒဏ္ဍကီမင်းနှင့်တကွသော သူတို့သည် ပျက်စီးကြလျက် ကုက္ကုလငရဲ၌ ကျရောက်ခံကြရလေသည်။

ဒဏ္ဍကီမင်းနှင့် တကွသော သူတို့သည် ပျက်စီးကြလျက် ကုက္ကုလငရဲ၌ ကျရောက်ခံကြရလေသည်။

ဒဏ္ဍာကိမင်းကိုယ်ထက်၌ မီးပေါက် မီးပွားတို့ကျကုန်သည်။ ဒွါရ ၉-ပေါက်မှ ပြာပူတို့သည် ဝင်ကုန်၏။ ဦးခေါင်းထက်၌ မီးကျီးခဲတို့သည် ကျကုန်၏။ ကိုယ်သည် ဆီမီးတိုင်ကဲ့သို့ ပြောင်ပြောင်တောက်၏။ ဆင်းရဲဝေဒနာ ပြင်းစွာဖြစ်၍ ခံရသည်။ မင်းသည် နာကျင်မှုကို သည်းမခံနိုင်၍ ပြင်းစွာအော်ဟစ်နေရသည်။

(ကုက္ကုလငရဲဟူသည် ယူဇနာတစ်ရာပမာဏရှိပြီး ကမ္ဘာပတ်လုံးတည်သော ပြာပူငရဲဖြစ်သည်။)

မြေမျိုပြီး အဝီစိငရဲကျခံရသော မုဆိုးမိုက်

ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဗြဟ္မဒတ်မင်း၊ မင်းပြုနေချိန်ဖြစ်သည်။ ဘုရားအလောင်း သီလဝဆင်မင်းသည် ဆင်အပေါင်းခြံရံလျက် ဟိမဝန္တာ၌ နေလေသည်။

တစ်နေ့တွင် ဗာရဏသီပြည်မှ မုဆိုးတစ်ယောက်သည် တောလိုက်ရင်း ဟိမဝန္တာ၌ မျက်စိလည်လမ်းမှားပြီး ပြန်မရဖြစ်နေသည်။ ကြောက်လန့်တကြား ငိုကြွေးလျက် သွားလာနေရာ ဘုရားလောင်း သီလဝဆင်မင်းရှိရာအရပ်သို့ ရောက်သွားသည်။

ဘုရားလောင်း သီလဝဆင်မင်းသည် ထိုမုဆိုးကို သနားသဖြင့် မုဆိုးကို မိမိကျောပေါ်တင်ကာ လူတို့၏ လမ်းခရီးသို့ ပို့ဆောင်ပေး လေသည်။

မုဆိုးသည် အရပ်သို့ပြန်ရောက်သော် ဆင်စွယ်ကို ရောင်းစားသော ဆင်စွယ်ပွတ်သမားတို့နှင့် တွေ့ပြီးလျှင် မိမတွေ့ကြုံခဲ့သော သီလဝဆင်မင်းအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ဆင်စွယ်ပွတ်သမားတို့ သည် ထိုမုဆိုးကို ငွေပေး၍ ဘုရားလောင်း သီလဝဆင်မင်းရှိရာသို့ ပြနိုင်းသည်။

ကျေးဇူးတရားမသိသော မုဆိုးသည် ထိုဆင်စွယ်ပွတ်သမားတို့ ကို ခေါ်ကာ ဘုရားလောင်းဆင်မင်းထံသို့လာခဲ့ပြီး-

"ကျွန်ုပ်သည် ဆင်းရဲပါသဖြင့် အရှင်ထံမှ ဆင်စွယ်ကို ပိုင်းရောင်း၍ အသက်မွေးလိုပါသည်" ဟု ဆိုသည်။

ဘုရားလောင်း သီလဝဆင်မင်းသည် အစွယ်ကို လှူရန် သဘောတူပြီး ကိုယ်ကို ဝပ်ချပေးသည်။ မုဆိုးသည် ဘုရားလောင်း ဆင်မင်း၏ ဦးထိပ်ပေါ်တက်ကာအစွယ်ထိပ်ဖြာ နှစ်ပိုင်းကို ဖြတ်ယူသွားသည်။

များမကြာမီ မုဆိုးသည် ဘုရားလောင်း ဆင်မင်းထံ ရောက်လာပြီး ဆင်စွယ်ကို အလှူခံပြန်သည်။ ဘုရားလောင်း ဆင်မင်းကလည်း လှူပြန်သည်။

မကြာခင် မုဆိုးသည် ဘုရားလောင်းဆင်မင်းထံ ရောက်လာပြီး ဆင်စွယ်ကို အလှူခံပြန်သည်။ ဘုရားလောင်း ဆင်မင်းကလည်း လှူပြန်သည်။

မကြာခင် မုဆိုးသည် ဘုရားလောင်းထံ ပြန်လာပြီး ဆင်စွယ်ကို အလှူခံပြန်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်မှာ အစွယ်ငုတ်သာကျန်သည်။ ထိုအစွယ်ငုတ်ကိုသာ ဖြတ်ယူပါလော့ဟုဆိုကာ လှူလေသည်။

လောဘသက္ကာရကြီးသော မုဆိုးမိုက်သည် ဦးကင်းပေါ်တက် ပြီး ဆင်၏နှုတ်သီး နှစ်ဘက်တို့ကို ဖနောင့်ဖြင့် ဖွင့်ပြီး အသားကို ထုတ်ယူ၊ ဆင်စွယ်ငုတ်ကို လွှဖြင့် ဖြတ်ယူသည်။

ထိုမုဆိုးသည် ဖြတ်ယူ၍ ပြန်လာစဉ် ဘုရားလောင်းဆင်မင်း၏ မျက်စိမြင်အဆုံးတွင် မြေမျိုပြီး အဝီစိငရဲသို့ ကျရလေသည်။

ထိုအခါ တောစောင့်ရုက္ခစိုးနတ်က–

"ကျေးဇူးမသိတတ်၊ အခွင့်ခင်ပွန်းကို ပြစ်မှားတတ်သော သူယုတ်မာအား စကြဝတေးမင်းအဖြစ်ကို ပေးသော်လည်း ရောင့်ရဲစေရန် မတတ်နိုင်" ဟု ဆိုလေသည်။

(စတုက္ကနိပါက–သီလဝနာဂရာဇာဇာတက)

အဝီစိငရဲကျရသည့် သားသတ်မင်းမိုက်

ဗာရာဏသီပြည်၌ မဟာပတာပမင်း မင်းပြုစဉ် ဘုရားလောင်း သည် ထိုမင်း၏သား ဓမ္မပါလ အမည်ရှိသည်။

သားတော်ခုနစ်လအရွယ်ရောက်သော မယ်တော် စန္ဒာဒေဝီ သည် သားကို ကစားလျက် ရှင်မြူးနေစဉ် မင်း မိမိထံလာသည်ကို မမြင်မိဖြစ်ရလေသည်။

"မိဘုရားက သားကိုမှီပြီး မာနထောင်သည်။ ငါ့ကို မလေးမစား ပြုသည်"ဟု အမျက်ထွက်ပြီးလျှင် မိမိနေရာသို့ ပြန်သွားပြီး ခိုးသူသတ် အာဏာသားကို သားတော်ငယ်ကို သွားယူခိုင်းသည်။

မိဖုရားသည် မိမိအား မင်းအမျက် ထွက်သည်ကို သိ၍ သားငယ်ကို ရင်ဝယ်အိပ်စေပြီး ငိုနေလေသည်။ အာဏာသားသည် မိဖုရားကို ရိုက်နှက်၍ သားတော်ငယ်ကို မိဖုရားရင်ခွင်မှ အတင်း လုယူ သွားသည်။ မိဖုရားသည် ငိုလျက် သားနောက်မှ လိုက်သွား သည်။

မင်းသည် အာဏာသားကို -

"ကလေးလက်ကိုဖြတ်လော့"ဟု စေခိုင်း၏။

"အရှင်မင်းကြီး သားမှာ အပြစ် မရှိပါ။ ကျွန်ုပ်မှာသာ အပြစ်ရှိပါသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုသာဖြတ်ပါ"ဟု ငိုပြောသည်။

အာဏာသားသည် ဓမ္မပါလလက်ကို ဖြတ်သည်။ မင်းသား သည် မငိုဘဲ ခန္တီမေတ္တာကို ရှေ့ထား၍ သည်းခံသည်။

တစ်ဖန် မင်းသည် မင်းသား၏ ခြေနှစ်ဖက်ကို ဖြတ်ပြန်၏။ မင်းသားက မငို သည်းခံ၏။ ထို့နောက် ဦးခေါင်းကိုဖြတ်စေသည်။ ထို့နောက် မင်းသားအလောင်းကို ကောင်းကင်သို့ ပစ်တင်ပြီး သံလျက်ဖြင့် မွှေ့သည်။

မိဖုရားသည် သားအဖြစ်ကို မြင်ရပြီး နှလုံးကွဲကာ ထိုနေရာ၌ပင် သေလေသည်။

မင်းသည်လည်း ပြာသာဒ်မှ မြေသို့ကျပြီး အဝီစိငရဲမီးလျှံတက်ပြီး ငရဲမီးလျှံ က သယ်ဆောင်ကာမြေမျိုခံရပြီး အဝီစိငရဲသို့ ကျရလေတော့သည်။

စူဠဓမ္မပါလဇာတက

အမိဆော်ကား၍ ဥဿဒငရဲခံရသူ မိတ္တဝိန္ဒက

ကဿပဘုရားရှင် လက်ထက်၌ ဖြစ်သည်။

ဗာရာဏသီပြည်၌ ကုဋေရှစ်ဆယ် ကြွယ်ဝသောသူဌေး တစ်ဦးတွင် မိတ္တဝိန္ဒက မည်သော သားမိုက်တစ်ဦး ရှိသည်။ မိဘတို့ ကား သောတာပန် ဖြစ်ကြသည်။

နောက် အဘကွယ်လွန်သော် အမိသည် ဥစ္စာတို့ကို စီမံ အုပ်ချုပ်သည်။ အမိသည် သားကို အလှူပေးရန် ဥပုသ်သီတင်း ဆောက်တည်ရန် ဆုံးမသော်လည်း သားက –

"ကျွန်ုပ်ကို မဆုံးမနှင့်၊ ကျွန်ုပ်ထင်သလို နေမည်"ဟု မချေမင် ပြောဆိုတတ်သည်။

လပြည့်နေ့တစ်နေ့တွင် အမိက သားကို -

"ယနေ့ ကျောင်းသို့သွား၍ ဥပုသ်စောင့်လျှင် ငွေတစ်ထောင် ပေးမည်"ဟု ပြောသည်။

မိတ္တဝိန္ဒကသည် ငွေကို လိုချင်သဖြင့် ကျောင်းသို့ သွားသည်။ ဥပုသ် ဆောက်တည်သည်။ ညဉ့်အခါ ဇရပ်တစ်ခု၌ အိပ်ပြီး နောက်တစ်နေ့ နံနက်စောစော ပြန်လာခဲ့သည်။

မိခင်ထံ ဥပုသ်စောင့်ခအတွက် ငွေတစ်ထောင် တောင်းပြီး ထိုငွေဖြင့် မိမိဘာသာ ကုန်ကူးရာ မကြာခင် ငွေတစ်သိန်း နှစ်သောင်း ရလေသည်။

မိတ္တဝိန္ဒကသည် ထိုငွေဖြင့် သမုဒ္ဒရာကို ဖြတ်၍ ရပ်ဝေးသို့ လှေသင်္ဘောဖြင့် ကုန်ကူးသွားရန် စီမံသည်။ မိခင်က တစ်ဦးတည်းသော သားဖြစ်၍ အန္တရာယ်ရှိသော ထိုသမုဒ္ဒရာ ခရီးကို မသွားရန် အတန်တန် တောင်းပန်သည်။

လှေသင်္ဘောထွက်မည့်နေ့တွင် မိခင်က သားကို မသွားရန် လက်ကိုအတင်း ဆွဲထားရာ မိတ္တဝိန္ဒကသည် အမိကိုရိုက်နှက် လဲကျစေပြီး အတင်းရုန်းထွက်ပြုကာ ထွက်ခဲ့သည်။

သူတို့သွား၍ ခုနစ်ရက်ရှိသော် လှေသည် သမုဒ္ဒရာ အလယ်တွင် မရွေ့ရှားတော့ဘဲ ရပ်တည်နေလေသည်။ လှေကို အမျိုးမျိုးသွားရန် ကြိုးစားကြသော်လည်း မရချေ။

ထိုအခါ လှေသူကြီးက "တို့လှေထဲတွင် သူယုတ်မာ တစ်ယောက်တော့ ပါနေပြီ။ စာရေးကံမဲချ၍ သူယုတ်မာကို ရွေးကြစို့"ဟု ဆိုကာ စာရေးကံမဲ ချသည်။

မိတ္တဝိန္ဒကသည် သုံးကြိမ်လုံးပင် မဲကျသည့် အတွက် လှေသူကြီးက မိတ္တဝိန္ဒကကို ဖောင်ပေါ်တင်၍ သမုဒ္ဒရာထဲ၌ ချထား ခဲ့သည်။

ထိုအခါ လှေသည် ဆက်လက် ထွက်ခွာသွားသည်။ မိတ္တဝိန္ဒကသည် ဖောင်ပေါ်၌ ပါလာခဲ့ရာ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့တွင် ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုကျွန်းတွင် ခုနစ်ရက် ဆင်းရဲခံရ၍ ခုနစ်ရက် ချမ်းသာကို ခံစားရသော ဝေမာနိကပြိတ္တာမ လေးယောက်နှင့် မိတ္တဝိန္ဒကသည် တွေ့သည်။

သူသည် ထိုပြိတ္တာမ လေးယောက်နှင့် ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မွေ့လျော်ခံစားနေရသည်။ ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ထိုပြိတ္တာမ ဆင်းရဲခံစားရန် ထွက်ခွာသွားသောအခါ မိတ္တဝိန္ဒကသည် ဖောင်ဖြင့် ဆက်လက် ထွက်ခွါခဲ့ပြန်သည်။

ကျွန်းတစ်ကျွန်းသို့ ရောက်ပြန်သည်။ ထိုကျွန်းတွင်လည်း ခုနစ်ရက်ခံ၊ ခုနစ်ရက်စံသော ပြိတ္တာမ ရှစ်ယောက်နှင့် တွေ့ပြန်ပြီး ခုနစ်ရက်ခံစားပြန်သည်။

ခုနစ်ရက်ပြည့်ပြန်သော် ဆက်လက် ထွက်ခွာခဲ့ရာ ဝေမာနိက ပြိတ္တာမ တစ်ဆယ့်ခြောက်ဦးနှင့်လည်းကောင်း၊ ထိုနောက် သုံးဆယ့် နှစ်ဦးနှင့် လည်းကောင်း တွေ့ပြီး ခုနစ်ရက်စီ မွေ့လျော်ခံစား ခဲ့သည်။

ထိုမှနောက် ဆက်လက်သွားပြန်ရာ တံခါးလေးပေါက်ရှိပြီး သံတံတိုင်း ကာရံထားသော မြို့တစ်မြို့သို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုမြို့သည် သင်မုန်းဓားစက်ကို ဦးခေါင်းပေါ်ရွက်လျက် သွေးများ ပန်းထွက်ပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံနေရသော ဥဿဒငရဲမြို့ဖြစ်သည်။

မိတ္တဝိန္ဒကသည် သင်မုန်းဓားစက်ရွက်ပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံနေရသော ငရဲသားကို ပဒုမ္မာကြာပန်းရွက်ပြီး ကခုန်မြူးတူး နေသောသူဟု ထင်မှတ်ခဲ့သည်။ သို့အတွက် ထိုငရဲသားထံ သွားကာ ပဒုမ္မာ ကြာပန်းကို တောင်းသည်။ ငရဲသားက သင်မုန်းဓားစက်ဟု ပြောသည်ကို လက်မခံ။ ဤပဒုမ္မာကြာပန်းကို ငါ့အားပေးလော့ဟု အကြိမ်ကြိမ် တောင်းသည့်အတွက် လည်းကောင်း၊ ထိုခံနေရသော ငရဲသားကလည်း ကျွတ်ချိန် တန်နေ၍လည်းကောင်း၊ မိတ္တဝိန္ဒကသည် ထိုသင်မုန်း ဓားစက်ကို

မိမိဦးခေါင်းပေါ်သို့ ရွှေပြောင်းယူတင်မိလိုက်သည်။ ထိုသို့ တင်မိသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဆင်းရဲဒုက္ခကြီးစွာ ခံစားရတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရားလောင်း ရက္ခစိုးသည် အခြံအရံဖြင့် ဥဿဒငရဲသို့ လှည့်လည် ကြည့်သည်ရှိသော ထိုမိတ္တဝိန္ဒကသည် နတ်သားကို –

"အဘယ်မကောင်းမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် ဤဆင်းရဲကို ခံရပါသနည်း"ဟု မေးသည်။

"သင်သည် တဏှာသို့ အလိုလိုက်ခြင်း၊ မိဘစကားကို နားမထောင်ခြင်း၊ အမိကို ပုတ်ခတ်ခြင်းဟူသော အကုသိုလ်ကံကြောင့် ဤဆင်းရဲကို ခံစားရသည်"

ရက္ခစိုးနတ်က ဤသို့ပြောပြီး ဆက်လက်ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

စတုဒွါရ (မဟာမိတ္တဝိန္ဒကဇာတက)

မတရားမှုပြု၍ အဝီစိငရဲကျရသော အဓမ္မနတ်သား

ဗာရာဏသီပြည် ဗြဟ္မဒတ်မင်းလက်ထက် ဘုရားအလောင်း ဓမ္မနတ်သား (ဓမ္မဒေဝပုတ္တ)သည် မိမိအခြံအရံနှင့် တကွ ရထားစီး၍ ညအခါ လူတို့ ထမင်းစားပြီး၍ အိမ်တံခါးများ၌

နေကြစဉ် ရွှာ၊ နိဂုံး၊ ဇနပုဒ်၊ မင်းနေပြည်တို့တွင် ကောင်းကင်၌ ရပ်လျက် "မိဘကို လုပ်ကျွေးခြင်း၊ သုစရိုက်သုံးပါးကို ကျင့်ခြင်းကို ပြုသော သူတို့သည် နတ်ပြည်သို့လားကြ၏" ဟု လူတို့အား သုစရိုက်ဆယ်ပါးတို့ကို ဆောက်တည်စေ၍ ဇမ္ဗူဒိပ်ကို လက်ျာရစ် လှည့်လည်၏။ ဒေဝဒတ်လောင်း အဓမ္မနတ်သားသည် "သူ့အသက်ကိုသတ်ကြ" စသည်ဖြင့် ဒုစရိုက်ဆယ်ပါးကို ပြုစေရန် လူတို့အား နှိုးဆော်လျက် ဇမ္ဗူဒိပ်ကို လက်ဝဲရစ် လှည့်၏။

ထိုအခါ နတ်သားနှစ်ဦး၏ ရထားတို့သည် ကောင်းကင်၌ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြ၏။ ထိုသူနှစ်ဦး၏ ပရိသတ်သည် လမ်းခရီးမှဆင်း၍ နှစ်ဖြာဖြစ်ကြ၏။ ဓမ္မနတ်သားက-

"သင်သည် အဓမ္မနတ်သား မည်၏။ ငါသည် ဓမ္မနတ်သား မည်၏။ ငါ့အား လမ်းကိုပေးလော့"ဟု ဆို၏။

အဓမ္မနတ်သားက-

"ငါမပေးနိုင်၊ စစ်ထိုးကြအံ့၊ နိုင်သောသူသည် လမ်းကိုရပါစေ၊ သံသည် ရွှေကိုဖြတ်နိုင်၏။ ရွှေသည်သံကို မဖြတ်နိုင်။ ငါသည် သင့်ကိုသတ်အံ့ဟု"ဆို၏။

ထိုစကား၌ အဓမ္မနတ်သားသည် ရထားမှဦးခေါင်း စောက်ထိုး မြေသို့ကျ၍ မြေမျိုခံရပြီး အဝီစိငရဲ၌ ဖြစ်လေ၏။

ကျေးဇူးရှင်ပြစ်မှား၍ နူနာစွဲ ရေဲသွားရသော ပုဏ္ဏားမိုက်

ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဗြဟ္မဒတ်မင်း မင်းပြုချိန်ကာလ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ကာသိရွာသား ပုဏ္ဏား တစ်ယောက်သည် လယ်ထွန်ပြီးလျှင် နွားတို့ကို အစာစားရန် လွှတ်လိုက်သည်။ မိမိကမူ လက်ကန်သင်းတို့ကို ပေါက်တူးဖြင့် ပေါက်နေသည်။

ထိုအခိုက် နွားတို့သည် ခြုံတစ်ခုဝယ် သစ်ရွက် သစ်ခက်တို့ကို စားရင်း အစဉ်တစ်စိုက် သွားကြရာ တောအုပ် အတွင်းသို့ ဝင်သွား မိကြလေသည်။

လယ်ထွန်ပုဏ္ဏားသည် ပေါက်တူးကိုချ၍ ကြည့်သော် နွားတို့ကို မမြင်၍ နွားတို့ကို ရှာဖွေရင်း တောအုပ် အတွင်းသို့ ရောက်သွားသည်။ တဖြည်းဖြည်း တောနက်ထဲသို့ ဝင်မိသည် ထက် ဝင်သွားမိကာ မျက်စိလည် လမ်းမှားသွားလေသည်။

ပုဏ္ဏားသည် ခုနစ်ရက်လုံးလုံး အစာမစားရဘဲ တောထဲ၌ မျက်စိလည်နေပြီး မပြန်နိုင်ဘဲ ရှိနေစဉ် လမ်းချောက်ကမ်း နံပါးဘေးတွင် ပေါက်နေသော အသီးနှင့် ပြည့်စုံသော တည်ပင်တစ်ပင်ကို တွေ့ရသဖြင့် အပင်ပေါ်သို့တက်ကာ အသီးတို့ကို စားလေသည်။

ထိုသို့စားနေစဉ် တည်သီး တစ်လုံးကို မမိတမိ လှမ်း၍ ဆွတ်ယူရာမှ အားလွန်ကျပြီး အတောင်ခြောက်ဆယ် နက်သော တောင်ကမ်းပါး ချောက်ထဲသို့ ကျသွားလေသည်။

ပုဏ္ဏားသည် ချောက်ထဲ၌ ဆယ်ရက်ကျော် ကြာသော အချိန်ဝယ် အားခွန်ဗလကြီးသော ဘုရားလောင်း မျောက်မင်းသည် သစ်သီးကြီးငယ်တို့ကို စားလျက် သွားလာရာမှ ချောက်ထဲ ရောက်နေသော ပုဏ္ဏားကို မြင်လေသည်။

မျောက်ကြီးသည် ပုဏ္ဏားကို အလွန်သနားလှသဖြင့် ပုဏ္ဏားကို ဆယ်တင်ရန် စီစဉ်လေသည်။ ပထမ မိမိကိုယ်တိုင် ပုဏ္ဏားကိုယ်နှင့် ညီမျှသော ကျောက်တုံးကိုရွက်ပြီး ခုန်တက်ကြည့်သည်။ ခုန်တက်နိုင်သော အစွမ်းရှိမှန်းသိပြီး ပုဏ္ဏားကို ထမ်းကာ ချောက်ထဲမှ ခုန်တက်ခဲ့သည်။

မျောက်မင်းသည် ပုဏ္ဏားကို တစ်ခုသော ကျောက်ဖျာ၌ ထားပြီးလျှင်–

“အိုပုဏ္ဏား– ငါကား သင့်ကို ဆယ်တင်ခဲ့သည်မှာ အလွန် ပင်ပန်းလှပါသည်။ တစ်ခဏမျှ အိပ်ဦးမည်။ ငါ့ကိုယ် သင် စောင့် ရှောက်ပါလော့”ဟု ပြောပြီး ပုဏ္ဏားပေါင်ပေါ်၌ ခေါင်းအုံးထားပြုကာ အိပ်လေသည်။

ပုဏ္ဏားသည် မျောက်မင်းအိပ်ပျော်သောအခါ–

"ငါအိမ်ပြန်လျှင် မျက်နှာအောင်းရရန် ဤမျောက်မင်းကို သတ်၍ ယူသွားရချေသော် ကောင်းလှ၏"

ဤသို့ တွေးခေါ်ပြီးလျှင် အသက်သခင် ကျေးရူးရှင် မျောက်မင်းကို အနီးရှိ ကျောက်ခဲဖြင့် ထုသတ်လေသည်။

မျောက်မင်းသည် ခဏချင်း အိပ်ရာမှ နိုးလတ်၍ အလွန်နာကျင်လှသောကြောင့် သစ်ပင်ပေါ်သို့ အမြန်ခုန်တက် ပြေးရလေသည်။ မျောက်မင်းသည် သစ်ခက်များ၌နေလျက်-

"အိုယောကျ်ား-သင်ကား ယုတ်မာလေစွ၊ သို့သော် သင့်ကို ငါပြန်နိုင်သည်အထိ လမ်းကိုတော့ ပြပေးပါမည်။ သင့်ကို ကြောက်လှ၍ ငါသည် အောက်သို့ မဆင်းဝံ့တော့ပါ။ သစ်ပင်များမှ တစ်ပင်မှတစ်ပင် ကူးပြီး လမ်းပြသွားပါမည်။ သင်သည် မြေကြီးကပင် လိုက်ပါ လာပါတော့"

မျောက်မင်းသည် ဦးခေါင်းသွေး တစ်စက်စက် ကျလျက် ပုဏ္ဏားမိုက်ကို လူတို့လမ်းခရီး အရောက် ပို့ပေးလေသည်။

ပုဏ္ဏားသည် အသက်ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သော အဆွေ ခင်ပွန်းကောင်း မျောက်မင်းကို ပစ်မှားမိခဲ့သောကြောင့် နူနာ စွဲကပ်ကာ မျက်မှောက်ဘဝ၌ပင် လူပြိတ္တာ ဖြစ်ရလေသည်။

ထိုပုဏ္ဏားသည် ခုနစ်နှစ်တို့ ကားလပတ်လုံး ဆင်းရဲ ပင်ပန်းစွာ လှည့်လည်သွားလာနေရင်း တစ်နေ့ ဗာရာဏသီပြည်ရှိ

မိဂါဓိန် ဥယျာဉ်သို့ ရောက်သွားသည်။ ဥယျာဉ်တံတိုင်းကြား၌ ငှက်ပျော ဖက်တို့ကိုခင်း၍ အိပ်ရင်း ဆင်းရဲဝေဒနာကို မချိမဆံ့ ခံစားနေရ လေသည်။

ဗာရာဏသီမင်းသည် ဥယျာဉ်သို့ လှည့်လည်လာစဉ် ထိုပုဏ္ဏား လူပြိတ္တာကို တွေ့လေသည်။

"သင်ကား အဘယ်သူနည်း၊ အဘယ်မကောင်းမှုကံပြု၍ ဤသို့သော ဆင်းရဲဝေဒနာကို ခံစားနေရပါသနည်း"

"မြတ်သောမင်းကြီး၊ လိမ္မာသော သူတို့သည် ပြောကြားသော အခြင်းအရာဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အရှင်မင်းကြီးကို လျှောက်ထားပါမည်။ လောက၌ မှန်သောစကားကို ဆိုလေ့ရှိသော သူတို့ကို ပညာရှိတို့သည် ချီးမွမ်းကြပါကုန်၏" စသည်ဖြင့် စကားပလ္လင်ခံ လျှောက်ထားပြီး မိမိ၏ ဘဝဖြစ်စဉ် အလုံးစုံကို လျှောက်ထားပြလေသည်။

နောက်ဆုံး ပုဏ္ဏားက မင်းကြီးကို-

"မြတ်သောမင်းကြီး အရှင်မင်းကြီးအား ကောင်းခြင်း မင်္ဂလာ ဖြစ်ပါစေ။ ဤအရပ်သို့ စည်းဝေး ရောက်လာသော သင်တို့သည် အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို မပြစ်မှားကြကုန်လင့်။ အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို ပြစ်မှားသောသူသည် အလွန် ယုတ်မာ လှ၏။ မြတ်သောမင်းကြီး အဆွေခင်ပွန်းကောင်းကို ပြစ်မှားသော

သူသည် ယခုပစ္စုပ္ပန်၌ပင် နှုနှာ၊ ခရသင်း၊ သမင်ယက်တို့ စွဲကပ်ခံရ၏။ တမလွန်ဘဝ၌ ငရဲကျခံရမည်မှာ သေချာလှပါသည်။

ပုဏ္ဏားပြိတ္တာသည် ဤသို့ အကျယ်တဝင့် လျှောက်ထားနေစဉ်မှာပင် အဝီစိမှ ငရဲမီးလျှံတို့သည် မြေကိုခွဲကာပေါ်ထွက်လာပြီး ပုဏ္ဏားမိုက်ကို အဝီစိသို့ သယ်ဆောင်သွားလေသည်။

(တိံသနိပါတ်မဟာတပိဇာတက)

◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆

အခန်း (၅)

ဘုရားရှင်လက်ထက် ရေဲကျသူများ

အဖသတ်အဇာတသတ်၏ လားရာငရဲ

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ အဂ္ဂမဟေသီ ဝေဒေဟီမိဖုရားကြီးတွင် သန္ဓေတည်သောကာလ။

"ငါသည် မင်းကြီး၏ လကျ်ာလက်မောင်းသွေးကို သောက် မျိုရမှ ကောင်းလေစွ"

ဟူ၍ တောင့်တမှု ချင်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

"ဝန်လေးသောအရာ၌ ငါ၏ ချင်ခြင်းကား ဖြစ်လေသည်။ အခြားသူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ပြောကြား၍ မသင့်ပါချေတကား"

ဟု ဆင်ခြင်စဉ်းစားကာ ထိုချင်ခြင်းကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ မပြောဆိုဝံ့ဘဲ ရှိနေရာ အစားပျက်၊ အအိပ်ပျက် ဖြစ်ပြီး ရုပ်ရည်သည် တဖြည်းဖြည်း ကြုံလှီညှိုးနွမ်းလာလေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို မင်းကြီးက–

"မိဖုရားကြီး သင်၏ ခန္ဓာကိုယ် အတွဘောသည် နဂိုပကတိ အဆင်း မဟုတ်တော့ပါလား။ အကြောင်းမည်သို့ ရှိနေပါသနည်း"ဟု မေးသည်။

"အရှင်မင်းကြီး မေးတော်မမူပါလင့်"

"မိဖုရားကြီး သင်၏လိုလားချက်ကို ငါ့အား မပြော ကြားလျှင် အခြားဘယ်သူအား ပြောကြားမည်နည်း"

မင်းကြီးက အကြိမ်ကြိမ် မေးစိစစ်သော် မိဖုရားကြီးသည် မိမိ၏ ချင်ခြင်းကို မင်းကြီးအား ဖွင့်ဟ လျှောက်ထားလေသည်။ မင်းကြီးသည် မိဖုရားကြီး၏ ချင်ခြင်းကို ကြားသိရလျှင် ချစ်ခင် မြတ်နိုးသောစိတ် လွှမ်းမိုးကာ–

"မိုက်လှစွာသော အဘယ်မိဖုရား၊ အဘယ်ကြောင့် သင့်မှာ ဝန်လေးလှ၏ဟူသော အမှတ်သညာ ဖြစ်ရသနည်း"

ဟု မြည်တွန်တောက်တီးကာ ဆေးဆရာကို ခေါ်စေပြီး ရွှေဓားငယ်ဖြင့် လက်ရုံးကို ဖောက်ကာ သွေးကို ခံယူစေပြီး ရေရောကာ တိုက်ကျွေးလေသည်။

နိမိတ်ဖတ်ကြသော ဟူးရားဆရာတို့သည် ထိုသတင်းကို ကြားလျှင်–

“ယခု မိဖုရားကြီး၌ စွဲကပ်နေသော ယခု ကိုယ်ဝန်သည် မင်းတရားကြီး၏ ရန်သူ စစ်စစ် ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဤကိုယ်ဝန်တည် မင်းသားသည် မင်းတရားကြီးကို သတ်လိမ့်မည်”

ဟု နိမိတ်ဖတ် ဟောကြားကြလေသည်။

“ငါ၏ ဝမ်းမှ ဖွားသော သားသည် မင်းကြီးကို သတ်လိမ့် မည်တဲ့”

မိဖုရားကြီးသည် ထိုသတင်းကို ကြားကာ ကြီးစွာသော စိုးရိမ်စိတ် ဖြစ်ပေါ်လာပြီးလျှင် ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချလိုသည် ဖြစ်၍ ဥယျာဉ်သို့ သွားကာ ဝမ်းဗိုက်ကို နှိပ်နင်းစေလေသည်။ ကိုယ်ဝန်ကား မကျချေ။ မိဖုရားကြီးသည် အကြိမ်ကြိမ်ပင် ဥယျာဉ်သို့ သွား၍ ကိုယ်ဝန်ကို ဖျက်ချသည်။

“အဘယ်အတွက် ဤမိဖုရားသည် ဥယျာဉ်သို့ သွားပါသနည်း”

မင်းကြီးသည် အကြောင်းစုံကို စုံစမ်းလတ်သည် ရှိသော် ထိုကိုယ်ဝန် ဖျက်ချသည့် အကြောင်းကို သိသည်။

“မိဖုရားကြီး၊ ရှင်မိဖုရားဝမ်းတိုက်၌ သားဟူ၍ လည်းကောင်း၊ သမီးဟူ၍လည်းကောင်း မသိအပ်သေးချေ။

မိမိအား ဖြစ်လာသော သားသူငယ်ကို ဤသို့ ပြသတဲ့ဟူ၍လည်း ငါ့အဖိုးကြီးစွာသော ဂုဏ်ကျေးဇူးမဲ့ မကောင်းသတင်း ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်း တစ်ဝှမ်းလုံး၌ ထင်ရှားဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ သင်မိဖုရားကြီးသည် ဤသို့မပြုပါလင့်”

ဟု တားမြစ်၍ အစောင့်အနေများ ချထားလေသည်။

မိဖုရားကြီးကမူ ဖွားမြင်သောအခါ သတ်တော့မည်ဟု ကြံစည်ထားလေသည်။

ထိုသို့ ဖွားမြင်သောအခါတွင်လည်း အစောင့် မင်းချင်းများက သားသူငယ်ကို မိဖုရားကြီး မသတ်နိုင်ရန် လွတ်ရာသို့ ယူဆောင် ထားကြလေသည်။

ထိုနောက် ကြီးပြင်းလာသော မင်းသားကို မိဖုရား ကြီးအား ပြသလေသည်။ မိဖုရားကြီးသည် သားကိုမြင်ရသောအခါ သား၌ချစ်ခြင်းကို ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပေါ်ခံစားရလေသည်။ သားကို သတ်လိုသောစိတ် မရှိတော့ချေ။

ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီးသည်လည်း အစဉ်သဖြင့် ကြီးပြင်းလာသော သားတော်လေးကို အိမ်ရှေ့အရာ ပေးထားလေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရားရှင်သည် ခမည်းတော်ရှိရာ ကပိလဝတ္ထုပြည်သို့ ကြွတော်မူသည်။ ဘုရားရှင် ကပိလဝတ္ထုမှ

အပြန်တွင် သာကီဝင် မင်းသားခြောက်ဦးနှင့် ဆတ္တာသည် ဥပါလိတို့သည် ဘုရားရှင်နောက်သို့ လိုက်ပြီး ရဟန်းပြုကြသည်။

ရဟန်းပြုကြပြီးနောက် ထိုရဟန်းခုနစ်ပါးအနက်–

- အရှင်ဘဒ္ဒိယသည် ထိုနှစ်ဝါတွင်းမှာပင် တေဝိဇ္ဇပတ္တရဟန္တာဖြစ်သည်။
- အရှင်အနုရုဒ္ဓါသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဏ်ရပြီး အရဟတ္တဖိုလ် ဆိုက်သည်။
- အရှင်အာနန္ဒာသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်တည်သည်။
- ဘဂုနှင့် ကိမိလမထေရ်တို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ကြသည်။
- ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ပုထုဇဉ် ရဟန်းဘဝနှင့်ပင် လောကီဈာန် အဘိညာဉ်တို့ကို ရခဲ့သည်။

ဘုရားရှင် ကောသမ္ဗီပြည်၌ သီတင်းသုံးနေစဉ် ဘုရားရှင်နှင့်တကွ တပည့်သံဃာ အပေါင်းတို့အား လာဘ်လာဘသည် အလွန်ပေါများသည်။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်အာနန္ဒာ စသည်တို့မှာ မေးမည့်သူ၊ လှူမည့်သူများဖြင့် ပေါများနေသလောက် ရှင်ဒေဝဒတ်မှာမူ မေးမည့်သူမရှိ၊ လှူမည့်သူ မရှိ ဖြစ်နေရသည်။

မြတ်ပန်းရဂုံစာပေ

သို့တွက် ဒေဝဒတ်သည် မိမိလာတ်လာဘ ပေါများရေး အတွက် တွေးကြံဆလာသည်။ ဗိမ္ဗိသာရမင်း၏ သားငယ် အဇာတသတ်ကို မိမိအလိုသို့ပါရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။ အဇာတသတ်မင်းသား အိမ်ရာ တိုက်ခန်းသို့ ဝင်ပြီး သူငယ်အသွင် ဖန်ဆင်းကာ လက်နှစ်ဖက်၊ ခြေနှစ်ဖက်တို့၌ မြွေတစ်ကောင်စီ၊ လည်ပင်း၌ မြွေတစ်ကောင်၊ ထိပ်၌ မြွေတစ်ကောင်၊ လက်ဝဲပုခုံး၌ မြွေတစ်ကောင်၊ မြွေခြောက်ကောင်တို့ကို အမြီးချင်း ဆက်ယှက်ထိုး၍ ခါးပတ်ကဲ့သို့ တန်ဆာဆင်ပြီးလျှင် ကောင်းကင်မှ သက်ဆင်း၍ အဇာတသတ်မင်းသား ရင်ခွင်၌ ထိုင်နေသည်။

မင်းသားငယ်သည် အလွန် ကြောက်လန့်သဖြင့် အသင် ဘယ်သူနည်းဟု မေးသည်။ ငါ ဒေဝဒတ်ရဟန်းဟု ပြောဆိုသည်။

"အရှင်ဘုရားသည် ဒေဝဒတ် ဖြစ်ခဲ့ပါမူ ပကတိ အသွင် ထင်ရှားပြပါ"ဟု လျှောက်ထားသဖြင့် ဒေဝဒတ်က သူငယ်အသွင် ရုပ်သိမ်းပြီး သပိတ်သင်္ကန်းလွယ်လျက် ရဟန်းအသွင်ကို ပြခဲ့သည်။

အဇာတသတ်မင်းသားသည် ဤတန်ခိုးဖြင့်ပင် ဒေဝဒတ် ကို ကြည်ညိုသွားပြီး ရထားငါးရာတို့ဖြင့် နံနက်တစ်ကြိမ်၊ ညနေတစ်ကြိမ် ဒေဝဒတ်ထံသို့ သွားရောက် ခစားဆည်းကပ်

လေသည်။ နေ့စဉ်လည်း ဆွမ်းအိုးငါးရာတို့ကို ပို့လှူဒါန်းလေသည်။

ဒေဝဒတ်သည် ထိုလာဘ်လာဘတို့ကို သာယာပြီး ငါသည် ဘုရားတစ်ဆူလုပ်မည်ဟု စိတ်ကူးဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ထိုအကြံ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အချိန်မှစ၍ လောကီဈာန်အဘိညာဉ်တို့သည် ကွယ်ပျောက် ကုန်ခဲ့သည်။

ထိုနောက် ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားရှင်ထံသို့ သွားကာ ရဟန်းသံဃာများကို သူအုပ်ချုပ်မည်၊ သူ့ကို လွှဲပေးရန် တောင်းဆိုခဲ့သည်။

"ဒေဝဒတ်၊ ငါဘုရားသည် သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့ကိုသော်မှ ရဟန်းသံဃာကို မလွှဲအပ်ခဲ့။ တံတွေးနှင့်တူသော ပစ္စည်းများကို သုံးစားနေသော ယုတ်မာသော သင့်အား အဘယ်ကြောင့် လွှဲအပ်ရ မည်နည်း"ဟု ဘုရားရှင်က မိန့်ကြားခဲ့သည်။

ထိုအခါ ဒေဝဒတ်သည် "ဘုရားရှင်သည် မင်းပရိသတ်အလယ်၌ ငါ့ကို တံတွေးစားသူဟူသော စကားဖြင့် မောင်းမဲ၏။ သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့ကိုသာ မြှောက်စားသည်"ဟု ဆိုကာ အမျက်ထွက်ပြီး ဘုရားရှင်ကို ရန်ငြိုးဖွဲ့လေသည်။

မြတ်ပန်းရဂုံစာပေ

ထိုအခါ ဘုရားရှင်သည် ရဟန်းတို့ကို ဒေဒတ်အား ကမ္မဝါစာဖြင့် ပကာသနီယကံကို ပြုစေသည်။

"ယခုခါ ရဟန်းဂေါတမသည် ငါ့ကို စွန့်ပယ်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။ ငါသည် ဂေါတမ ပျက်စီးရာ ပျက်စီးကြောင်းကို ပြုတော့အံ့"

ဒေဝဒတ်သည် ဤသို့ကြံစည်ပြီးလျှင် အဇာတသတ် မင်းသား ထံသို့ သွားကာ-

"မင်းသား၊ ရှေးခေတ်လူများသည် အသက်ရှည်ကြ၍ ယခုခေတ် လူများသည် အသက်တိုကြသည်။ သင်သည် မင်းသား ဘဝနှင့် သေမည်ဆိုသော် သေနိုင်ရာ၏။ သို့အတွက် သည်သည် အဖကိုသတ်၍ မင်းပြုလော့၊ ငါသည်လည်း ဘုရားကိုသတ်၍ ဘုရားပြုလုပ်မည်"ဟု ပြောလေသည်။

အဇာတသတ်မင်းသားသည် ဒေဝဒတ်သည် ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးသူ ဖြစ်သည်။ ရှင်ဒေဝဒတ်သည် အကြောင်းကိုသိ၍ ပြောသည် ဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်သွားမိသည်။

သို့အတွက် ပေါင်၌ဓားမြှောင်ကို ဖွဲ့ချည်၍ နေ့ခင်း ကြောင်တောင် ကြောက်ရွံ့တုန်လှုပ်လျက် အဆောတလျင် နန်းတွင်းသို့ ဝင်သည်။ မင်း၏ သက်တော်စောင့် အမတ်တို့က မင်းသားကို ဖမ်းဆီးပြီး ရှာဖွေကြရာ မင်းသားပေါင်၌ ချည်နှောင် ထားသော ဓားကို တွေ့ကြသည်။

"မင်းသား၊ သင် ဤမြားဖြင့် အဘယ်အရာကို ပြုမည်လို့လဲ"

"ခမည်းတော်ကို သတ်လိုသည်"

"သင့်ကို အဘယ်သူက အားပေးအကြံပေး တိုက်တွန်းခဲ့ပါလဲ"

"ရှင်ဒေဝဒတ်က အကြံပေး တိုက်တွန်းခဲ့ပါသည်"

မင်းသားက အဖြောင့် ဝန်ခံသောအခါ အမတ်တို့တွင် တချို့သော အမတ်တို့က–

"မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်တို့ကိုလည်းကောင်း၊ ရဟန်းအားလုံးကို လည်းကောင်း သတ်ထိုက်၏" ဟု အကြံပြုကြသည်။

အချို့သော အမတ်တို့က–

"ရဟန်းတို့ မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့သည် တစ်စုံတစ်ရာ မဖြစ်မှားကြ၊ မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုသာ သတ်ထိုက်၏" ဟု အကြံပြု ကြသည်။

အချို့သော အမတ်တို့က–

"မင်းသားနှင့် ဒေဝဒတ်ကိုလည်း မသတ်ထိုက်၊ ရဟန်းတို့ကိုလည်း မသတ်ထိုက်၊ မင်းကြီးအား လျှောက်ထားသင့်၏။ မင်း အမိန့်ရှိသည့်အတိုင်း ဆောင်ရွက်သင့်သည်"ဟု အကြံပြုကြသည်။

ထိုနောက် အမတ်တို့သည် မင်းသားကို ဖမ်းဆီးပြီး မင်းကြီး ထံသို့ ပို့အပ်ကာ အကြောင်းစုံကို လျှောက်ထားကြသည်။

"အချင်းအမတ်တို့၊ ဤကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သင်တို့ ဘယ်လို အဆုံးအဖြတ် ရှိကြပါသနည်း"

ဟု မေးသည်။ အမတ်တို့က မိမိတို့ ဆုံးဖြတ်ချက် ချကြသော အဆုံးအဖြတ်တို့ကို အသီးသီး လျှောက်ထားကြသည်။

"အချင်း အမတ်တို့ ၊ဘုရားသည်လည်းကောင်း၊ တရားသည် လည်းကောင်း၊ သံဃာသည်လည်းကောင်း မည်သည့်အပြစ်ကိုမျှ မပြုကြပါ။ ဘုရားရှင်သည် စောစောကပင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ဒေဝဒတ်၏ ရှေးအခါက အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုး၊ ယခု အမူအကျင့်သည် တစ်မျိုးဟုဆိုပြီး ထင်ရှားအောင် ပြုပြီး ဒေဝဒတ်ကို ပကာသနီယကံ ပြုထားပြီး မဟုတ်လော"

ဟု မိန့်ကြားပြီး ပထမအုပ်စု အမတ်တို့ကို ရာထူးမှ လုံးဝနုတ်ပယ်ခဲ့သည်။ ဒုတိယအုပ်စု အမတ်တို့ကို ရာထူးတစ်ဆင့် နိမ့်ချသည်။ တတိယအုပ်စု အမတ်တို့ကို ရာထူးတစ်ဆင့် တိုးပေးလေသည်။

ထိုနောက် မင်းကြီးသည် သားတော်ကို-

"မင်းသား၊ သင်သည် အဘယ်ကြောင့် ငါ့ကိုသတ်လိုပါသနည်း"ဟု မေး၏။

"အကျွန်ုပ် သားတော်သည် မင်းအဖြစ်ကို အလိုရှိပါ၏"

"မင်းသား၊ သင်သည် မင်းအဖြစ်ကို အလိုရှိမူ ဤမင်း စည်းစိမ်သည် သင်ချစ်သား၏ မင်းစည်းစိမ်ပင် ဖြစ်သည်"

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဤသို့ မိန့်ကြားပြီးလျှင် သားတော်အား ထီးနန်းအရိုက်အရာကို လွှဲအပ်ပေးလေသည်။

ထိုသို့ ထီးနန်းအာဏာရသောအခါ အဇာတသတ်မင်းသား သည် ဆရာဒေဝဒတ်ထံသို့ သွားကာ-

"အရှင်၊ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံး အလိုဆန္ဒက ပြည့်ပါပြီ။ ယခုပင် ဖခင်က ထီးနန်းအရိုက်အရာကို လွှဲပေးခဲ့ပါပြီ"ဟု အကြောင်းစုံကို လျှောက်သည်။

"မင်းသား၊ သင်သည် မြေခွေးကို အတွင်း၌ ထား၍ စည်ကြက်သော ယောက်ျားကဲ့သို့ ငါကိစ္စ အောင်မြင်ပြီးဟု ထင်မှတ်နေသည်။ သင့်ခမည်းတော်သည် နှစ်ရက်သုံးရက်လောက် ရှိလျှင် သင်ပြုခဲ့သော မထီမဲ့မြင်မှုကို ကြံစည်စဉ်းစား၍ ကိုယ်တိုင်ပင် မင်းပြုလိမ့်မည်"ဟု ရန်တိုက်စကား ပြောကြားလေသည်။

"အရှင်ဘုရား၊ ထိုသို့ဖြစ်လျှင် တပည့်တော် ဘယ်လို ဆက်လုပ်ရမည်နည်း"

"သင့်ခမည်းတော်ကို အမြစ်ပြတ် သတ်ပါလား"

"အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်၏ ခမည်းတော်သည် ရာဇသွေး ဖြစ်၍ လက်နက်ဖြင့် မသတ်ထိုက်သူ မဟုတ်ပါလော"

"ဒါဆိုလျှင် သင့်ခမည်းတော်ကို အဟာရဖြတ် အစာငတ်ထား၍ သတ်ပါလေ"ဟု ရက်စက်ယုတ်မာသော အကြံပေးစကားကို မိန့်ကြားသည်။

အဇာတသတ်မင်းသည် ခမည်းတော် ဗိမ္ဗိသာရမင်းကို လွန်စွာပူပြင်းလျက် အခိုးခြောင်းခြောင်း ထွက်သော သံလှောင်အိမ် သီးသန့်ပြုကာ ထိုလှောင်အိမ်၌ အကျဉ်းချထားသည်။

မင်းကြီးကလည်း သူ့ကို ငါဘုရင်မြှောက်ထားပေပြီးပဲဟု ဆိုကာ အသာတကြည်ပင် ထောင်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့သည်။

အဇာတသတ်သည် ခမည်းတော်အား အကျဉ်းချထားပြီး–

"ငါ၏မယ်တော်မှ တစ်ပါး အခြား မည်သူ တစ်ဦးတစ် ယောက်မျှ ဖူးခွင့်မပေးရ၊ အစားအအစာ မပို့ရ"ဟု အမိန့်ထုတ်ထားသည်။

အဇာတသတ်ကို မယ်တော် ဝေဒေဟီက ဖခမည်းတော်ကို ထိုကဲ့သို့ မပြုလုပ်ရန် အတန်တန် တားသည်။ အဇာတသတ်က ဆရာဒေဝဒတ်စကားမှ တစ်ပါး အခြားဆုံးမချက်ကို မနာယူချေ။

ထိုအခါ ဝေဒေဟီ မိဖုရားကြီးသည် စားတော်ရွှေခွက်၌ ပွဲတော်စာ ထည့်ပြီးလျှင် ရင်ခွင်ဖြင့် ပိုက်၍ သံလှောင်အိမ်သို့ ဝင်လေသည်။ မင်းကြီးသည် ထိုပွဲတော်စာကို စားသုံး၍ မျှတတော်မူသည်။

ဆယ့်ငါးရက်နေ၍ ဖခမည်းတော် အကြောင်းကို စုံစမ်းသည်။ မယ်တော်၏ အစာအဟာရဖြင့် မျှတအသက်ရှင်နေသည်ကို သိရ၍-

"ငါ၏မယ်တော်အား ပွဲတော်စာကို ရင်ခွင်ပိုက် ဝင်ခွင့်မပေးကြကုန်လင့်"ဟု အမိန့်ထုတ်ပြန်လေသည်။

ထိုအခါ ဝေဒေဟီ မိဖုရားသည် ပွဲတော်စာကို ဆံထုံး၌ ထည့်၍ သံလှောင်အိမ်သို့ ဝင်ပြန်သည်။ မင်းကြီးသည် ထိုပွဲတော်စာဖြင့် မျှတတော်မူသည်။

ထိုသတင်းစကားကို အဇာတသတ်မင်း ကြားလျှင်-

"ငါ၏မယ်တော်ကို ဆံထုံး၍ ဝင်ခွင့်မပေးကြနဲ့"

ဟု ထပ်ဆင့် အမိန့်ထုတ်ပြန်လေသည်။

ထိုအခါ ဝေဒေဟီမိဖုရားသည် ရွှေခြေနင်း၌ ပွဲတော်စာကို ထည့်ပိတ်ပြီး ခြေနင်းတို့ကို စီးလျက် ဝင်ပြန်သည်။ မင်းကြီးသည်လည်း ထိုအစာဖြင့်ပင် မျှတတော်မူ၏။

"ဘယ်လိုလဲ။ ငါ၏ခမည်းတော် အဘယ်အရာဖြင့် မျှတနေ ပါသလဲ"

ဟု မေးမြန်းရာ ထိုအကြောင်းကိုသိ၍-

"ငါ၏မယ်တော်အား ခြေနင်းစီး၍ ဝင်ခွင့်မပေးကြ ကုန်လင့်" ဟု အမိန့်ထုတ်ပြန်သည်။

ထိုအခါ ဝေဒေဟီမိဖုရားသည် နံ့သာရေမိုး ချိုးပြီးလျှင် မိမိကိုယ်ကို စတုမဓုဖြင့် လိမ်းသုတ်၍ အပေါ်ရုံ ခြုံလျက် သံလျောင်အိမ်တွင်းသို့ ဝင်ပြန်သည်။ မင်းကြီးသည် မိဖုရား ကိုယ်ကို လျှာဖြင့်လျက်၍ မျှတတော်မူသည်။

ထိုအကြောင်းကို အဇာတသတ်သည် သိပြန်၍-

"ဤအချိန်မှစ၍ ငါ၏ မယ်တော်အား လျောင်အိမ် အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မပေးကြနဲ့"

ဟု တားမြစ်အမိန့်ထုတ်လေသည်။

မိဖုရားကြီးသည် အတွင်းသို့ ဝင်ခွင့်မရသဖြင့် သံလျောင်အိမ် တံခါးအနီး၌ ရပ်တည်ပြီးလျှင်-

"အို အရှင်ဗိမ္ဗိသာရ၊ အရှင်သည်ပင် ထိုအဇာတသတ် သားမိုက်ကို ငယ်စဉ်အခါက သတ်ခွင့်မပေးခဲ့ချေ၊ မိမိရန်သူကို မိမိပင် မွေးမြူခဲ့ပါ၏။ ယခုအခါ အရှင်အား ဖူးမြော်ရခြင်းသည် နောက်ဆုံး ဖူးမြော်ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်မျိုးမသည်

ယခု ချိန်ကစပြီး အရှင်မင်းကြီးကို ဖူးမြော်ခွင့် မရတော့ပါ။ ကျွန်တော်မျိုးမဋ္ဌ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ ရှိလျှင် သည်းခံတော်မူပါ"

ဟု ပြောဆိုငိုကြွေးမြည်တမ်းကာ အိမ်တော်သို့ ပြန်လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ မင်းကြီးအား အစာအာဟာရ မရှိတော့ ချေ။ မင်းကြီးသည် လူးလာတုံ့ခေါက် စင်္ကြံလျှောက်လျက် မိမိရရှိသော သောတာပတ္တိဖလသမာပါတ် ချမ်းသာဖြင့်သာ မျှတနေတော် မူရှာသည်။

ထိုဖလသမာပါတ်ကို မပြတ်ဝင်စားသောကြောင့် မင်းကြီး ၏ ကိုယ်ခန္ဓာသည် အလွန်အလွန် တင့်တယ်၍ နေလေသည်။

"အချင်းတို့၊ ငါ၏ခမည်းတော်သည် ဘယ်လိုနည်းဖြင့် မျှတနေပါသနည်း"

အဇာတသတ်က မေးမြန်းစုံစမ်းပြန်သည်။

"အရှင်မင်းမြတ် ခမည်းတော်မင်းတရားကြီးသည် လူးလာ ခေါက်ပြန် စင်္ကြံသွားခြင်းဖြင့် မျှတနေတော်မူပါသည်။ ခမည်းတော် မင်းကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်သည်လည်း ရှေးကထက် သာလွန် တင့်တယ်နေပါသည် ဘုရား"

ထိုအခါ အဇာတသတ်သည် ခမည်းတော်၏ စင်္ကြံသွားခြင်း ကို ပယ်ရှားအံ့ဟု ကြံစည်ပြီးလျှင်-

"ငါ၏ခမည်းတော် ခြေဖဝါးတို့ကို သင်ဓုန်းဓားဖြင့် မွန်း၍ ဆီနှင့်ဆားဖြင့် လိမ်းသုတ်နယ်ပြီးလျှင် မီးလျှံရဲရဲညီးညီးသော ရှားမီး ကျီးဖြင့် ကင်ကြကုန်လော့"

ဟု ဆတ္တာသည်တို့ကို စေခိုင်းကြလေသည်။

ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် ဆတ္တာသည်တို့ကို မြင်ရလျှင်–

"ဧကန်ပင် ငါ၏သားတော်ကို တစ်ဦးတစ်ယောက်က အမြင်မှန်ရအောင် ပြုလုပ်ပြောဆိုသည် ဖြစ်လိမ့်မည်။ သို့တွက် ဆတ္တာသည်တို့ ငါ၏ မုတ်ဆိတ်များကို ပယ်ရိတ်ပြုပြင်ရန် လာ ရောက်ကြကုန်သည် ဖြစ်လတ္တံ့"ဟု ကြံစည်စဉ်းစား မိလေသည်။

ဆတ္တာသည်တို့သည် မင်းကြီးအနီးသို့ သွားရောက်ကြ ပြီးလျှင် မင်းကြီးကို ရှိခိုးကာ ရပ်တည်နေကြသည်။

"အဘယ်ကိစ္စအတွက် လာကြပါသနည်း"

မင်းကြီးက မေးသည်။ ဆတ္တာသည်တို့က အကြောင်းစုံ အမိန့်မှာကြားသည်ကို လျှောက်ထားကြသည်။

"မောင်မင်းတို့ စိတ်အလိုရှိတိုင်း ပြုကြပါလော့"

မင်းကြီးက ခွင့်ပြုစကား မိန့်ကြားသည်။

"အရှင်မင်းကြီး ထိုင်တော်မူပါဘုရား"

ဆတ္တာသည်တို့က လျှောက်ထားပြီး မင်းကြီးကို ရှိခိုး ကန်တော့ကြသည်။

"အရှင်မင်းမြတ်၊ ကျွန်ုပ်တို့သည် အဇာတသတ်မင်း အာဏာ တိုင်း ပြုကြရပါကုန်၏။ အရှင်မင်းကြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို အမျက် မထွက်ပါလင့်၊ ဤအမှုသည်ကား အရှင်မင်းကြီး ကဲ့သို့သော တရားမင်း တို့အား လားလားမျှ မလျောက်ပတ်ပါ"

ဤသို့ လျှောက်ထားပြီး လက်ဝဲလက်ဖြင့် ဖမျက်ကို မြဲစွာကိုင်၍ လကျာ်လက်ဖြင့် သင်ဓုန်းဓားကို ကိုင်ပြီးလျှင် မင်းကြီး၏ ခြေဖဝါးအပြင်တို့ကိုမွန်းပြီး ဆီနှင့် ဆားနှင့် လိမ်းသုတ်နယ်ကြပြီး ရှားမီးကျီး၌ ကင်ကြလေသည်။

(ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီး၏ ဤအကုသိုလ် အကျိုးသည်ကား ရှေးဘဝ တစ်ခုသောဘဝဝယ် စေတီတော် ရင်ပြင်၌ ဖိနပ်စီးလျက် သွားခဲ့သည်။ ထိုင်နေရန် ခင်းထားအပ်သော ဖျာသင်ဖြူးကိုလည်း မဆေးကြောသော ခြေတို့ဖြင့် နင်းခဲ့ဖူးသော အကုသိုလ်ကံကြောင့် ဖြစ်သည်။)

မင်းကြီးသည် ပြင်းထန်သော ဝေဒနာကို ခံစားရင်း–

"မြတ်စွာဘုရား၏ ဂုဏ်တော်သည် အံ့ဩဖွယ်ရှိပါပေစွ၊
တရားတော်၏ ဂုဏ်တော်သည် အံ့ဩဖွယ်ရှိပါပေစွ၊
သံဃာတော်၏ ဂုဏ်တော်သည် အံ့ဩဖွယ်ရှိပါပေစွ"

ဟု ရတနာသုံးပါး၏ ဂုဏ်ကို အာရုံပြု၍သာ နေသည်။ နှိပ်စက်သူ သားအပေါ် လုံးဝ အမျက်မထားခဲ့ချေ။

မင်းကြီးသည် ထိုသည်းစွာသော ဝေဒနာကို ခံစားရင်း ရတနာသုံးပါးဂုဏ်ကို အာရုံပြုရင်း စေတီရင်ပြင်ဝယ် စွန့်ပစ်အပ်သော ပန်းကဲ့သို့ ခြောက်သွေ့ညှိုးနွမ်းကာ စတုမဟာရာဇ်ပြည်ဝယ် ဝေဿ ဝဏ်နတ်မင်းကြီး၏ အခြွေအရံ အလုပ်အကျွေး "ဇနဝသဘ" မည်သော နတ်ဘီလူး စစ်မှူးကြီး ဖြစ်လေတော့သည်။

ခမည်းတော်မင်းကြီး နတ်ရွာစံသော နေ့မှာပင် အဇာတသတ်မင်း၏ မိဖုရားမှ ဥဒယဘဒ္ဒအမည်ရမည့် သားတော်ငယ် မွေးဖွားလာသည်။ သားတော်မွေးဖွားကြောင်းနှင့် ခမည်းတော် နတ်ရွာစံကြောင်း လျှောက်ကြားလွှာ နှစ်စောင်တို့သည် သက်ဆိုင်ရာ အိမ်တော်ဝန်၊ ထောင်ဝန်တို့ထံမှ နန်းတော်သို့ တစ်ချိန်တည်း ရောက်လာသည်။

ဘုရင့်အပါးတော်မြဲ အမတ်တို့သည်–

"သားတော် ဖွားမြင်ကြောင်း လျှောက်ကြားလွှာကို ရှေးဦးစွာ ဆက်သမှ သင့်လျော်မည်ဟု တိုင်ပင်ညီညွတ်ကြပြီးလျှင် ထို မင်္ဂလာ သတင်းကို အဇာတသတ်မင်းထံ ဆက်သကြသည်။

ထိုလျှောက်ကြားလွှာကို ဖတ်ကြားရသော ခဏမှာပင် အဇာတတ်မင်းအား သား၌ ချစ်ခြင်းပြင်းစွာဖြစ်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး ချောက်ချားစေလျက် ရိုးတွင်းချဉ်ဆီကို ခိုက်၍တည်လေသည်။

ထိုခဏမှာပင်–

"ငါဖွားမြင်သော အခါကလည်း ငါ့ခမည်းတော် စိတ်သန္တာန်ဝယ် ဤနည်းအတိုင်းပင် သား၌ ချစ်ခြင်းပြင်းစွာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်"

ဟု အောက်မေ့ကာ ခမည်းတော် ကျေးဇူးကို သတိရ သိရှိ လေသည်။

"အချင်းတို့ သွားကြကုန်လော့၊ ငါ၏ ခမည်းတော်ကို လွှတ်လိုက်ကြကုန်လော့"ဟု အရေးတကြီး အမိန့်ထုတ်ဆင့်လိုက်လေသည်။

"အရှင်မင်းကြီး အဘယ်မှာ လွှတ်နိုင်ပါတော့အံ့နည်း"

အမတ်တို့က ဤသို့လျှောက်ထားပြီး ခမည်းတော် နတ်ရွာစံကြောင်း လျှောက်လွှာကို မင်းထံသို့ ဆက်သကြသည်။

အဇာတသတ်မင်းသည် ခမည်းတော် နတ်ရွာစံကြောင်း ကြားသိရလျှင် သည်းစွာငိုကြွေးလျက် မယ်တော်ထံသို့ သွားကာ–

"မယ်တော်၊ ကျွန်ုပ်ဖွားမြင်သော အခါက ခမည်းတော် စိတ်သန္တာန်ဝယ် သား၌ ချစ်ခြင်း ဖြစ်ရှိပါသလော"ဟု မေးသည်။

"သားမိုက်၊ အဘယ့်နှယ်ပြောပါလိမ့်၊ သင် ငယ်စဉ်က သင့် လက်ချောင်းမှာ ရူနာပေါက်ခဲ့သည်။ ထိုအခါ အထိန်းတော်တို့က မောင့်ကို အငိုတိတ်အောင် မချော့နိုင်ကြသည့်အဆုံး၌

မောင့်ကိုပွေ့ယူကာ တရားလွှတ်တော်ရုံး အဆုံးအဖြတ် ပေးရာ၌ ထိုင်နေသော မောင့် ခမည်းတော်ထံသို့ သွားရောက် အပ်နှံကြသည်။ မောင့်ခမည်းတော်သည် ရူနာပေါက်နေသော မောင့်လက်ကို မိမိခံတွင်း၌ ငုံထားပေးသည်။ အာဇွေ့ရသဖြင့် ရူနာသည် မောင့်ခမည်းတော် ခံတွင်းထဲမှာပင် ပြည်ပေါက်သွားသည်။ ထိုအခါ ခမည်းတော်သည် မောင့် အပေါ်၌ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးသဖြင့် သွေးပုပ်နှင့် ရောနေသော ပြည်တို့ကို ထွေးမပစ်ဘဲ မောင်နိုးသွားမှာ စိုးသည့် အတွက် မျိုချပစ်ခဲ့သည်။ မောင့်ခမည်းတော်သည် မောင့်အပေါ် ဤမျှချစ်ခင်ရှာပါသည်"

ဟု အကျယ်တဝင့် ပြောကြားရုံမက သန္ဓေတည်စဘဝ အခြေအနေကိုပါ ပြောပြသည်။ အဇာတသတ်မင်းသည် သည်းစွာ ငိုကြွေးမြည်တမ်း၍ ခမည်းတော် ဗျာပနကို ကောင်းစွာ သဂြိုဟ် ဆောင်ရွက်လေသည်။

အဇာတသတ်သည် ဘခင်ကို ကောင်းမွန်စွာ သဂြိုဟ်ပြီးနောက် ဆရာ ဒေဝဒတ်ကို ဆရာဘောင်မှုကို မစွန့်လွှတ်သေးချေ။

ဆရာဒေဝဒတ်က ဘုရားရှင်ကို သတ်ရန် လေးသမားတို့ကို တောင်းသောအခါ လေးသမားတို့ကို ပေးခဲ့သည်။

နာဠာဂီရိဆင်နှင့် တိုက်သတ်ရန် စီမသော အခါတွင်လည်း ဆင်သမား နှင့် နာဠာဂီရိဆင်ကို ပေးခဲ့သည်။

ထိုအခါ လူများ အပေါင်းသည် ဗိမ္ဗိသာမင်းကြီးကို ဒေဝဒတ် သည် သတ်အပ်စေအပ်ပြီ။ လေးသည် လူသတ်သမား၊ ကျောက်တုံး ပစ်ချမှု၊ နာဠာဂီရိဆင် လွှတ်မှုတို့ကို ဒေဝဒတ်သည်ပင် စေလွှတ်အပ်ပြီး သို့စင်ကလောက် ယုတ်မာသော ပုဂ္ဂိုလ်ကို အဖော်သဟဲ ဆရာတစ်ဆူ ပြုလုပ်ကာ အဇာတသတ်မင်းသည် လှည့်လည် ဘိ၏။

ဤသို့ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် ဆူဆူညံညံ ရှုတ်ချ ပြစ်တင်သော အသံတို့ကို လူတို့က ပြောလာကြသည်။ ထိုအခါကျမှ အဇာတသတ်သည် ရှင်ဒေဝဒတ်အား တည်ထားသော ဆွမ်းအုပ် ငါးရာတို့ကို မပို့တော့ချေ။ ဒေဝဒတ်ထံသို့လည်း မသွားတော့ချေ။

အဇာတသတ်သည် ဘုရားရှင်၏ ဆူးငြောင့်သဖွယ် ဖြစ်သော ဒုဿီလ ရှင်ဒေဝဒတ်ကို ချီးမြှောက်အားပေးခြင်း၊ ဒေဝဒတ်စကားကို လိုက်နာ၍ သောတာပန် အရိယာဖြစ်သော ဘခင်ကို သတ်ခြင်းကြောင့် မိမိ၏ ဤဘဝ ရရှိမည့် သောတာပတ္တိမဂ်၏ အထောက်အပံ့ ကောင်းမှုကို ဖျက်ဆီး၍ ကြီးစွာသော ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

မြတ်ပန်းရုံ ၇၆၀

ရှင်ဒေဝဒတ်သည် နောက်ဆုံးတွင် သွေးအံ၍ မြေမျိုခံရသော အခါ အဇာတသတ်မင်းသည် ထိုသတင်းကို ကြားရပြီး ငါ့ကိုလည်း မြေမျိုလိမ့်မည်လားဟု ကြောက်ရွံ့ ထိတ်လန့်ကာ မင်းစည်းစိမ်ကို မြိန်ရှက်စွာ မခံစားနိုင်တော့ချေ။

အိပ်စက်ရာ၌လည်း သက်သာမှု၊ ချမ်းသာမှု မရတော့ချေ။

သက်မြက်စူးရှသော သံတံချွန်ဖြင့် ထိုးဆွအပ်သော ဆင်ငယ်ကဲ့သို့ တဖျပ်ဖျပ် တုံလှုပ်ချောက်ချားကာ သွားလာ နေထိုင်ရသည်။

မြေကြီးကွဲလာမည်လား၊ အဝီစိငရဲမှ ငရဲမီးလျှံများ ထွက်လာသကဲ့သို့လည်းကောင်း၊ မြေကြီးက မိမိကို မျိုတော့ မည်လားကဲ့သို့ လည်းကောင်း၊ မိမိကို ငရဲထိန်းတို့က ရဲရဲ တောက်သော သံမြေ ပြင်၌ ပက်လက်အိပ်စေကာ သံတံကျင်ဖြင့် ထိုးဆွသကဲ့သို့လည်းကောင်း အမြဲတစေ ထင်မြင်နေလေသည်။

သို့အတွက် အဇာတသတ်မင်းအဖို့ ရိုက်နှက်ခံထား ရသော ကြက်ပမာ တဖျပ်ဖျပ် တုန်လှုပ်လျက် တစ်ခဏမျှ ဆောက်တည်ရာကို မရဘဲ ရှိနေလေသည်။

မြတ်စွာဘုရားထံ ချဉ်းကပ်လိုသော်လည်း မိမိအပြစ် ကြောင့် မချဉ်းကပ်ဝံ့ချေ။

ရာဇဂြိုဟ်ပြည် တန်ဆောင်မုန်းလပြည့်နေ့ နက္ခတ်ပွဲသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပနေချိန်ဝယ် ညချမ်းအချိန်ဝယ် အဇာတသတ်မင်းသည် ဆရာဇီဝကအားကိုးဖြင့် ဇီဝကဥယျာဉ်တွင် သီတင်းသုံးနေသော ဘုရားရှင်ထံသို့ ဆင်မယဉ်သာ ငါးရာခြံရံပြီး ဆရာဇီဝက,က ဦးဆောင်စေပြီး သွားရောက်ဖူးမြော်ခွင့် ရခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်ထံတွင် အဇာတသတ်မင်းသည် သာမညဖလသုတ်ကို ကြားနာရပြီးနောက် ရတနာသုံးပါး၌ ကြည်ညိုသော ဆည်းကပ်သော ဥပါသကာ ဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။

အဇာတသတ်မင်းသည် အဖသတ်သော ကံသာမရှိလျှင် ဤသာမညဖလသုတ် ကြားနာရသော အချိန်ဝယ် သောတာပတ္တိမဂ်သို့ ဆိုက်ရောက်ရာသည်။ အဖကိုသတ်မိ၍ ထိုအခွင့်အရေး ဆုံးရှုံးခဲ့ရ လေသည်။

အဇာတသတ်မင်းသည် ဘုရားရှင်ထံမှ သာမညဖလတရားကို ကြားနာရပြီးနောက် နေ့နေ့ညဉ့်ညဉ့် ချမ်းသာစွာ အိပ်စက်ခွင့် ရလေသည်။

ရတနာသုံးပါးကိုလည်း ကြီးစွာသော ပူဇော်မှုကို ပြုလေသည်။ အဇာတသတ်မင်းနှင့် တူသော ပုထုဇဉ် သန္တာန်၌ ဖြစ်သည့် သဒ္ဓါ တရားနှင့် ပြည့်စုံသောအခြားလူ မရှိချေ။

မြတ်ပန်းရဂုံစာပေ

ဘုရားရှင်၌ သူမတူသော သဒ္ဓါတရား ရှိခဲ့မှုကြောင့် အဇာတသတ်မင်းသည် သားတော် ဥဒယဘဒ္ဒက လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်၍ နတ်ရွာစံသောအခါဝယ် အဝီစိငရဲသို့ မကျရောက်တော့ဘဲ လောဟ ကုမ္ဘီငရဲတွင် အဇာတသတ်သည် အနှစ်သုံးသောင်းကြာအောင်မြုပ်ပြီး တစ်ဖန် အနှစ်သုံးသောင်းကြာအောင် အပေါ်၌ ခံစားရကာ အနှစ် ခြောက်သောင်းပြည့်သော် ထိုငရဲမှ လွတ်မည်။

ထို့နောက် ဝိဇိတာဝီမည်သော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ ဖြစ်၍ ပရိနိဗ္ဗာန်စံမည်။

မြေမျိုခံရသော ဒေဝဒတ်

ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဒေဝဒဟပြည် သုပ္ပဗုဒ္ဓ ဘုရင်၏ သားတော် ယသော်ဓရာ မင်းသမီး၏ မောင်တော် ဖြစ်သည်။

ဘုရားရှင် ကပ္ပိလဝတ်ကြွပြီးနောက် သာကီဝင် မင်းသားခြောက်ဦးတို့ ဆတ္တာသည် ဥပါလိနှင့် အတူ ဘုရားနောက်သို့ လိုက်ပြီး ရဟန်းပြုကြရာတွင် ဒေဝဒတ်ပါခဲ့သည်။ ထိုမင်းသားညီနောင် တို့တွင်-

ဘဒ္ဒိယသည် တေဝိဇ္ဇရဟန္တာ ဖြစ်သည်။

အရှင်အနုရုဒ္ဓါသည် ဒိဗ္ဗစက္ခုအဘိညာဉ်ရ ရဟန္တာ ဖြစ်သည်။

အရှင်အာနန္ဒာသည် သောတာပတ္တိဖိုလ်၌ တည်သည်။

အရှင်ဘဂုမထေရ်နှင့် ကိမိလမထေရ်တို့သည် အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ရောက်သည်။

အရှင်ဒေဝဒတ်သည် ပုထုဇဉ် ရဟန်းအဖြစ်ဖြင့်ပင် လောကီ အဘိညာဉ်ကို ရသည်။

ထိုနောက် ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားရှင် ကောသမ္ဗီပြည်၌ သီတင်းသုံးစဉ် အခြား ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ ရှင်မောဂ္ဂလာန်၊ ရှင်အာနန္ဒာ တို့ကို မေးသူလူသူများရှိပြီး မိမိတွင်မူ မည်သူမျှ ခေါ်ပြောမည့်သူ မရှိ၍ ဒါယိကာသစ်ရှာရန် ကြံစည်ခဲ့သည်။

ထိုနောက် မင်းသားငယ်မျှဖြစ်သော အဇာတသတ်မင်းကို ရှာ၍ အဘိညာဉ်တန်ခိုးဖြင့် မြွေယောင်ဆောင်ပြီး ပြသသည်။ နောက် အဇာတသတ်မင်းသား ကြည်ညိုမှုကို ရခဲ့သည်။ ဘုရားတစ်ဆူ လုပ်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ လောကီစျာန်တို့ ကွယ်ခဲ့ သည်။

ထိုမင်းသားကို မင်းဖြစ်ရန် ဖခင်ဘုရင်ဗိမ္ဗိသာရကို သတ်ခိုင်းခဲ့သည်။ မိမိကိုယ်တိုင်လည်း ဘုရားရှင်ထံဝင်ကာ ဘုရားရှင်၏ သံဃာတော်များကို မိမိအား လွှဲအပ်ရန် တောင်းသည်။ ဘုရားရှင်က သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့ကိုသော်မှ ရဟန်းသံဃာကို မလွှဲအပ်၊ တံတွေးနှင့်တူသော ပစ္စည်းများကို

သုံးဆောင်သော ယုတ်မာသော သင့်အား အဘယ်ကြောင့် လွှဲအပ်ရအံ့နည်းဟု မိန့်ကြားရာမှ ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ပထမအကြိမ် ရန်ငြိုးဖွဲ့ခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်သည် ဒေဝဒတ်ကို ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ပကာသနီယကံ ပြုစေသည်။

အဇာတသတ်မင်းသားသည် ဒေဝဒတ်၏ အကြံပေး ချက်ဖြင့် ဖခင်ကို သတ်ခဲ့သည်။ ရှင်ဒေဝဒတ်သည် အဇာတသတ် နှင့် ပေါင်းပြီး ဘုရားရှင်ကို သတ်ရန် ကြိုးစားသည်။

ပထမ· အဇာတသတ်၏ လေးသည်ကျော်များ စေလွှတ်ပြီး သတ်ခိုင်းသည်။

ဒုတိယ အဇာတသတ် နာဠာဂီရိဆင်ကို အရက်တိုက်ပြီး သတ်ခိုင်းသည်။

ကိုယ်တိုင်လည်း ဂိဇ္ဈကုတ်တောင်၌ ကျောက်မောင်း ဆင်ပြီး စင်္ကြံသွားနေသော ဘုရားရှင်ကို သတ်ဖြတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားရှင်ကို လုပ်ကြံ၍ မရသောအခါ ဘုရားရှင်ထံဝင်ပြီး ရဟန်းတို့နှင့် ပတ်သက်သော ဝတ္ထုငါးပါးကို တောင်းသည်။ ဘုရားရှင်က ပယ်သဖြင့် သံဃာကို သင်းခွဲခဲ့သည်။

ထိုသင်းခွဲသော သံဃာတော်များကို ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့က ပြန်လည် ဟောပြောပြီး ပြန်ခေါ်ခဲ့ရာ ဒေဝဒတ်၏ တပည့် ကောကာလိကရဟန်းက စိတ်ဆိုးပြီး အိပ်နေသော ဒေဝဒတ် ၏ ရင်ဝ (အရိုက်)ကို ဒူးနှင့်တိုက်ပြီး နှိုးရာ ဒေဝဒတ် သွေးအံရလေ သည်။

ဒေဝဒတ်သည် ကိုးလကြာ မကျန်းမမာ ဖြစ်ကာ နောက်ဆုံး အချိန်ဝယ် ဘုရားရှင်ကို ဖူးမြော်လိုသည်ဖြစ်၍ ဘုရာရှင်ထံ ပို့ပေးရန် မိမိ၏ တပည့်များကို တောင်းပန်သည်။

တပည့်များက ပထမ မပို့ပေးကြပေ။ အတန်တန် တောင်း ပန်မှ တပည့်များက ညောင်စောင်းငယ်ဖြင့် ထမ်းယူပြီး ရာဇဂြိုဟ်မှ သာဝတ္ထိ ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ လာခဲ့ကြသည်။

ရှင်ဒေဝဒတ်လာကြောင်း သတင်းစကား ကြားရ၍ ရဟန်း တို့က ဘုရားရှင်ကို လျှောက်ထားကြသည်။

"ဒေဝဒတ်သည် ယခုဘဝ၌ ထိုကိုယ်ဖြင့် ငါဘုရားကို ဖူးမြော်ခွင့် လုံးဝမရတော့ပါ"ဟု မိန့်ကြားသည်။

ဒေဝဒတ် ခရီးစဉ် နီးလာတိုင်း နီးလာတိုင်း ရဟန်းတို့က ဘုရားရှင်ကို ရှင်ဒေဝဒတ် ဆယ်ယူဇနာခရီး ရောက်နေပါပြီဟု လျှောက်ကြသည်။ ဘုရားရှင်က –

"ဒေဝဒတ်ကား ငါဘုရားကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ ဖူးမြော်ခွင့် ရလိမ့်မည်မဟုတ်"

ဟူ၍သာ မိန့်ကြားခဲ့သည်။

ဒေဝဒတ်ကို သယ်ဆောင်လာသော ရဟန်းတို့သည် ဇေတဝန်ကျောင်းအနီး ရေကန်နား၌ ရေချိုးလိုသော ဆန္ဒ ဖြစ်ပေါ်၍ ခေတ္တချပေးရန် ပြောသည်။ တပည့်များက ချပေးသည်။

ဒေဝဒတ် ခြေထောက် မြေသို့ ချကာမျှပင် သူ၏ ခြေများသည် မြေကြီးအတွင်းသို့ ဆွဲငင်၍ မရလောက်အောင် ဝင်သွားကြလေသည်။

ဤသို့ မြေမျို၍ မေးရိုးမြေသို့ဝင်မည့် ဆဲဆဲတွင် ဘုရားရှင်ကို အောက်ပါအတိုင်း ဆိုပြီး ရှိခိုးသည် -

"သေချိန်နီးကပ် ကျွန်ုပ် ဒေဝဒတ်သည် ဤအရိုးတို့ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဤကျန်ရှိနေသေးသော အသက်ဖြင့်လည်းကောင်း လောကဝယ် အမြတ်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်တော်မူသော သမ္မုတိနတ် ဥပပတ္တိနတ်တို့ထက် မြင့်မြတ်ထွန်းပြောင် အခေါင် ဥက္ကဋ္ဌ ဝိသုဒ္ဓိနတ် ဖြစ်တော်မူထသော ဆုံးမသင့်သူ၊ နတ်လူဗြဟ္မာ သတ္တဝါတို့ကို ဓမ္မရေအေး အမြိုက်ဆေးဖြင့် တိုက်ကျွေးပြီး ယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမတော်မူတတ်သော သဗ္ဗညုတ ဉာဏ်တော်နှင့်လည်း ကောင်းစွာ ပြည့်စုံထသော အရာမက

များလှဘိတောင်း၊ ကုသိုလ်ပေါင်းကြောင့် မငြောင်းရှုဖွယ် လွန်တင့်တယ်သည့် ကြီးငယ်နှစ်ဖြာ မဟာပုရိသ လက္ခဏာတို့နှင့် ပြည့်စုံတော်မူထသော ထိုသဗ္ဗညုမည်ရ သုံးလောက ထွဋ်ထား မြတ်ဘုရားကို ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်ရာဟူ၍ တပည့်တော်သည် မြတ်သော စိတ်ဖြင့် ဖိတ်ဖိတ်ကြည်ရွှင် သက်ဝင်ဆည်းကပ် သိမှတ်ပါ၏ ဘုရား”

ဤဂါထာကို ရွတ်ဆိုရှိခိုးပြီးနောက် မြေသို့ဝင်ကာ မဟာ အဝီစိငရဲ၌ ဖြစ်ရလေတော့သည်။

ဒေဝဒတ်သည် မတုံမလှုပ်သော ဘုရားရှင်၌ ပြစ်မှားမိခဲ့သော ကြောင့် မတုန်မလှုပ် ငရဲ၌ ဖြစ်ရသည်မှာ—

“ယူဇနာတစ်ရာ ကျယ်ပြန့်သော မဟာအဝီစိငရဲကြီး၌ ရှင် ဒေဝဒတ်၏ ကိုယ်သည် ယူဇနာတစ်ရာ အမြင့်ရှိသည်။ ဦးခေါင်းသည် နားနှစ်ဖက်တိုင်အောင် အထက်သံအိုးကင်းထဲ၌ ဝင်၍ နေသည်။ ခြေနှစ်ဖက်တို့သည် ဖမျက်တိုင်အောင် အောက်ရဲရဲငြိုးသော မြေအတွင်း သို့ဝင်၍ နေသည်။ မျက်နှာအရှေ့သို့မူပြီး ရပ်ခံနေရသည်။

ထန်းလုံးခန့် ပမာဏတုတ်သော သံတံကျင်ကြီး တစ်ချောင်းသည် အနောက်မျက်နှာ ငရဲအိုးနံရံမှ ထွက်၍ ဒေဝဒတ်၏ နောက်ကျော အလယ်တည့်တည့်ကို ဖောက်ထွင်း

ပြီးလျှင် ရှေ့ရင်ဝမှ ထွက်၍ အရှေ့ဘက်မျက်နှာ ငရဲအိုးနံရံအိုးသို့ ဝင်သည်။ အခြား သံတံကျင်ကြီး တစ်ချောင်းသည် တောင်မျက်နှာငရဲအိုးနံရံမှထွက်၍ ဒေဝဒတ်၏ လက်ျာနံပါးကို ဖောက်ထွင်းပြီးလျှင် လက်ဝဲနံပါးမှထွက်၍ မြောက်မျက်နှာ ငရဲအိုး၏ နံရံသို့ဝင်သည်။

အခြားသံတံကျင်ကြီး တစ်ချောင်းသည် ငရဲအိုး၏ အထက်သံမိုး (သံအိုးကင်း) မှထွက်၍ ဒေဝဒတ်၏ ဦးထိပ်တည့်တည့်သို့ ဖောက်ထွက်ပြီး အောက်ဒွါရမှ ထွက်၍ ငရဲအိုး အောက်သံမြေပြင်သို့ ဝင်သည်။

ဒေဝဒတ်သည် ဤသို့လျှင် အဝီစိငရဲ၌ မလှုပ်မယှက် ဒုက္ခဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။

မြေမျိုခံရစိဉ္စမာနဝိကပရဗိုဇ်မ

ဘုရားရှင်သည် ဝါတော် (၂၀)တွင် တပည့်သားသာဝကများ တစ်နေ့တခြား တိုးပွားလာသကဲ့သို့ ဘုရားရှင်နှင့်တကွ သံဃာတော် များအား ကြီးစွာသော လာဘ်လာဘတို့သည် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည်။ တိတ္ထိတို့အား လာဘ်လာဘသည် ဆုတ်ယုတ်လာခဲ့သည်။ နေဝန်းပေါ်လာသောအခါ ပိုးစုန်းကြူးတို့ အရှိန်အဝါကွယ်ပျောက် သကဲ့သို့ဖြစ်သည်။

သလော၊ မမှန်ဘဲများ ရှိလေသလောဟု ယုံမှားသံသယ ဝင်လာကြသည်။

သုံးလေးလ လွန်သောအခါ ပုဆိုးကြမ်းတို့ဖြင့် ရင်ကိုပတ်ကာ မိမိကိုယ်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင် မိန်းမအသွင်ပြ၍ ထိုအပေါ်ကနီမြန်းသော အဝတ်ကို ဝတ်ရုံကာ–

"ရဟန်းဂေါတမကို အစွဲပြု၍ ကျွန်တော်မသည် ကိုယ်ဝန်ကို ရခဲ့အပ်ပြီ"ဟု ဉာဏ်ပညာမဲ့သူ လူအပေါင်းကို စွပ်စွဲပြောကြား အယူမှားစေသည်။

ဤနည်းဖြင့် ရှစ်လလွန်သောအခါ၌ စိဉ္စမာဏဝိကသည် တကယ် ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာပုံဟန် ဘဲဥထက်ခြမ်းပုံ သစ်သားဝန်းကို ရင်၌ဖွဲ့ချည်ပြီးလျှင် ကိုယ်၏အထက်၌ နီမြန်းသာ အဝတ်ကို ဝတ်ရုံကာ လက်ဖမိုး ခြေဖမိုးတို့ကို နွားမေးရိုးဖြင့် ထုနှက်၍ ခြေလက်များ အမ်းနေသည့်ဟန်ဖြင့် တူစွာ ဖန်တီးသည်။ မျက်စိနားနှာ၊ ဣန္ဒြေများ ပင်ပန်းနွမ်းနယ် နေသည့်ဟန် ပြုလုပ်ထားသည်။

ထိုသို့ ဟန်ဆောင်ပြီး ညနေချမ်း အခါဝယ် ဘုရားရှင် တရားဟောရာ ပလ္လင်ဆီသို့သွားပြီး ဘုရားရှင်ရှေ့တွင် တည့်တည့် ရပ်ကာ–

"ရဟန်းကြီး၊ သင်ကား လူအပေါင်းအား တရားဟော နေသည်။ သင်၏ နှုတ်ခမ်းများကား စေ့စပ်လှဘိသည်။ ကျွန်မမှာတော့ သင်ရဟန်းကြီးကို စွဲ၍ ကိုယ်ဝန်ရရှိပြီး ယခုကိုယ်ဝန်သည် ရင့်မာနေလေပြီ။ သင်ရဟန်းကြီးသည် ကျွန်မအတွက် သားဖွားရန် အိမ်ကိုလည်း မစဉ်းစား၊ ထောပတ်ဆီ စသည်ကိုလည်း မစဉ်းစား၊ နေနိုင်အားဘိသည်။ ကိုယ်တိုင် မပြုနိုင်ရင်လည်း မိမိရဲ့ အလုပ်ကျွေး ဒါယိကာ။ ဒါယိကာမများ အနက် ကောသလမင်းကို ဖြစ်စေ၊ အနာထပိဏ် သူဌေးကိုဖြစ်စေ၊ ဝိသာခါ ကျောင်းအမဖြစ်စေ တစ်ဦးဦးကို ဤစိဉ္စမာဏအတွက် ပြုလုပ်သင့်သည်ကို ပြုလုပ် စောင့်ရှောက်လိုက်ပါဟု အပ်နှင်း ပြောဆိုသင့်၏။ ထိုသို့လည်း မပြောကြားခဲ့။ သင်ရဟန်းကြီးကား မွေ့လျော် ပျော်ပါးဖို့ရန်ကိုသာ စဉ်းစား၍ ကိုယ်ဝန်သားကို စောင့်ရှောက်ရန်ကိုကား မစဉ်းစားသူ ဖြစ်၏"

ဟူ၍ မစင်တုံးကို စွဲကိုင်ကာ လဝန်းဗိမာန်ကို ဖျက်ဆီးရန် အားထုတ်သော မိန်းမကဲ့သို့ ဘုရားရှင်ကို ပရိသတ်လေးပါး၌ အကြီးအကျယ် စွပ်စွဲလေသည်။

ဘုရားရှင်သည် ဟောနေရင်းစွဲ တရားကို ခေတ္တရပ်နား၍ ခြင်္သေ့မင်းကဲ့သို့ ရဲတင်းသော အသံဖြင့်–

"နမ စိဉ္စမာဏဝိက၊ သင်သည် ငါတို့ချမ်းသာရေးကို အလိုရှိလျှင် မိမိကိုယ်ကို အစွဲပြု၍ ရဟန်းဂေါတမ၏ မကောင်းသတင်းကို ဖြစ်စေပြီးလျှင် သူ၏ လာဘ်လာဘကို ပျက်ပြားစေပါလော့"

"ကောင်းပါပြီ။ အရှင်တို့ ဤသို့ပြုလုပ်ရန် တပည့်တော် တာဝန်ထားပါ။ အရှင်တို့ ထွေရာလေးပါး ကြံမနေကြပါနဲ့ တပည့်တော် ဆက်လုပ်ပါမည်"

စိဉ္စမာဏဝိကသည် ဤသို့လျှင် ရဲရဲတောက် အာမခံပြီး တိတ္ထိတို့ အရာမ်မှထွက်ခွာခဲ့သည်။

စိဉ္စမာဏဝိကသည် မိန်းမမာယာ ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသူ ဖြစ် သည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ သာဝတ္ထိပြည်သူပြည်သားတို့ တရားနာပြီး ဇေတဝန်ကျောင်းမှ ထွက်သော အချိန်ဝယ် ပိုးပရံသွေး နီထွေးသော အဆင်းရှိသော အဝတ်ကို ဝတ်ရုံကာ နံ့သာပန်း စသည် လက်ဆွဲလျက် ဇေတဝန်ကျောင်းတိုက်သို့ ရှေ့ရှုသွားလေသည်။

လမ်း၌တွေ့သူတို့က–

"စိဉ္စမာဏဝိက ယခု မိုးကြီးချုပ်မှ ဘယ်ကို သွားမည်နည်း" ဟု မေးကြသည်။

"ကျွန်မ သွားမည့်အရပ်ကို သိသဖြင့် သင်တို့မှာ အဘယ် အကျိုးရှိပါလဲ"ဟု ထင်ရှားဖွယ်ရာ စကားကို ပြောကြား၍ ဇေတဝန် ကျောင်း အနီး တိတ္ထိတို့ ကျောင်း၌ ညအိပ်သည်။

နံနက်စောစောထပြီးလျှင် သာဝတ္ထိ ပြည်သူပြည်သားတို့ ဘုရားရှင်ကို စောစောလာဖူးရန် ထွက်လာသူတို့နှင့် ဆုံမိရန်နှင့် ထိုသူတို့က မိမိကို ဇေတဝန်ကျောင်း၌ အိပ်သည်ဟု ထင်စေရန် စီမံပြီး ပြန်လာလေ့ရှိသည်။ လမ်းတွင် တွေ့သူတို့က-

"သင်ညက ဘယ်မှာအိပ်ပါသလဲ"ဟု မေးကာ-

"ကျွန်မအိပ်သည့် နေရာကို သိသဖြင့် ဘာအကျိုး ရှိပါလဲ၊ ဘာမှ အကျိုးမရှိပါဘူး၊ မသိချင်ပါနဲ့"ဟု ပြန်ဖြေ တတ်သည်။

ဤနည်းနှင့် နေ့စဉ်သွားလာ လှုပ်ရှားခဲ့ရာ လခွဲ၊ တစ်လခန့် လွန်လာသည်။ လူအများက ရှေးနည်းတူ မေးလာသောအခါ-

"ကျွန်မက ဇေတဝန်ကျောင်း ဂန္ဓကုဋီတိုက်ထဲမှာ ရဟန်း ဂေါတမနှင့် ညဥ့်အိပ်နေခဲ့ရပါသည်"ဟု စွပ်စွဲစကား ပြောကြားစ ပြုလာသည်။

ထိုသို့ ပြောဆိုခြင်းဖြင့် ထိုစကား ကြားရသူ ပုထုဇဉ် လူသာမန်တို့ စိတ်ဝယ် ဤအကြောင်းသည် မှန်များ မှန်လေ

မြတ်ပန်းရဂုံစာပေ

ထိုတိတ္ထိတို့သည် လာဘ်ပူဇော် သက္ကာရ ဖြစ်ပွား ပေါ်ပေါက်စေရန် ရည်သန်ပြီး လမ်းခရီးကြား၌ ရပ်ပြီးလျှင် လူ အပေါင်းတို့ကို–

"ဒါယကာတို့၊ ရဟန်းဂေါတမသာ ဘုရားစစ်စစ်ဖြစ် သလော၊ ငါတို့သည်လည်း ဘုရားစစ်စစ် ဖြစ်ကုန်၏။ ရဟန်း ဂေါတမကိုလှူသော အလှူသာ အကျိုးကြီးသည်မဟုတ်။ ငါတို့အား လှူသော အလှူသည်လည်း အကျိုးကြီးပါသည်။ သို့အတွက် ငါတို့အား လည်း လှူကြပါ ကုသိုလ်ပြုကြပါဟု တောင်းပန်စကား ပြောကြား ပါသည်။

သို့သော်လည်း တိတ္ထိတို့အား လာဘ်လာဘသည် ဆုတ်ယုတ်သည်ထက် ဆုတ်ယုတ်လာသည်။ သို့အတွက် တိတ္ထိတို့သည် တိတ်တဆိတ် ဆွေးနွေးကြသည်။

ထိုအချိန်ဝယ် တိတ္ထိတို့၏ တပည့်မ စိဥ္စမာနဝိက အမည် ရှိသော ပရိဗိုဇ်မ တစ်ယောက် ရှိသည်။ သူမသည် မန်ကျည်းပင်၌ သံသေဒဇပဋိသန္ဓေ တည်ခဲ့သူဖြစ်၍ မန်ကျည်းပင်သန္ဓေသူမျိုး (စိဥ္စမာဏဝိကဟု ခေါ်ခဲ့သည်) သူမသည် နတ်သမီးတမျှဖြစ်သော တင့်တယ်သော အဆင်း ရှိသည်။ သူမ၏ကိုယ်မှ အရောင်များ တဖျပ်ဖျပ် ထွက်ပေါ် ကွန့်မြူးလျက် ရှိသည်။

တိတ္ထိတို့ ဆွေးနွေးတိုင်ပင်ကြသော အခါ ထိုပရိယာယ်ကို အသုံးပြုပြီး ရဟန်းဂေါတမ မကောင်းသတင်း လွှင့်ထုတ်ပြီး လာဘ်လာဘဆုတ်ယုတ်စေရန် စီမံချက် ချကြသည်။

တစ်နေ့ စိဉ္စမာဏဝိကသည် မိမိ၏ ဆရာဖြစ်သော တိတ္ထိ တို့၏ကျောင်းသို့ သွားပြီး ဆရာတို့ကို ရှိခိုးဝပ်ချသည်။ တိတ္ထိ ဆရာတို့က စကားမပြောဘဲ နေကြသည်။

စိဉ္စမာဏဝိကသည် ငါ့မှာ ဘာများ အပြစ်ရှိလို့ ပါလိမ့်လဲဟု ကြံကာ–

"အရှင်တို့၊ အရှင်တို့အား ရိုသေမြတ်နိုး ရှိခိုးပါ၏"

ဟု သုံးကြိမ်ပြောသည်။

"အရှင်တို့၊ ကျွန်ုပ်မှာ မည်သို့သော အပြစ်ရှိပါသနည်း၊ အဘယ်အကြောင်းကြောင့် တပည့်တော်ကို စကားမပြောဘဲ နေပါ သနည်း"ဟု မေးသည်။

"နှမစိဉ္စမာဏဝိက၊ ငါတို့ကိုရဟန်း ဂေါတမက နှိပ်စက် ညှဉ်းပန်းကာ လာဘ်လာဘ ခေါင်းပါးအောင် ပြုလုပ်နေသည်ကို သင်မသိသလော"

"အရှင်တို့ ထိုအကြောင်းကို တပည့်တော်မ မသိရပါ။ ဤ ကိစ္စ၌ တပည့်တော်မည်သို့ ဆောင်ရွက်ပေးရပါမည်နည်း ဘုရား"

"နမ စိဉ္စမာန်၊ သင်ယခု ပြောကြားအပ်သော စကား၏ မှန်သောအဖြစ်၊ မမှန်သောအဖြစ်ကို သင်နှင့်ငါတို့သာ သိကြကုန်၏"ဟု မိန့်တော်မူသည်။

"ဟုတ်ပေသည် ရဟန်းကြီး၊ သင်နှင့် ငါတို့ နှစ်ဦးသာ သိကြသောကြောင့်ပင် ယခုလိုပင် ကိုယ်ဝန်ရင့်မာမှု ဖြစ်ရသည်"ဟု ထပ်မံစွပ်စွဲပြန်လေသည်။

ထိုခဏမှာပင် သိကြားမင်း၏ ပဏ္ဍုကမ္ဗလာ ကျောက်ဖျာ သည် ပူသောအခြင်းအရာကို ပြသည်။ သိကြားမင်းသည် အကြောင်းစုံကို စုံစမ်းသည်။ စိဉ္စမာန် မိန်းမယုတ်သည် ဘုရားရှင်ကို မဟုတ်မမှန်သော စကားဖြင့် စွပ်စွဲဆဲရေးသည်ကို သိရှိသည်။

ဤအကြောင်း ဝတ္ထုကို လူပိုလ်ထု ပရိသတ် အလယ်၌ စင်ကြယ်အောင် ငါဖြေရှင်းရမည်ဟု ကြံစည် ဆင်ခြင်ကာ နတ်သား လေးယောက်တို့နှင့် အတူတကွ ဘုရားရှင် တရားဟောရာ ဌာနသို့ ရောက်လာသည်။

နတ်သား လေးယောက်တို့သည် ကြွက်ငယ် အယောင်ဆောင် ကြ၍ စိဉ္စမာန်ဖွဲ့ချည်ထားသော သစ်သားဝန်း၏ ကြိုးများကို တစ်ပြိုင်နက် ကိုက်ဖြတ်ကြသည်။ စိဉ္စမာဏဝိက ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်ကိုလည်း လေသည် အထက်သို့

တိုက်လွှင့်လိုက်သည်။ သစ်သားဝန်းဖွဲ့ချည် ထားသော ကြိုးများ ပြုတ်ကျသောအခါ စိဉ္စမန်၏ ခြေဖမိုးထက်၌ ကျသဖြင့် ခြေဖျားနှစ်ဖက် သွင်သွင်ကျိုး လေသည်။

"ထွီ - ဟယ်အယုတ်မ၊ နင်ဘုရားရှင်ကို စွပ်စွဲဆဲရေးဘိ၏"ဟု ပရိသတ်တို့က ဝိုင်း၍ ဦးခေါင်း၌ တံတွေးထွေးကြပြီးလျှင် ခဲ၊ တုတ် တို့ဖြင့် ပစ်ခတ်ပြီး လက်ဆွဲလျက် စိဉ္စမာန်ကို ဇေတဝန်ကျောင်းဝင်း အတွင်းမှ ဆွဲထုတ်ကြသည်။

စိဉ္စမာန်သည် ဘုရားရှင် မျက်စိမြင်ဆုံးသော အရပ်သို့ ရောက်လျှင် မဟာပထဝီ မြေကြီးသည် ကွဲ၍ အပေါက်ဖြစ်လာသည်။ ထိုအပေါက်မှ မီးလျှံများ တက်လာသည်။ ထိုမီးလျှံသည် စိဉ္စမာန်ကို ကမ္ဗလာနီခြုံသကဲ့သို့ ရစ်ပတ်ခြုံယူပြီး အဝီစိငရဲသို့ သယ်ဆောင်သွား လေသည်။

မြေမျိုခံရသုပ္ပဗုဒ္ဓ သကျမင်း

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် သက္ကတိုင်း ကပ္ပိလဝတ် ပြည် နိဂြောဓာရုံကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေချိန် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဦးရီးတော် သုပ္ပဗုဒ္ဓသာကီဝင် မင်းသည်-

"ဤငါ၏တူ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ဂေါတမမြတ်စွာဘုရားသည် ငါ၏သမီးတော် ယသော်ဓရာကို စွန့်ပစ်ထားခဲ့၍

"ဦးရီးတော်သည် ငါဘုရားရှင် မိန့်ကြားခဲ့သော စောင်းတန်း လှေကားရင်း၌ပင် မြေမျိုခံရလိမ့်မည်

ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဘုရားရှင် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးရာ လမ်းကိုပိတ်ဆို့သော အချိန်၊ နန်းပြာသာဒ်၏ အောက်အရပ်တွင် ထားသော သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်း၏ မင်္ဂလာစီးတော်မြင်းသည် ချည်တိုင်မှ ကြိုးလွတ်ကာ ပြင်းစွာမြည်ဟီးလျက် ထိုထိုနံရံများကို ကန်ကျောက်၍ နေလေသည်။

မည်သူတစ်ဦး တစ်ယောက်မျှ ချောက်လှန့်ဖမ်း၍မရ၊ သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းသည် ပြာသာဒ်ထက်ဝယ် နေရင်းကပင် မိမိ မင်္ဂလာစီးတော်မြင်း ဟီသံကို ကြား၍ -

"ဤဖြစ်ရပ်ကား အဘယ်သို့ ဖြစ်တာနည်း"ဟု မေး၏။

"အရှင်မင်းမြတ်၊ မင်္ဂလာစီးတော်မြင်းသည် ချည်တိုင်မှ ကြိုးလွတ်လာပါသည်ဘုရား မင်္ဂလာစီးတော်မြင်းသည် သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းကို မြင်လျှင်မြင်ချင်းပင် ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေလေသည်။

ထိုအခါ သုပ္ပဗုဒ္ဓသည် မင်္ဂလာမြင်းကို ဖမ်းလိုသော စိတ် ဆန္ဒများ တားမရ ဆီးမနိုင် ဖြစ်ပြီးလျှင် ထိုင်ရာမှထ၍ တံခါးဆီသို့ သွားသည်။ တံခါးများသည် အလိုလိုပွင့်လာသည်။ မူလက ဖယ်ထားသော လှေကားသည်လည်း အလိုလို မူလအတိုင်းပင် တပ်ဆင်ထားလေသည်။

တံခါး၌ အစောင့်ချထားကြသော လက်ဝှေ့သမား တို့သည် သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းကို ဖမ်းဆီးပြီး ပြာသာဒ်အတွင်းသို့ မသွင်းမိကြဘဲ အောက်သို့သာ ပစ်ချလိုက်မိကြသည်။

ထိုနည်းဖြင့် ဘုံခုနစ်ဆင့်ဘုံရှိ တံခါးတို့သည် အလိုလို ပွင့်ကုန်ကြသည်။ တံခါးလှေကားတို့သည် အဆင့်တိုင်း မူလအတိုင်း ဖြစ်နေကြသည်။ ဘုံအဆောင် အဆင့်ဆင့်ရှိ လက်ဝှေ့သည်တို့ကလည်း မင်း၏ လည်မျိုကိုကိုင်ကာ အောက်သို့သာ အဆင့်ဆင့် ပစ်ချကြလေသည်။

ထိုနောက် နန်းပြာသာဒ်အောက်၊ အောက်လှေကားသို့ ရောက်သော် မဟာပထဝီ မြေကြီးသည် ပြင်းစွာမြည်ဟီးလျက် ကွဲအက်ပွင့်လာကာ သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းကို မဟာအဝီစိငရဲသို့ သယ်ဆောင်သွားလေတော့သည်။

သုပ္ပဗုဒ္ဓသကျမင်းဝတ္ထု၊ ဓမ္မပဒ အဋ္ဌကထာ၊

သဘင်သည်တို့ကျရာ ငရဲဘုံ

ဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေစဉ်ဖြစ်သည်။

ထိုအခါ တစ်ထောင်သော ကချေသည်တို့၏ အကြီးအမှူး ဖြစ်သော ဂါမဏိအမည်ရှိ သဘင်သည်ကြီး တစ်ယောက်ရှိသည်။

"ချစ်သား အာနန္ဒာ ငါဘုရားရှင် ကြွရာလမ်းကို မပေးသော ဦးရီးတော် သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းသည် အလွန်အပြစ်ကြီးလေးသော အကုသိုလ်အမှုကို ပြုမှားခဲ့ပေပြီ။ ဤနေ့မှ နောက်ခုနစ်ရက်မြောက်၌ ပြာသာဒ်၏ အောက်စောင်းတန်း (လှေကား)ခြေရင်း၌ မြေသို့ဝင်ပေလိမ့်မည်"

ဘုရားရှင်က ဗျာဒိတ်စကား မိန့်ကြားလေသည်။

သုပ္ပဗုဒ္ဓ၏ သူလျှိုယောကျ်ားသည် ထိုစကားကို ကြားပြီးသော် မင်းထံသို့ ပြန်သွားကာ ဘုရားရှင် မိန့်ကြားသော စကားအလုံးစုံကို လျှောက်ထားလေသည်။

"ယခုအခါ ငါ့တူပြောလိုက်သော စကား၏ အပြစ်ကား မရှိချေ။ ကေန်မချွတ်ပင် သူပြောလျှင် ပြောလိုက်တိုင်း ဖြစ်တတ်သည်။ ဤသို့ ဖြစ်သော် ငါ့တူကို ယခုခါ လိမ်ညာပြောဆိုမှုဖြင့် နှိပ်စက်လေတော့အံ့။ ယခု ငါ့တူ သိဒ္ဓတ္ထသည် ငါ့ကို ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့၌ မြေသို့ဝင်လိမ့်မည်ဟု နေရာဌာနကို မသတ်မှတ် မပြောကြားဘဲ သာမန်ပြာသာဒ်၏ အောက်စောင်းတန်း လှေကားရင်း၌ မြေသို့ ဝင်လိမ့်မည်ဟု ဆိုသည်။ ယခုအခါ ငါသည် ထိုအချိန်မှစ၍ ထို စောင်းတန်း ခြေရင်းသို့ မသွားတော့အံ့။ ထိုသို့မသွားလျှင် ထိုနေရာ၌

မြေမျိုးခံရလိမ့်မည်မဟုတ်။ ခုနစ်ရက်စေ့၍ မြေမျိုမခံရမှ ငါသည် ငါ့တူ သိဒ္ဓတ္ထကို လိမ်ညာပြောဆိုမှုဖြင့် နှိပ်စက်ရပေတော့မည်”

ဟု ကြံစည်စိတ်ကူးထားလေသည်။

ထိုနောက် မိမိ၏ အသုံးအဆောင် မှန်သမျှကို ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိသော ပြာသာဒ်၏ အထက်ဆုံး အထပ်သို့ တင်စေပြီးလျှင် စောင်းတန်း လှေကားကို ဖယ်ရှားထားသည်။ တံခါးများ အားလုံးကို ပိတ်ထားစေသည်။ တံခါးတစ်ပေါက် တစ်ပေါက်၌ လက်ပန်းသည် (လက်ဝှေ့သမား) နှစ်ယောက်စီ ထားပြီး အကယ်၍များ ငါသည် မေ့လျော့၍ အောက်သို့ဆင်း လိုလျှင် အမောင်တို့က ငါ့ကိုရအောင် တားမြစ်ဖမ်းထားကြလော့”

ဟု မှာထားပြီး ပြာသာဒ်အပြင် ကျက်သရေတိုက်ခန်း၌ နေလေသည်။

ဘုရားရှင်သည် ထိုအကြောင်း ကြားသိ၍ -

“ရဟန်းတို့ ငါဘုရား၏ ဦးရီးတော် သုပ္ပဗုဒ္ဓသည် ပြာသာဒ် အပြင်မှာသာ မဟုတ်ဘဲ ကောင်းကင်သို့ ပျံတက်ကာ အထက် ကောင်းကင်၌ နေသည် ဖြစ်စေ၊ တောင်အတွင်းသို့ ဝင်၍နေသည်ဖြစ်စေ ဘုရားရှင်တို့ မိန့်ကြားအပ်သော စကားနှစ်တန် မှန်-မမှန်၊ ဟုတ်-မဟုတ် နှစ်တန်ပြားသည် မရှိ၊ တစ်မျိုးသာရှိသည်။

တောလည်းထွက်ခဲ့ပြီ၊ ငါ၏သား ဒေဝဒတ်ကို ရဟန်းပြုပေးပြီးနောက် ငါ၏သားကိုလည်း ရန်သူအရာ၌ ထားခဲ့လေသည်”

ဟု ဆိုပြီး ဘုရားရှင်အပေါ်၌ ရန်ငြိုးဖွဲ့ခဲ့လေသည်။

“ယခုအခါ သိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ငါ့တူဘုရားအား ဆွမ်းစားပင့်ဖိတ်ရာ အရပ်သို့ သွားရောက်၍ စားသောက်ခြင်းငှာ အခွင့်အလမ်းကို ငါမပေးတော့ပြီ”

သုပ္ပဗုဒ္ဓသည် ဤသို့ကြံစည်ပြီးလျှင် ဘုရားရှင် ကြွလာမည့် လမ်းကို တမင် ပိတ်ဆို့၍ လမ်းခရီးကြား၌ သေအရက်ကို သောက်စား၍ နေနှင့်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ဘုရားရှင်သည် ရဟန်းအပေါင်း ခြံရံလျက် ထိုအရပ်သို့ ကြွတော်မူလေသည်။

ဘုရားရှင် ကြွလာသည်ကို သုပ္ပဗုဒ္ဓ၏ မင်းချင်းတို့က မြင်၍–

“အရှင်မင်းမြတ်၊ ဘုရားရှင် ကြွလာတော်မူပါပြီ”ဟု လျှောက် ထား အကြောင်းကြားကြလေသည်။

“အချင်းတို့၊ ထိုသိဒ္ဓတ္ထမင်းသား ငါ့တူ ဘုရားကို အခြား လမ်းကသွားဟု ပြောလိုက်ကြ၊ ဤသိဒ္ဓတ္ထမင်းသားသည် ငါ့ထက် အသက်ကြီးသူမဟုတ်ချေ။ သို့တွက် ငါ့တူသိဒ္ဓတ္ထမင်းသား သွားရန် လမ်းကို ငါမဖယ်ပေးနိုင်ချေ”ဟု ရင့်ရင့်သီးသီး ပြောဆိုလိုက်လေသည်။

မင်းချင်းတို့က ထပ်ကာတလဲလဲ လျှောက်ထားသော်လည်း နားမထောင်၊ ဆန့်ကျင်ဘက်စကားသာ ပြောပြီး အရက်သာ သောက်နေလေသည်။

ဘုရားရှင်သည် ဦးရီးတော်ထံမှ ကြွသွားရန် လမ်းမရရှိသဖြင့် ထိုအရပ်မှပင် ပြန်လှည့်ကြွသွားတော်မူသည်။

သုပ္ပဗုဒ္ဓမင်းသည် သူလျှိုယောကျ်ားတစ်ယောက်ကို ခေါ်ယူပြီး -

"အမောင်၊ ငါ့တူ ဘုရားနောက်သို့ လိုက်သွားပြီး သူပြောသည့် စကားကို နားထောင်ပြီး ပြန်လာခဲ့ပါလော့"

ဟု မှာထားကာ စေလွှတ်လိုက်လေသည်။

မြတ်စွာဘုရားရှင်သည် ပြန်ဆုတ်နစ်ကြွလာပြီးလျှင် ပြုံးတော် မူသည်။

"မြတ်စွာဘုရား ပြုံးတော်မူသည့် အကြောင်းကို ထင်ရှားစွာ မိန့်တော်မူပါဘုရား"

ရှင်အာနန္ဒာက လျှောက်ထားသည်။

"ချစ်သား အာနန္ဒာ၊ ဦးရီးတော် သုပ္ပဗုဒ္ဓကို မြင်ခဲ့ပါသလော"

"မြင်ခဲ့ပါသည် အရှင်ဘုရား"

သူ့ကို ထန်းပင်မှ ကြွေကျသော ထန်းသီးမှည့်ကဲ့သို့ ကြည်လင်သောမျက် ရှိသောကြောင့် "တာလပုဋ"ဟု ခေါ်သည်။

တာလပုဋခေါ် ဂါမဏိသည် ရင့်ကျက်သော ဉာဏ်ရှိသူ ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့ ဘုရားရှင်ထံသို့ ကချေသည် အခြံအရံများနှင့် ချဉ်းကပ်ပြီး –

"ဘုန်းတော်ကြီးလှသော မြတ်စွာဘုရား၊ ကချေသည် တို့သည် ပွဲသဘင် အလယ်၌ မှန်သောအမှု ချွတ်ယွင်းသော အမှုဖြင့် ပွဲလာ ကြည့်သူ လူအပေါင်းကို ရွှင်ပျဝမ်းမြောက်လျက် နှစ်သက်ပျော်ပါးစေ၏။ ထိုကချေသည်တို့သည် သေသည်မှ နောက်၌ ပဟာသအမည်ရှိသော နတ်တို့၏ အပေါင်းအဖော် အဖြစ်သို့ ရောက်ရသည်ဟု ရှေးရှေး အစဉ်အဆက် ကချေသည် ဆရာကြီးတို့ထံမှ ကြားဖူးပါသည်။ ဤအရာဝယ် ဘုန်းတော် ကြီးသော ဘုရားရှင် အနေဖြင့် မည်သို့ အယူရှိပါသနည်း ဘုရား"ဟု လျှောက်ထားသည်။

"ဂါမဏိ၊ ဤစကားကို ငါဘုရားအား သင်မမေးလင့်"

ဘုရားရှင်က သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တားမြစ်လေသည်။ ဂါမဏိက ထပ်မံ၍ လျှောက်ထားပြန်သည်။

"ဂါမဏိ၊ ထိုအကြောင်းကို ငါ့ကို သင်မမေးလင့်"

ဟု ထပ်မံပယ်ပြန်သည်။ ဂါမဏိ ထပ်မံလျှောက်ထား ပြန်သည်။

"ဤသို့ဆိုက သင့်ကို ငါပြောကြားအံ့။ ဂါမဏိ ရှေးအခါက သတ္တဝါတို့သည် မကောင်းသောရာဂ၊ ဒေါသ၊ မောဟရှိကုန်၏။ ထိုတရားတို့ဖြင့် နှောင့်ဖွဲ့ကုန်၏။ ကချေသည် သည် ထိုသတ္တဝါတို့၏ အလယ်သို့ဝင်၍ ထိုသတ္တဝါတို့အား လွန်စွာ တပ်နှစ်သက်ခြင်း၊ အမျက်ထွက်ခြင်း၊ မိုက်မဲတွေဝေခြင်းဌာ တပ်နှစ်သက်စေတတ်သော အာရုံ၊ အမျက်ထွက်စေတတ်သော အာရုံ၊ မိုက်မဲတွေဝေစေတတ်သော အာရုံတို့ကို အနီးသို့ ဆောင်၏။ ထိုကချေသည်သည် မိမိလည်း မေ့လျော့၊ လွန်စွာမေ့လျော့လျက်၊ သူတစ်ပါးတို့ကိုလည်း မေ့လျော့၊ လွန်စွာမေ့လျော့စေသောကြောင့် သေသည်မှ နောက်၌ ပဟာသ အမည်ရှိသော ငရဲ၌ ဖြစ်ရသည်။

(ပဟာသငရဲဟူသည် အသီးအခြားမရှိ။ စစ်စစ်အားဖြင့် အဝီစိငရဲသည်သာလျှင် တစ်ခုသော အရပ်တို့၌ ကခုန်သီကုန် သကဲ့သို့ ကချေသည် အသွင်ကို ယူလျက် ခံရကုန်သည်။ ထိုခံရာအရပ်ကို ရည်၍ ပဟာသငရဲဟူ၍ ဟောတော်မူသည်။)

"ဂါမဏိ အကြင်သူအား ကချေသည်သည် သဘင် အလယ်သို့ဝင်၍ မှန်သောအမှု၊ ချွတ်ယွင်းသောအမှုဖြင့်

သဘင်ရှုသူ လူအပေါင်းတို့ ရွှင်ပျဝမ်းမြောက်လျက် နှစ်သက်မွေ့လျော် ပျော်ပါးစေ၏။ ထိုကချေသည်သည် သေသည်မှနောက်၌ ပဟာသအမည်ရှိသော နတ်တို့၏ အပေါင်းအဖော်ဖြစ်သည်ဟု ယူဆသောသူသည် မှားသောအယူ ရှိသောသူဖြစ်သည်။ မှားသော အယူရှိသောသူ အား ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်အားဖြင့် နှစ်ပါးသော ဂတိတို့တွင် တစ်ပါးပါးသော ဂတိသို့ ရောက်ရသည်ဟု ငါဘုရား ဟောတော်မူ၏”

ဘုရားရှင်၏ မိန့်ကြားချက် စကားကို ကြားသောအခါ ဂါမဏိသည် ငိုကြွေးလေသည်။

“ဂါမဏိ အဘယ်ကြောင့် ငိုကြွေးဘိသနည်း။ ထို့ကြောင့် သင်ငါ့ကို မမေးလင့်ဟု ငါ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်အောင် ပယ်သည်မဟုတ်လော”

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ တပည့်တော်သည် ဘုရားရှင် မိန့်ကြားသည်ကို မငိုကြွေးပါ။ ရှေးဆရာတို့ လှည့်စားသည့် အတွက် ဝမ်းနည်း၍ ငိုခြင်းဖြစ်ပါသည်”ဟု လျှောက်သည်။

ထိုနောက် ဂါမဏိသည် ဘုရားရှင်ထံ ရဟန်းပြုခွင့် တောင်းရာ ဘုရားရှင်က ရဟန်းပြုခွင့် ပေးတော်မူသည်။ ထိုနောက် တရားအား ထုတ်၍ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်လေသည်။

* ပဟာသောနာမ နိရသောတိ ဝိသုံပတာသနာမတော နိရယော နာမနတ္ထိ၊ အဝီစိသေဝပနဇကသ္မိံကောဋ္ဌာသေ နစ္စန္တာဝိယ ဂါယန္တာဝိယစ နဉ္စဝေသံဂဟေတွာဝ ပစ္စန္တိ၊ တံအန္ဓာယေတံ ဝုတ္တံ (သံယုတ်အဋ္ဌကထာ)

* ပဟာသောနာမ နိရသော၊ တတ္ထဥပ ပဇ္ဇတိ (သံယုတ်ပါဠိ)

ပဒုမငရဲခံ စူဠကောကာလိက

ကောကာလိကတိုင်း၊ ကောကာလိကမြို့၌ ကောကာ လိက သူဌေးသားသည် ရဟန်းပြုပြီးလျှင် မိမိအဖ ဆောက် လုပ်သော ကျောင်း၌ပင် သီတင်းသုံးသည်။

တစ်နေ့ ရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန် အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့သည် နောက်ပါ ရဟန်းအခြံအရံ ငါးရာစီနှင့် တကွ ဒေသစာရီ လှည့်လည်ကြသည်။ ဝါဆိုရန် နီးကပ်သော် နောက်ပါ သံဃာတော်များကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး သပိတ်သင်္ကန်း ကိုယ်တိုင်ယူကာ ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ကောကာ လိကမြို့သို့ ရောက်ပြီး ထိုကျောင်းသို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးသည် ကျောင်းနေရဟန်းနှင့် ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှုတ်ဆက်စကား ပြောဆိုသည်။ ထိုနောက် အရှင်သာရိ ပုတ္တရာက –

"ငါ့ရှင် ကောကာလိက၊ ငါတို့သည် ဤကျောင်း၌ သုံးလ ပတ်လုံး ဆိတ်ငြိမ်မှုကို ယူ၍ နေပါကုန်အံ့၊ မည်သူ့ကိုမျှ မပြော ကြားပါနှင့်"ဟု မိန့်ကြားသည်။

ကောကာလိကသည် ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံ၍ ဝါတွင်း သုံးလ နေပြီးလျှင် ဝါကျွတ်သော် ကောကာလိကသည် အဖိတ်နေ့ကပင် မြို့သို့ဝင်ပြီး –

"လူအပေါင်းတို့၊ ဘုရားရှင်၏ အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့သည် ဤအရပ်မှာ လာ၍ ဝါဆိုသည်ကို မသိကြ လေသလော၊ မည်သူကမျှ ပစ္စည်းလေးပါးဖြင့် ဖိတ်ကြားခြင်း မပြုကြ"ဟု ဆိုသည်။

မြို့သူမြို့သားတို့က –

"အရှင်ဘုရား၊ အဘယ့်ကြောင့် တပည့်တော်တို့အား အကြောင်းမကြားပါသနည်း"

"ကြားသဖြင့် အဘယ်အကျိုး ရှိပါမည်လဲ။ ရဟန်းနှစ်ပါး နေသည်ကို သင်တို့ မမြင်ကြလော၊ ထိုနှစ်ပါးသည် အဂ္ဂသာဝက မဟုတ်သလော"

ထိုအခါ မြို့သူမြို့သားတို့သည် လျင်မြန်စွာ စည်းဝေး၍ တင်လဲ၊ ထောပတ်၊ အဝတ်ပုဆိုး၊ စသည်တို့ကို ယူကြပြီးလျှင် ကောကာလိက ကျောင်းသို့ လိုက်လာကြသည်။ ကောကာလိက သည် ဤသို့ကြံစည်မိသည် –

"အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးတို့က အလွန် အလိုနည်းကုန်၏။ ဝိဥက်နှင့်စပ်သော စကားကြောင့်ဖြစ်သော လာဘ်ဟူသိမှု မသာယာ ကုန်လတ္တံ့၊ ထိုသို့ မသာယာမှု မရှုတ်လျှင် ကျောင်းနေရဟန်းအား လျှုကြကုန်လေ ဟု ဆိုလတ္တံ့။ ဤသို့ဆို၍ လှူကြသည့်ရှိသော် ထိုပစ္စည်းအားလုံး ငါရလတ္တံ့."

အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးသည် လာဘ်ကိုမြင်သော် ဝိဥက်နှင့် စပ်သော စကားကြောင့် ဖြစ်သည်ကိုသိ၍–

"ဤပစ္စည်းတို့ကား ငါတို့အားလည်း မအပ်ကုန်၊ ကောကာလိက အားလည်း မအပ်ကုန်"

ဟူ၍ ကျောင်းနေရဟန်းအား လှူလော့ဟု မမိန့်ကြားဘဲ ပယ်ရှား၍သာ ဖဲခွာကြွသွားကြသည်။

"အဘယ်ကြောင့်လျှင် မိမိတို့ မယူကုန်သည်ရှိသော် ငါ့အားလည်း မပေးစေကုန်ဘိသနည်း"

ကောကာလိကသည် နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်လေသည်။

အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးသည် ဘုရားရှင်ထံသို့ ပြန်လာကြသည်။ ပဝါရဏာ ပြုပြီးသော် ဘုရားရှင်က ကိုယ်တော်တိုင် ဒေသစာရီ မချီလိုသည်ဖြစ်၍ –

"ရဟန်းတို့ များစွာသော လူတို့၏ အကျိုးစီးပွားအလို့ငှာ ဒေသစာရီ ချီကြကုန်လော့"ဟု မိန့်ကြားတော်မူသည်။

အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးသည် နောက်ပါရဟန်းငါးရာစီနှင့် အတူ ဒေသစာရီ ကြွကြပြန်သည်။ အစဉ်အတိုင်း ကြွခဲ့ကြရာ ကောကာ လိကမြို့သို့ ရောက်ကြပြန်သည်။

မြို့သားတို့သည် မထေရ်မြတ် နှစ်ပါးကို မြင်လျှင် ပရိက္ခရာရှစ်ပါးနှင့် တကွ ဒါနကို စီရင်ပြီး မြို့တွင်း၌ မဏ္ဍပ်ထိုးကာ ပေးလှူကြသည်။ မထေရ်နှစ်ပါးအား အသီးအခြား ပရိက္ခရာတို့ကို ပေးလှူကုန်၏။ မထေရ်မြတ်တို့က ပရိက္ခရာတို့ကို သံဃာတို့အား ပေးလှူလေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကို ကောကာလိက ရဟန်း မြင်လေသော် ဤသို့ကြံမိ၏။

ဤသူတို့သည် ရှေးအခါက အလိုနည်းကုန်၏။ ယခုခါ လောဘဖြင့် နှိပ်စက်အပ်သည် ဖြစ်၍ ယုတ်မာသော အလိုရှိကြကုန်၏။ ရှေးအခါက အလိုနည်းယောင်၊ ရောင့်ရဲယောင်၊ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို အလိုရှိယောင်သာ ပြုကြကုန်၏။ ဤသူတို့သည် ယုတ်မာကြကုန်၏။ ထင်ရှားမရှိသော ဂုဏ်ကို ပြတတ်သော ရဟန်းတို့တည်း။ ကောကာ လိကသည် မထေရ်တို့ထံကပ်ကာ-

"ငါ့ရှင်တို့၊ သင်တို့ကား ရှေးအခါက အလိုနည်းယောင်၊ ရောင့်ရဲယောင်၊ ဆိတ်ငြိမ်ခြင်းကို အလိုရှိယောင် ဆောင်ကုန်၏။ ယခုမူကား ယုတ်မာသော သဘောရှိကုန်၏"

ဤသို့ဆိုပြီးလျှင် သပိတ်သင်္ကန်းကို ယူကာ လျင်မြန်စွာ ဘုရားရှင်ရှိရာ သာဝတ္ထိပြည်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။ ဘုရားရှင်ထံသို့ ရောက်သောအခါ ဘုရားရှင်ကို ဝင်ရောက်ရှိခိုးပြီး–

"ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ ရှင်သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ယုတ်မာသော အလိုရှိကုန်၏"ဟု လျှောက်ထား သည်။

ဘုရားရှင်သည် ကောကာလိက လျှင်မြန်စွာလာပြီး အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးကို စွပ်စွဲဆဲရေးမည့် အကြောင်းကို သိသည်။ တားမြစ်၍ ရကောင်းအံ့လောဟု ဆင်ခြင်သည်။ တားမြစ်၍မရ၊ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးကို စွပ်စွဲ၍ မဟာပဒုမငရဲ၌ ဖြစ်လတ္တံ့ဟု မြင်တော်မူသည်။

ထိုသို့မြင်တော်မူသော်လည်း အဂ္ဂသာဝက နှစ်ပါးကို သူ တစ်ပါးတို့ ကဲ့ရဲ့သော စကားကို ကြားလျက် မတားမြစ်လေဟု သူတစ်ပါးတို့ ကဲ့ရဲ့ခြင်းမှ လွတ်စေခြင်းငှာလည်းကောင်း၊ အရိယာ ပုဂ္ဂိုလ်တို့အား စွပ်စွဲဆဲရေးခြင်းသည် ကြီးစွာသော အပြစ်ဖြစ်သည် ကိုလည်းကောင်း သိစေခြင်းငှာလည်းကောင်း–

"ကောကာလိက ဤသို့မဆိုလင့်။ သာရိပုတ္တရာ၊ မောဂ္ဂလာန် တို့ကို စိတ်၌ ကြည်ညိုစေလော့။ သာရိပုတ္တရာ၊

မောဂ္ဂလာန်တို့သည် သီလကို ချစ်ကုန်၏” ဟု သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် တားမြစ်သည်။ သို့သော် တားမရ။

ကောကာလိကသည် ဘုရားရှင်ထံမှ ထသွားလျှင် ထသွားခြင်း မုန်ညင်းစေ့၊ ပဲနောက်စေ့၊ ကုလားပဲစေ့၊ ကလောစေ့၊ ဆီးစေ့၊ သျှိသျှားစေ့၊ နုသောဥသျှစ်သီး၊ ရင့်သောဥသျှစ်သီး ပမာဏရှိကုန်သော အိုင်းအမာတို့သည် ပေါက်ကွဲထွက်ကုန် ကြသည်။ သွေးပြည်တို့သည် ထွက်ကုန်၏။ ကိုယ်သည် ပိန္နဲသီးမှည့်ကဲ့သို့ ဖြစ်လာသည်။

ကောကာလိကသည် ပျက်စီးသော ကိုယ်ဖြင့် ဆင်းရဲခြင်း နှိပ်စက်ရကား ဇေတဝန်ကျောင်းတံခါးမှုခ်၌ အိပ်သည်။

ထိုအခါ တရားနာရန်လာသော လူတို့သည် ကောကာလိကကို မြင်ကြ၍ -

“ဓိကောကာလိက ဓိကောကာလိက၊ သင်သည် မသင့်သော အမှုကို ပြုဘိ၏။ မိမိ၏စကားတစ်ခွန်းကို အမှီပြုလျက် ပျက်စီးခြင်းသို့ ရောက်ရ၏”ဟု ဆိုကြသည်။

ထိုသူတို့၏ စကားကို ကျောင်းစောင့်နတ်တို့ ကြားသည်။ ထိုနတ်တို့မှတစ်ဆင့် အာကာသနတ်တို့ ကြားကြသည်။ ဤသို့ အဆင့်ဆင့်အားဖြင့် အကနိဋ္ဌဗြဟ္မာ့ဘုံတိုင်အောင် တစ်ပြိုင်နက် “ဓိ”ဟူသော တံတွေးထွေးခြင်းသည် ဖြစ်၏။

ထိုအခါက မာကုဝိပက အမည်ရှိသာ ကောကာလိက၏ ဥပဇ္ဈာယ်ဆရာသည် အနာဂါမ်ဖိုလ် ဆိုက်၍ သုဒ္ဓါဝါသဗြဟ္မာပြည်၌ ဖြစ်နေသည်။ ထိုဆရာသည် ထိုအသံကို ကြား၍ -

"ငါမြင်သိစဉ်၊ ဤလူမိုက် မပျက်စီးစေလင့်၊ အဂ္ဂသာဝက တို့၌ စိတ်ကိုကြည်ညိုစေခြင်းငှာ ဆုံးမအံ့"ဟု လာ၍ ကောကာလိကရှေ့၌ ရပ်သည်။

"ကောကာလိက၊ သင်သည် အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးတို့၌ စိတ်ကို ကြည်ညိုစေသော အဂ္ဂသာဝကတို့သည် ချစ်သောသီလ ရှိကုန်၏"

"အသင်ကား ဘယ်သူနည်း"

"ငါကား ရှေးက သင်ဥပဇ္ဈာယ် ဖြစ်ခဲ့သော တုဂုဗြဟ္မာတည်း"

"ငါ့ရှင် သင့်ကို ဘုရားရှင်က အနာဂါမ်ဟု ပြောခဲ့သည် မဟုတ်လော။

"ဤသို့ဖြစ်လျက် လူ့ဘုံသို့ တစ်ဖန် အဘယ်ကြောင့် လာပြန်သနည်း။ သင်ကား တုဂုဗြဟ္မာမဟုတ်၊ ဘုတ်၊ ပြိတ္တာ၊ တစ္ဆေ ဖြစ်လိမ့်မည်"

ထိုတုဂုဗြဟ္မာသည် ကောကာလိက မိမိစကားကို မနာခံ၍ ပြန်လေသည်။ ကောကာလိကသည် ထိုနေရာမှာပင် သေ၍ ပဒုမငရဲ၌ ဖြစ်ရလေသည်။

(ပဒုမငရဲဟူသည် သီးသန့်မရှိ၊ အဗ္ဗုဒငရဲကြီးသည်သာလျှင် ပဒုမ အရေအတွက်ဖြင့် ကျက်ရာဖြစ်သော တစ်ခုသော အရပ်ဖြစ် သည်။)

* ပဒုမနိရယန္တိ ပါဠိုင် သဏ္ဍေကောပဒုမန်ရယောနာမနတ္ထိ
* အဗ္ဗုဒနိရယမှိယေဝပန ပဒုမဂဏနာယပစ္စိတဗ္ဗေ ကောသို ဌာနေနိဗ္ဗတ္တိ။

အရှင်လတ်လတ် ငရဲပစ်ချခံရသော ရေဝတီ

ဘုရားရှင် ဗာရာဏသီပြည် မိဂဒါဝုန်တောဌ် သီတင်းသုံးနေစဉ် အချိန် ဖြစ်သည်။

ဗာရာဏသီပြည်၌ နန္ဒိယဥပါသကာသည် သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသည်။ ရတနာသုံးပါး၌ ကြည်ညိုသည်၊ ပေးလှူတတ်သည်၊ သံဃာတော်တို့အား မပြတ်လုပ်ကျွေးသည်။

နန္ဒိယ၏ မိဘတို့သည် မိမိတို့အိမ်ရှေ့မှ ဦးရီး၏သမီး ဖြစ်သော ရေဝတီကို နန္ဒိယနှင့် လက်ထပ်ပေးကြသည်။

ရေဝတီသည် သဒ္ဓါတရား မရှိသောကြောင့် နန္ဒိယက မနှစ်သက်၊ မလိုချင်။ နန္ဒိယ၏မိခင်က ရေဝတီကို –

“သမီး ငါတို့အိမ် လာလာပြီး သံဃာတော်တို့အား နေရာခင်းခြင်း စသော အလုံးစုံသော ဝတ်ကိုပြုပါ။ ဤသို့ပြုလျှင် သင့်ကို ငါ့သားက နှစ်သက်လိမ့်မည်”ဟု ပြောပြသည်။

ရေဝတီသည် နန္ဒိယအမေ ပြောသည့်အတိုင်း ပြုလုပ်သည်။ ထိုအခါ နန္ဒိယအမေက သားကို ရေဝတီသည် ဆုံးမလွယ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ပြုပြင်ပေးက ရပါသည်ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ နန္ဒိယက ရေဝတီသည် ဆုံးမလွယ်သူ ဖြစ်က ကျွန်ုပ် ဆောင်ယူပါမည်ဟု ဝန်ခံသဖြင့် မိဘတို့က နေ့ကောင်း ရက်မြတ် ရွေးကာ လက်ထပ်ပေးခဲ့သည်။

"ရှင်မ၊ သင်သည် ရဟန်းသံဃာ ငါ့မိဘတို့ကို ရိုသေစွာ လုပ်ကျွေးပါက အိမ်၌နေခြင်းငှာရမည်၊ မမေ့မလျော့ပါနဲ့"ဟု ဆုံးမစကား ဆိုသည်။

"ကောင်းပါပြီ အရှင်။ ကျွန်မကောင်းစွာ လုပ်ကျွေး ပါမည်"

ရေဝတီသည် ဤသို့ဝန်ခံပြီးသော် သားနှစ်ယောက် မွေးဖွား သည့် ကာလအထိ လင့်အလိုသို့ လိုက်ပြီး လင်အလိုကျ ဆောင်ရွက် ခဲ့သည်။

မကြာခင် နန္ဒိယ မိဘတို့သည် သေလွန်ခဲ့ကြပြီး ရေဝတီသည် အလုံးစုံသော စည်းစိမ်ဥစ္စာတို့ကို စီမံပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရလာသည်။

နန္ဒိယသည် ယခင်က ထက်ပင် သံဃာတော်တို့အား လုပ်ကျွေးသည်။ အထီးကျန် ခရီးသွားတို့၏ အိမ်တံခါးသဖွယ် ပေးကမ်း၏။

မိဂဒါဝုန်တောဝယ် တိုက်ခန်းလေးခုပါပြီး မုခ်ဝလေးဝ ရှိသော ကျောင်းကို ဆောက်လုပ်သည်။ ကျောင်းအတွင်း၌ ညောင်စောင်း၊ အင်းပျဉ် အစရှိသည်တို့ကို လုံလောက်စွာ ခင်းကျင်းစီရင်ထားပြီး ဘုရားအမှူးရှိသော သံဃာတော်တို့အား လှူဒါန်းသည်။

အလှူရေစက်ချသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် တာဝတိံသာ နတ်ပြည်၌ အလျားအနံ တစ်ဆယ့်နှစ်ယူဇနာ၊ အစောက် ယူဇနာ တစ်ရာရှိသော ရတနာခုနစ်ပါးတို့ဖြင့် ပြည့်သော နတ်သမီးတစ်ထောင် အခြံအရံရှိသော ဘုံဗိမာန်သည် ပေါက်လာသည်။

ရှင်မောဂ္ဂလာန်မထေရ်မြတ်ကြီးသည် နတ်ပြည်သို့ လှည့်လည်စဉ် ထိုဘုံဗိမာန်ရှိ နတ်သမီးတို့က မထေရ်မြတ်ကို နန္ဒိယသူဌေး မြန်မြန်လာဖို့ ပြောပေးရန် လျှောက်ထားကြသည်။ ရှင်မောဂ္ဂလာန်သည် နတ်ပြည်မှ ပြန်ရောက်ပြီး ထိုအကြောင်းကို ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထားပြန်သည်။

ဘုရားရှင်က "အရပ်တစ်ပါးသို့ သွား၍ ကြာမြင့်မှ ပြန် လာသော ယောက်ျားကို အဆွေအမျိုး၊ အဆွေခင်ပွန်းတို့သည် ခရီးဦးကြိုဆိုလျက် နှစ်သက်စွာ ခံယူသကဲ့သို့ ထို့အတူ ပြုအပ်သော ကောင်းမှုရှိသော ဤပစ္စုပ္ပန်လောကမှ တမလွန်

လောကသို့ သွားသော သူကို မိမိပြုအပ်သော ကောင်းမှုတို့သည် ဆီးကြိုလျက် နှစ်သက်စွာ ခံယူကုန်၏ဟု ဟောတော်မူသည်။

နန္ဒိယဥပါသကာသည် တစ်နေ့တွင် အရပ်တစ်ပါးသို့ ကုန်သွယ်ကိစ္စသွားရန် ပေါ်လာသည်။ သို့တွက် မယား ရေဝတီကို -

"ရှင်မ သင်သည် ငါတည်ထားအပ်သော သံဃာတော်အား လှူမြဲဝတ်၊ ဖုန်းတောင်းယာစကာတို့အား စွန့်မြဲဝတ်ကို မပျက် မကွက်ပြုပါ"ဟု မှာထားခဲ့သည်။

ရေဝတီသည် လင်ယောကျ်ား အရှေ့တွင် ကောင်းပါပြီဟု ဝန်ခံလျက် နေခဲ့၏။ နန္ဒိယသည် ရောက်လေရာ အရပ်ဝယ် ရဟန်း သံဃာတို့အား လှူသောဝတ်၊ ဖုန်းတောင်းယာစကတို့အား လှူသော ဝတ်ကို မပြတ်ပြုလေသည်။

ရေဝတီသည် နန္ဒိယသွား၍ တစ်ရက်နှစ်ရက်၊ သုံးရက်မျှ အလှူဝတ်ကို ဖြစ်စေပြီး ဖုန်းတောင်းယာစကာတို့အား ပေးမြဲဝတ်ကို ဖြတ်သည်။ ရဟန်းသံဃာတို့ကိုလည်း ဆန်ကွဲထမင်း၊ ပုန်းရည် ဟင်းကိုသာလှူသည်။ ရဟန်းသံဃာတို့ စားရာ၌လည်း မိမိစားကြွင်း ထမင်းလုံး၊ ငါးပိုင်း၊ အမဲပိုင်းတို့ကို ဖရိုဖရဲ ကြဲချထားပြီး အိမ်နီးချင်း တို့အား-

"ရဟန်းတို့၏ အမှုကို ရှုကြပါကုန်။ သဒ္ဓါ၍ လှူအပ်သော ဝတ္ထုတို့ကို ဖျက်ဆီးကောင်းသလော"ဟု ဆိုကာ ပြသည်။

နန္ဒိယသည် ကုန်သွယ်မှ ပြန်လာသော် ထိုအကြောင်းတို့ကို သိ၍ ရေဝတီကို အိမ်မှနှင်ထုတ်လေသည်။ အိမ်သို့ရောက်၍ နှစ်ရက်မြောက်တွင် နန္ဒိယသည် အလှူဝတ်ကို ဆက်လက်တည်သည်။

မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတို့က မေတ္တာရပ်ခံ၍ ရေဝတီကို အိမ်၌ပြန်လက်ခံသည်။ သို့သော် ဘဏ္ဍာစိုးမပေးတော့။ စားရုံဝတ်ရုံသာ ပေးသည်။

မကြာခင် နန္ဒိယသည် ကွယ်လွန်၍ တာဝတိံသာဘုံ၌ ဖြစ်သည်။ ရေဝတီသည် အားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်လာသည်ဖြစ်၍ အလုံးစုံသော ဒါနဝတ်ကို ဖြတ်သည်။

"ဤသူတို့ကြောင့် ငါ၏ လာဘ်လာဘယုတ်ရသည်"

ဟု ရဟန်းသံဃာတို့ကို ဆဲရေးလျက် လှည့်လည်သည်။

ထိုအခါ ဝေဿဝဏ် နတ်မင်းကြီးသည် ဘီလူးနှစ်ယောက် တို့ကို–

"အချင်းတို့ သွားကြကုန်။ ဗာရာဏသီပြည်၌ ရေဝတီကို ဤနေ့မှ ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့တွင် အရှင်လတ်လတ် ငရဲသို့ ပစ်ချလတ္တံ့"

ဟု ကြွေးကြော်ကြဟု စေခိုင်းသည်။

ထိုကြွေးကြော်သံကို ကြားရ၍ လူအပေါင်းတို့သည် အလွန် ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကြလေသည်။ ရေဝတီသည်လည်း ကြောက်လန့်၍ ပြာသာဒ်ထက်ဝယ်တက်၍ တံခါးပိတ်ကာ ပုန်းအောင်းနေလေ သည်။

ခုနစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ဝေဿဝဏ် နတ်မင်းကြီး၏ ဘီလူးနှစ်ယောက်တို့သည် ရေဝတီထံ ရောက်လာပြီး--

"ရေဝတီလာလော့"

ဟု ခေါ်ကာ လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ချုပ်ကိုင်ဆွဲခေါ်ပြီး လူအပေါင်းတို့ မြင်စေသတည်းဟု ဆိုကာ မြို့၌ လှည့်ပြသည်။ ထိုမှတစ်ဖန် တာဝတိံသာသို့ ခေါ်ပြီး နန္ဒိယဗိမာန်ကို ပြသည်။

"ဤဘုံဗိမာန်ကား မည်သူ့ဘုံဗိမာန်နည်း"

"နန္ဒိယဥပါသကာ၏ ဘုံဗိမာန် ဖြစ်ပါသည်"

"ငါသည် နန္ဒိယဥပါသကာ၏ မယားဖြစ်ပါသည်။ သူနဲ့အတူ စံနေပါရစေ။ သင်တို့ပြသော ငရဲကို ငါမမြင်လို"

"သင်သည် လူ့ပြည်၌ အလှူ့ဝန်တို၏။ ရဟန်းသံဃာတို့ကို ဆဲရေး၏။ ထိုမကောင်းမှုကြောင့် သင်၏ နေရာကား ငရဲသာ ဖြစ်သည်။ သင့်တွင် နတ်ပြည်၌ စံရန် ကုသိုလ်ကောင်းမှု မရှိပေ"

ဘီလူးနှစ်ယောက်တို့သည် ဤသို့ဆိုပြီး ကွယ်ပျောက်သွား သည်။ ထိုခဏမှာပင် ငရဲထိန်း နှစ်ယောက်သည် ပေါ်လာပြီး ရေဝတီကို သံသဝကမည်သော ငရဲသို့ပစ်ချရန် လာရောက် ဆွဲငင်ယူကြလေသည်။

"ဤငရဲကား အဘယ်ငရဲနည်း"

"ဤငရဲကား သံသဝကမည်သော ငရဲဖြစ်ပါသည်။ အသူတစ်ရာနက်ပါသည်။ သင်သည် ဤငရဲ၌ အနှစ်တစ်ထောင် လုံး ခံရပါမည်"

"အဘယ်ကြောင့် ငါ ဤငရဲ၌ ခံရလေသနည်း"

"သင်သည် ရဟန်းပုဏ္ဏား ဖုန်းတောင်းစားတို့ကို မုသာဝါဒဖြင့် လှည့်စားသည်။ ရဟန်းသံဃာတို့ကို ဆဲရေး၏။ ထိုမကောင်းမှုကြောင့် ခံရသည်"

(သံသဝကငရဲဟူသည် မစင်ကြယ်သော ကျင်ကြီး ကျင်ငယ်တို့ အမြဲယိုထွက်နေသော မစင်ငရဲဖြစ်သည်။)

မြတ်ပန်းရဂုံစာပေ

"ရေဝတီ၊ သင်သည် ဤငရဲ၌ ခံရသည်သာမဟုတ်သေး၊ အနှစ်တစ်ထောင်တို့ပတ်လုံး သံသဝကငရဲ၌ ခံရပြီး၍ လွတ်သော် လက်ပြတ်ခြင်း၊ ခြေပြတ်ခြင်း၊ နှာခေါင်း၊ နား ပြတ်ခြင်း တို့ကိုလည်း ခံရလတ္တံ့။ ထက်သော နှုတ်သီးရှိသော ကျီး၊ ငှင်းတတို့သည် သုံးဂါဝုတ်မျှရှိသော သင်၏ ကိုယ်ခန္ဓာကို ထိုးဆိတ်စားကုန်လတ္တံ့"

"ကျွန်မကို လူ့ပြည်သို့ ပြန်ဆောင်ပေးပါ။ လူ့ပြည်မှာ ကျွန်မ ကုသိုလ်များစွာ ပြုပါမည်"

"သင်သည် လူ့ပြည်၌ လူဖြစ်၍ ဘုရားပွင့်သော ကာလနှင့် ကြုံကြိုက်သည်။ နန္ဒိယ ဥပါသကာကဲ့သို့သော လင်နှင့်လည်း ပေါင်းဖော်ရသည်။ ဤသို့ ပေါင်းဖော်ရလျက်ပင် မေ့လျော့သည်။ ယခုမှ အော်ဟစ်မြည်တမ်းနေ၍ မရတော့ပါ"

ငရဲသားနှစ်ယောက်တို့သည် ဤသို့ပြောဆိုပြီး ရေဝတီကို ဦးခေါင်းဓောက်ထိုးဖြင့် ငရဲသို့ ပစ်ချကုန်သည်။

ဝိမာနဝတ္ထု

ရှင်သာရိပုတ္တရာ ဦးခေါင်းကို ပုတ်ခတ်၍ ငရဲခံရသော နန္ဒဘီလူး

ဘုရားရှင် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန် ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေချိန် ဖြစ်သည်။

အရှင်သာရိပုတ္တရာနှင့် အရှင်မောဂ္ဂလာန်တို့သည် ကပေါတချောက်ဝယ် ဆောက်ထားသော ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေကြသည်။

ရှင်သာရိပုတ္တရာသည် လဆန်းပက္ခညဉ့်၌ ဆံချသစ်စ ဖြစ်သော ဦးခေါင်းရှိသည် ဖြစ်၍ လွင်တီးခေါင်၌ အမှတ်မရှိသော သမာပါတ်ကို ဝင်စားနေတော်မူ၏။

ထိုအခါ ဘီလူးနှစ်ယောက်တို့သည် မြောက်ဘက် ဟိမဝန္တာရှိ ဘီလူး အစည်းအဝေးမှ ပြန်လာပြီး မိမိတို့နေရာ တောင်အရပ်သို့ သွားကြသည်။

လရောင်အောက်ဝယ် တပြောင်ပြောင် ဖြစ်နေသော အရှင်သာရိပုတ္တရာ၏ ဦးခေါင်းကိုမြင်၍ ဘီလူးတစ်ယောက်က

"အဆွေ ဤရဟန်း၏ ဦးခေါင်းကို ငါပုတ်ခတ် လိုသည်"ဟု ဆိုသည်။

"အဆွေ မပြုလင့်။ ဤရဟန်းကား တန်ခိုးကြီးမား လှသည်"

ဤသို့တားမြစ်သော်လည်း မနေ။ မထေရ်မြတ်၏ ဦးခေါင်းကို ပုတ်ခတ်လေသည်။ ပုတ်ခတ်မှုကား ပြင်းထန်သည်။ ခုနစ်တောင်ရှိသော ဆင်သော်မှ ချက်ချင်း သေနိုင်၏။ ကြီးစွာသော တောင်ထွတ်သော်မှ ဖရိုဖရဲ ကွဲသွားနိုင်၏။ မထေရ်သည်ကား သမာဓိကြောင့် ဘာမျှ မဖြစ်ချေ။

"အမလေးပူလိုက်တာ၊ ပူလိုက်တာ"

ဘီလူးသည် ဤသို့ ညည်းတွား အော်ဟစ်ရင်း ကောင်းကင် ထက်မှကျပြီး အဝီစိငရဲသို့ ကျလေသည်။

ရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ဒိဗ္ဗစက္ခုဉာဏ်ဖြင့် ရှင်သာရိပုတ္တရာ အား ဘီလူးပုတ်ခတ်သည်ကို မြင်၍ မထေရ်ထံသို့ ကြွလာကာ–

"ငါ့ရှင် သာရိပုတ္တရာ။ ခံ့ကျန်းပါ၏လော"ဟု မေးသည်။

"ငါ့ရှင် မောဂ္ဂလာန် ခံ့ကျန်းပါ၏။ ဒါပေမယ့် ငါ၏ ဦးခေါင်းဝယ် အတန်ငယ် နာကျင်ပါ၏"

"ငါ့ရှင် သာရိပုတ္တရာ ဘီလူးသည် သင်၏ ဦးခေါင်းကို ထောင်းထု၏။ သင်သည် ခံ့ကျန်းပါ၏။ ဒါပေမယ့် အတန်ငယ်သာ နာကျင်ပါ၏ ဆိုခြင်းသည် အံ့ဖွယ်သရဲရှိလှပါ၏"

"ငါ့ရှင် မောဂ္ဂလာန်၊ သင်ကား ဘီလူးကိုမြင်၏။ ငါမူကား တံမြက်ချေးစုရာ စသည်တို့၌ လှည့်လည်သွားလာသော

မြေဘုတ် ဘီလူး ပြိတ္တာငယ်မျှ မမြင်ဖူးပါ။ အံ့ဩဖွယ်သရဲပါ တကား”ဟု မိန့်ကြား သည်။

ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီကိုဖျက်ဆီး၍ ငရဲဒွ ခံရသော နန္ဒလုလင်

ဥပ္ပလဝဏ်ထေရ်သည် ပဒုမုတ္တရဘုရားရှင် ခြေတော် ရင်း၌ ဆုပန်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကမ္ဘာတစ်သိန်းပတ်လုံး ကုသိုလ်ပြုလျက် လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်၌သာ ကျင်လည်ခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ယခု ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက် ရောက်သော အခါ သာဝတ္ထိပြည်ရှိ သူဌေးတစ်ဦး အိမ်၌ ပဋိသန္ဓေယူ၍ ဖွားမြင်ခဲ့သည်။ ကြာညိုအတွင်းတိုက်နှင့် တူသော အဆင်းရှိ၍ ဥပ္ပလဝဏ်ဟူ၍ အမည်မှည့်ခဲ့သည်။

ဥပ္ပလဝဏ် အမျိုးသမီး အရွယ်ရောက်သော် အဖ သူဌေးထံသို့ ဇမ္ဗူဒိပ်ကျွန်းနေ မင်းညီမင်းသား သူဌေးသားတို့က သူတို့နှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြားပေးရန် တောင်းဆိုလာကြသည်။ တောင်းသူ များ၍ သူဌေးကြီးမှာ ဝေခွဲမရ ဒုက္ခရောက်ရသည်။

“ငါသည် လူခပ်သိမ်းတို့၏ အလိုဆန္ဒကို ဤသမီး တစ်ယောက်တည်းနဲ့ အလိုမဖြည့်နိုင်”ဟု ကြံစည်မိပြီး သမီးကိုခေါ်ကာ–

"သမီး၊ သင်ရဟန်းပြုနိုင်မည်လော"ဟု မေးသည်။

ဥပ္ပလဝဏ်သည် နောက်ဆုံးဘဝဖြစ်သူ ဖြစ်၍ ဖခင်စကားကို ကြားရသောအခါ ထိပ်ပေါ်၌ အကြိမ်တစ်ရာ ချက်အပ်သော ဆီထောပတ်ကို လောင်းချသကဲ့သို့ ဇမြ ကြည်လင်သွားပြီး–

"ဖခင် ရဟန်းပြုနိုင်ပါသည်"ဟု ပြောသည်။

သူဌေးသည် သမီးအား များစွာသော ပူဇော်သက္ကာရကို ပြုပြီးလျှင် ဘိက္ခုနီမကျောင်းသို့ ဆောင်ယူပြီး ရဟန်းပြုပေးလိုက်လေသည်။

ဥပ္ပလဝဏ်သည် ရဟန်းပြု၍ မကြာမြင့်မီပင် ဥပုသ်အိမ်၌ တံမြက်စီးလှဲသည်။ ပြီးလျှင် ဆီမီးသို့ထွန်းသည်။ ဆီမီး၏ မီးလျှံနိမိတ်ကို ယူပြီး အဖန်တလဲလဲ ကြည့်သော် တေဇောကသိုဏ်းလျှင် အာရုံရှိသော ဈာန်ကို ဖြစ်စေ၍ ထိုဈာန်ကို အခြေပြုပြီး အားထုတ်ရာ ပဋိသမ္ဘိဒါ အဘိညာဏ်နှင့်တကွ အရဟတ္တဖိုလ်သို့ ဆိုက်ရောက်လေသည်။

ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီသည် ဆွမ်းကိစ္စပြီးတိုင်း တောသို့ ဝင်ကာ နေ့သန့်စင်နေလေ့ ရှိသည်။

(ထိုအချိန်က ဘိက္ခုနီမများ တောကျောင်း၌ နေခြင်းကို မပညတ်သေးချေ။ သို့အတွက် တော၌ ကျောင်းပြုလုပ်ထားပြီး ညောင်စောင်းခင်းကာ တင်းတိမ်ကာရံ၍ နေသည်။)

ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီသည် သာဝတ္ထိပြည်၌ ဆွမ်းခံထွက်သည်။ ဥပ္ပလဝဏ်၏ ဦးရီးသား နန္ဒလုလင်သည် ဥပ္ပလဝဏ်လူဝတ်ဘဝ ရှိစဉ်ကပင် ဥပ္ပလဝဏ်အပေါ်၌ စွဲလမ်းနှစ်သက်နေသူဖြစ်သည်။ ဥပ္ပလဝဏ်ကိုရရန် မယှဉ်နိုင်သူ ဖြစ်၍သာ သည်းခံနေရသူ ဖြစ်သည်။ အခွင့်အရေးကို ချောင်းနေသူ ဖြစ်သည်။

ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီ သာဝတ္ထိပြည် ဆွမ်းခံဝင်နေစဉ် မိမိက ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီ နေ့သန့်စင်နေကျ တောထဲရှိ ကျောင်းသို့သွားပြီး ညောင်စောင်းနောက်၌ ပုန်းအောင်းနေလေသည်။

ဥပ္ပလဝဏ်သည် ထုံးစံအတိုင်း ထိုကျောင်းသို့ နေ့သန့်စင်ရန် ကြွလာသည်။ ပြင်ပနေပူမှ လာခဲ့သည် အဖြစ်ကြောင့် အတွင်း၌ အရာကို ထင်စွာ မမြင်ရချေ။ ညောင်စောင်းပေါ်သို့ လှဲကာမျှနှင့် နန္ဒလုလင်သည် ညောင်စောင်းအောက်မှ ထွက်ပြီး ဥပ္ပလဝဏ်ထေရီကို အနိုင်ထက် ပြုသည်။

"ငမိုက်သား သင့်အား မပျက်စီးစေလင့်"

ဥပ္ပလဝဏ် ထေရီက တားမြစ်သော်လည်း ရာဂဘီလူး ဝင်ပူးနေသော နန္ဒလုလင်သည် ထေရီကို အနိုင်အထက်ပြုကာ မိမိအာသာဆန္ဒကို ပြုလေသည်။

ပြုပြီး၍ ပြန်အထွက်တွင် နန္ဒလုလင်၏ ကျေးဇူးမဲ့ကို ဆောင်ထားခြင်းငှာ မတတ်နိုင်သော မဟာပထဝီမြေကြီးသည် နှစ်ဖြာခွဲပြီး နန္ဒလုလင်ကို မျိုကာ အဝီစိငရဲသို့ ပို့လေသည်။

(ထိုကိစ္စကို ဘုရားရှင်သိပြီးနောက် ဘုရားရှင်သည် ဘိက္ခုနီများ ရွာတွင်း၌သာ နေခွင့်ပြုခဲ့သည်။)

ရဟန္တာကိုနှိပ်စက်၍ ငရဲခံရသော ရွှံ့သမား

ဘုရားရှင် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေချိန် ဖြစ်သည်။ သာဝတ္ထိပြည်မှ ရွှံ့သမား တစ်ဦးသည် မိမိ၏ ဆရာဖြစ်သော တိဿမထေရ်ကို (၁၂)နှစ်တို့ ကာလပတ်လုံး မိဘအရာ၌ ထား၍ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးနေခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် ရွှံ့သမားသည် မထေရ်မြတ်၏ ရှေ့၌ အမဲလှီး၍နေသည်။ ထိုခဏ၌ပင် ကောသလမင်းက ပတ္တမြား ရတနာ တစ်ခုကို သွေးဖောက်၍ပေးရန် ပို့လာသည်။

ရွှံ့သမားသည် အသားအသွေးလူးသော လက်ဖြင့် ပတ္တမြား ရတနာကို ယူ၍ စဉ်းတီတုံးထက်၌ တင်ထားပြီးလျှင် လက်ဆေးရန် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်သွားသည်။ ထိုအခါ အိမ်တွင် မွေးထားသော ကြိုးကြာငှက်သည် သွေးနံ့ဖြင့် အမဲသားဟု ထင်မှတ်ကာ ထိုပတ္တမြားကို မထေရ်မြင်စဉ်ပင် မျိုလေသည်။

ရွှံ့သမားသည် အိမ်တွင်းမှ ထွက်လာ၍ ပတ္တမြားကို မမြင် လျှင်–

"အဘယ်သူသည် ပတ္တမြားကို ယူသနည်း"

ဟု အိမ်သူအိမ်သားတို့ကို မေးသည်။ အိမ်သူ အိမ်သား တို့ကလည်း မည်သူမျှ မယူဟု ဆိုကြသောအခါ ယောကျ်ားက-

"ရဟန်းများ ယူလေသလား"

"သခင်၊ ဤသို့ မစွပ်စွဲလင့်။ နှစ်ပေါင်းတစ်ဆယ့်နှစ်နှစ်မျှ ကာလပတ်လုံး ရဟန်း၌ အပြစ်ဒေါသ စိုးစဉ်းမျှ ငါတို့ မမြင်ဖူးပါ။ ဤပတ္တမြားကို ယူခဲ့သည် မထင်ပါ" ဟု မယားက ပြောသည်။ ရွှေသမားသည် အကြံရခက်နေသည်။ အနားတွင်လည်း ဤရဟန်းသာ ရှိသည်။

"အရှင်ဘုရား၊ ဤတုံးပေါ်တွင် တင်ထားသော ပတ္တမြားကို ယူမိပါသလော"

"ဥပါသကာ ငါကားမယူ"

"အရှင်ဘုရား၊ ဤအရပ်တွင် အရှင်ဘုရားသာ ရှိသည်၊ အရှင်ဘုရား မယူ အဘယ်သူ ယူမည်နည်း။ ပတ္တမြားကို ပြန်ပေးပါ"ဟု တောင်း၏။

မထေရ်က ယူသည်ဟု ဝန်မခံသောအခါ ရွှေသမားသည် မယားကို -

ရှင်မ၊ မထေရ်သည်သာ ပတ္တမြားယူသည် ဖြစ်လိမ့်မည်။ အနိုင်အထက် နှိပ်စက်၍ မေးမှရမည်"ဟု ပြောသည်။

"သခင် ငါတို့ကို မဖျက်ဆီးပါလင့်။ ငါတို့ ကျွန်ဘဝ ရောက်ချင် ရောက်ပါစေ။ မထေရ်မြတ်ကို ဤသို့ မစွပ်စွဲပါနှင့်"

"ငါတို့ တစ်အိမ်သားလုံး ကျွန်အဖြစ် ရောင်းသော်လည်း ပတ္တမြားတန်ဖိုး ရမည်မဟုတ်ပါ"

ရွှေသမားသည် ဤသို့ဆိုပြီးလျှင် ကြိုးကိုယူကာ မထေရ်မြတ် ဦးခေါင်းကို ရစ်ပတ်လျက် တုတ်ဖြင့် ရိုက်နှက်လေသည်။ မထေရ်၏ ဦးခေါင်း၊ နှာခေါင်း၊ နားတို့မှ သွေးတို့သည် ယိုထွက်ကုန်၏။ မျက်စိတို့သည် ပေါက်ထွက်မတတ် ဖြစ်ကြကုန်သည်။ မထေရ်သည် ဆင်းရဲဝေဒနာကို ရောက်ကာ မြေ၌လဲကျသည်။

ကြိုးကြာသည် သွေးနံ့ရ၍ ပြေးလာပြီး သွေးကို သောက်သည်။ ရွှေသမားသည် မထေရ်၌ ဖြစ်သော ဒေါသ မပြေသေးသဖြင့် ကြိုးကြာကိုပါ ဘာလာလုပ်တာလဲဆိုပြီး ကြိုးကြာကို ခြေနှင့် ကန်ကျောက်လေသည်။

ကြိုးကြာသည် ဒေါသနှင့် ကန်ကျောက်သော ခြေဒဏ် ကြောင့် ပက်လက်လှန်ကာ သေလေသည်။ မထေရ်သည် ထိုအခြင်းအရာကို မြင်၍-

"ဥပါသကာ၊ ငါ၏ဦးခေါင်း၌ ရစ်သောကြိုးကို လျော့၍ ကြိုးကြာကို ကြည့်ပါဦး။ ကြိုးကြာသေသလော၊ ရှင်သေးသလော" ဟု ဆိုသည်။

"အရှင်ဘုရားလည်း ဤကြိုးကြာကဲ့သို့ သေရလိမ့်မည်"

"ဥပါသကာ ဤကြိုးကြာသည် သင်၏ ပတ္တမြားကို မျို သည်။ အကယ်၍ ဤကြိုးကြာသည် မသေငြားအံ့၊ သင့်အား ငါ သေသော်လည်း ပတ္တမြားကို မရရာ"

ရွှေသမားသည် ကြိုးကြာ၏ ဝမ်းကိုခွဲ၍ အထဲ၌ ပတ္တမြားကို တွေ့သော် တုန်လှုပ်ထိတ်လန့်လျက် မထေရ်မြတ် ခြေရင်း၌ ဝပ်တွား ကာ -

"အရှင်ဘုရား၊ သည်းခံတော်မူပါ။ အကျွန်ုပ် မသိသော ကြောင့် ဤအမှု ပြုမိပါသည်"

"ဥပါသကာ သင်အား အပြစ်မရှိ၊ ငါ၏ ဝဋ်ကြွေး သည်သာလျှင် အပြစ်ဖြစ်သည်။ ငါသည် သင့်အား သည်းခံ၏။"

"အရှင်ဘုရား သည်းခံငြားအံ့ ယခင်ကလို ဆွမ်းစား ကြွတော်မူပါဘုရား"

"ဥပါသကာ ငါသည် ယနေ့မှစ၍ သူတစ်ပါးအိမ်တွင်း သို့ မဝင်တော့ပြီ။ ယခု ဖြစ်သော အပြစ်ကား အိမ်တွင်းဝင်သော အပြစ်သာ ဖြစ်သည်။ ယခုချိန်မှစပြီး ခြေကို အားကိုပြီး ဆွမ်းခံ စားတော့အံ့"

မထေရ်သည် ထိုနှိပ်စက်ခံရသော အနာဖြင့်ပင် မကြာခင် ပရိနိဗ္ဗာန် ပြုလေသည်။

ကြိုးကြာကား ရွှံသမား၏ ဝမ်း၌ ပင့်သန္ဓေနေသည်။ ရွှံသမားသည် သေသောအခါ ငရဲ၌ ဖြစ်ရလေသည်။

ရွှံသမား၏ မယားသည် နူးညံ့သောစိတ် ရှိသူဖြစ်၍ သေသော အခါဝယ် နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရလေသည်။

(ဓမ္မပဒအဋ္ဌကထာ)

အဝီစိငရဲ ခုနစ်ရက်ခံရသော မလ္လိကာမိဖုရား

ဘုရားရှင် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး နေချိန် ဖြစ်သည်။ ကောသလမင်းတွင် အလွန်တရာ ချစ်မြတ်နိုးသော မလ္လိကာမိဖုရားရှိသည်။ ထိုမိဖုရားသည် ကုသိုလ် အမှု၌ မွေ့လျော်သည်။ ကောသလမင်း၏ အသဒိသအလှူ၌ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ပါဝင်လှူဒါန်း ခဲ့သည်။ နေ့စဉ် နေ့တိုင်းလည်း ဘုရားရှင်ကိုဘာလှူမည်။ အဂ္ဂသာဝကနှစ်ပါးကိုဘာ လှူမည် စသည်ဖြင့် အမြဲကြံဆ တွေးတောပြီး အလှူဝတ်ကို စီမံနေသူ ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့ မိဖုရားသည် ရေချိုးအိမ်သို့ဝင်ပြီး မျက်နှာ သစ်သည်။ ပြီးလျှင် ရေ့သို့ ကိုယ်ညွတ်ပြီး ဒူးခေါင်းကို ရေဆေးရန် စီမံအားထုတ်သည်။ မိဖုရားနှင့် အကျွမ်းဝင်ပြီး မိဖုရားနှင့် အတူတူ ရေချိုးအိမ်သို့ ဝင်လိုက်လာသော ခွေးသည်

ကိုင်းညွတ်နေသော မိဖုရားကို မြင်၍ ကာမရာဂဖြင့် ပေါင်းဖော်ရန် အားထုတ်သည်။ မိဖုရားသည် ခွေး၏ အတွေ့ကို သာယာလျက် ငြိမ်နေသည်။

မင်းကြီးသည် ပြာသာဒ်ထက် လေသာတံခါးမှ ကြည့်သော် ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်၍ မိဖုရား ပြန်တက်လာသောအခါ -

"မိန်းမပျက်များ အဘယ်ကြောင့် မဖွယ်မရာကို ပြုလေသနည်း"ဟု ကြိမ်းမောင်းဆိုသည်။

"မင်းကြီး အဘယ်အမှုကို ကျွန်ုပ်ပြုသနည်း"

"မိဖုရား သင်သည် ရေချိုးအိမ်၌ ခွေးနှင့် ပေါင်းဖော်ခဲ့သည် မဟုတ်လော"

"မင်းကြီး ဤအကြောင်းကားမဟုတ်"

"ငါပင် ကိုယ်တိုင်မြင်လျက် သင့်စကားကို ငါဘယ်လိုလုပ် ယုံရမလဲ မိန်းမယုတ်ရဲ့"

"မင်းကြီး ဤရေချိုးအိမ် ဝင်သောသူကို ဤလေသာတံခါးမှ ကြည့်သည်ရှိသော် တစ်ယောက်တည်းပင် ဖြစ်လင့်ကစား ဖောက်ပြန်၍ နှစ်ယောက်ထင်တတ်သော သဘောရှိသည်"

မိဖုရားက လှည့်စား၍ ဆိုသည်။

"အကယ်၍ မင်းကြီး မယုံလျှင် မင်းကြီးကိုယ်တိုင် ဤရေချိုးအိမ် ဝင်ကြည့်ပါ။ ကျွန်ုပ်က ဤလေသာတံခါးက ကြည့်ပါမည်"

မင်းကြီးသည် ပညာမဲ့၍ မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ မိဖုရားဆိုတိုင်း ရေချိုးအိမ်သို့ ဝင်လေသည်။ မိဖုရားက လေသာတံခါးက ဖွင့်ကြည့်သည်။

"မင်းကြီး အဘယ်ကြောင့် ဆိတ်မနင့် ပေါင်းဖော်နေပါသနည်း"

"မိဖုရား ငါကား ဤအမှုကို မပြုပါ"

"မင်းကြီး ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မြင်ရပါလျက် မင်းကြီးစကားကို ဘယ်လိုလုပ် ယုံရပါမည်လဲ"

မင်းကြီးသည် ပညာနည်းပါး၍ ရေချိုးအိမ်၏ လှည့်စားချက်ပေပဲ၊ သတ်မှတ်ကာ ယုံကြည်သွားလေသည်။

"ဤမင်းကား ပညာနည်းပါးလှသောကြောင့်သာ ငါ လှည့်ပတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ငါသည် ယုတ်မာသော အမှုကို ပြုမိခဲ့ချေပြီ။ မင်းကိုလည်း မဟုတ်တရုတ် စွပ်စွဲမိခဲ့ချေပြီ။ ငါ၏အမှုကို ဘုရားရှင် လည်း ထင်ရှားသိတော်မူလတ္တံ့၊ အဂ္ဂသာဝကနှင့် မဟာသာဝက ရှစ်ကျိပ်တို့လည်း သိတော်မူလတ္တံ့။ ဩော် ငါသည် ဝန်လေးသောအမှုကို ပြုမိလေသည်တကား"

ဤသို့ ကြံစည်မိပြီးလျှင် စိတ်မချမ်းသာမှု ခံစားရလေသည်။

မလ္လိကာမိဖုရားသည် သေကာနီးသော ကာလဝယ် များပြောင်စွာသော အလှူတို့ကို မအောက်မေ့မူ၍ မင်းကြီးအပေါ်၌ လှည့်စားခဲ့သော မကောင်းမှုကိုသာ အောက်မေ့လျက် သေသောကြောင့် အဝီစိငရဲ၌ ဖြစ်ရလေသည်။

မင်းကြီးသည် မိဖုရား၌ အလွန်ချစ်မြတ်နိုးလှသဖြင့် မိဖုရားအတွက် စိုးရိမ်သောက စိတ်ဖြစ်မိကာ မိဖုရား၏ လားရာ ဂတိကို ဘုရားရှင်ထံ မေးလျှောက်ရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ဘုရားရှင်က ခုနစ်ရက်ပတ်လုံး မင်းကြီးကို ထိုအကြောင်း မမေးမိအောင် တန်ခိုးတော်ဖြင့် သတိမေ့စေသည်။

မလ္လိကာသည် ခုနစ်ရက်မျှ အဝီစိငရဲ၌ ခံရပြီး ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့တွင် ငရဲမှလွတ်ပြီး တုသိတာ နတ်ပြည်၌ ဖြစ်ရ လေသည်။

ဘုရားရှင်သည် မင်းကို သတိမေ့စေသည်မှာ မင်းသည် မိဖုရားကို အလွန်ချစ်သည်။ မိဖုရား ငရဲ၌ ဖြစ်သည်ဟု ကြားသိ ပါက ဤသို့ သဒ္ဓါတရားနှင့် ပြည့်စုံသော မိဖုရားသည်ပင် ငရဲ၌ ကျသေးပါက အလှူပေးနေတာ ဘာအကျိုးရှိမည်နည်းဟု အကျိုးမရှိ အမှားအယူကို ယူပြီးလျှင်

မိမိနှုန်းတော်၌ ထားသော ငါးရာသော ဆွမ်းဝတ်ကို ပိတ်လိုက် မိပါက ငရဲသို့ ရောက်သွားနိုင်သည့် အတွက် ဖြစ်သည်။

ရှစ်ရက်မြောက်သော နေ့တွင် ဘုရားရှင် ကိုယ်တော်တိုင် မင်းအိမ် တံခါးသို့ ကြွတော်မူသည်။ မင်းကြီးသည် ဘုရားရှင် ကြွလာသည်ကို မြင်လျှင် ထွက်၍ သပိတ်တော်ကို ယူပြီး ပြာသာဒ်သို့ ကြွရန် ဖိတ်ကြားသည်။

ဘုရားရှင်က ရထားဇရပ်၌ နေရန် အမူအရာကို ပြတော်မူ သည်။ မင်းကြီးက ရထားဇရပ်၌ နေရာပြင်ဆင်ပေးပြီး ယာဂု၊ ခဲဖွယ်တို့ဖြင့် ပူဇော်လုပ်ကျွေးပြီးလျှင်–

"ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ မလ္လိကာ မိဖုရား၏ လားရာဂတိကို မေးလျှောက်ရန် အကြိမ်ကြိမ် လာခဲ့သော်လည်း မေ့လျော့၍ မမေးလျှောက်ခဲ့ရပါ။ ယခုမေးလျှောက်ပါရစေဘုရား။ မလ္လိကာ မိဖုရား၏ လားရာဂတိကို သိပါရစေ ဘုရား"

"မင်းကြီး၊ တုသိတာနတ်ပြည်မှာ ဖြစ်ရသည်"

"ဘုန်းတော်ကြီးလှသော မြတ်စွာဘုရား၊ ဤမိန်းမမှ တုသိတာနတ်ပြည်၌ မဖြစ်သော် အဘယ်မိန်းမ ဖြစ်နိုင်အံ့နည်း။ ဤမိန်းမနှင့်တူသော မိန်းမကား ရှားပါသည်။ ဤမိန်းမသည် အသက်ရှင်စဉ် ဘုရားရှင်ကို ဤဝတ္ထုလှူအံ့၊ ဤသို့သော ပူဇော်မှုကိုပြုအံ့၊ အဂ္ဂသာဝက မဟာသာဝကတို့အား ဤဝတ္ထု

ကိုလှူအံ့၊ ဤသို့သော ပူဇော်မှုကိုပြုအံ့ဟု ဒါနစိတ်ရင်မှုကို အမြဲပြု နေခဲ့ပါသည်။ ဤအလုပ်ကိုသာ အမြဲစိတ်ဝင်စားခဲ့ပါသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်စွာဘုရား၊ ဤမိန်းမ သေသောနေ့မှစ၍ တပည့်တော် ပူပန်နေခဲ့ရပါသည် ဘုရား"

"မင်းကြီး မစိုးရိမ်ပါနှင့်။ သတ္တဝါခပ်သိမ်းသည် သေတတ်သောသဘော ရှိသည်သာ"

ဘုရားရှင်က မင်းကြီးအား တရားဟောပြီးလျှင် ပြန်လည်ကြွခဲ့လေသည်။

ရောဂါဝေဒနာခံရသော သူဌေးကြီး

ဘုရားရှင် သာဝတ္ထိပြည်၊ ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံးနေချိန် ဖြစ်သည်။

ထိုသူဌေးသည် အလွန်ပင် ချမ်းသာပြည့်ဝသော်လည်း ရွေခွက်ဖြင့် ထမင်းမစား၊ ခွက်ပဲ့ဖြင့်သာ စားသည်။ အဝတ်ကောင်းမဝတ်၊ ပိုက်ဆံလျှော် ပုဆိုးကိုသာ ဝတ်သည်။ ယာဉ်ရထားအိုကိုသာ စီးသည်။ သစ်ရွက်ထီးဆောင်သည်း။ ဤသို့ဖြင့် သူဌေးသည် အကောင်းဟူသမျှ အကုန်ပယ်၍ မကောင်းဟူသမျှကိုသာ သုံးဆောင် နေထိုင်လေ့ရှိသည်။

ထိုသူဌေးကြီး ကွယ်လွန်သောအခါ ပစ္စည်းဥစ္စာ အမွေခံ သားသမီး မရှိ၍ ကောသလမင်းကြီးသည် မင်းဘဏ္ဍာအဖြစ် သိမ်းယူလေသည်။

ကောလသမင်းကြီးသည် တစ်နေ့တွင် ထိုသူဌေး အကြောင်းကို ဘုရားရှင်အား လျှောက်ထား သည်။ ဘုရားရှင်က သူဌေး၏ အတိတ်ဇာတ်ကြောင်းကို မင်းကြီးအား ဟောပြော ပြတော်မူသည်။

ထိုသူဌေးသည် အတိတ်ဘဝက မိမိအိမ်ရှေ့တွင် ဆွမ်း လာရပ်သော တဂရသိခိ အမည်ရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို မြင်သည် ရှိသော် အိမ်ရှင်မကို –

"ရဟန်းကိုဆွမ်းလှူလိုက်ပါ"

သူ့မယားကို စေခိုင်းပြီး ထသွားသည်။ မယားကသဒ္ဓါ တရား ရှိသည်။ ရတနာသုံးပါးကို ကြည်ညိုသည်။

"ငါသည် ဤသူနှင့် အိမ်ထောင်ကျသည်မှာ ကြာခဲ့ပြီ။ ဤလင်၏နှုတ်မှ တစ်ခါမျှ လှူလော့ဟူသော စကားကို မကြားရ စဘူး။ ယနေ့ ကြားရသည့်အတွက် ယနေ့ ငါ၏နှလုံး အလို ပြည့်စေအံ့"

ဟု ကြံစည်လျက် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါသပိတ်ကို ယူပြီးလျှင် မွန်မြတ်သော ဘောဇဉ်တို့ကို ပြည့်စေပြီး လှူလေသည်။

သူဌေးသည် တစ်ဖန်ပြန်လာပြီးလျှင် ပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို-

"ရဟန်း - စိုးစဉ်းမျှသော ဆွမ်းကိုရပါသလော" ဟု မေးပြီး သပိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်သည်။

သပိတ်ထဲ၌ မွှန်မြတ်သော ဆွမ်းများစွာကို မြင်ရလျှင် မသာယာသော စိတ်ဖြစ်ကာ ဤသို့ စိတ်ကူးမိသည်-

"ဤဆွမ်းသည် မြတ်စွ၊ ငါ့ကျွန် ငါ့အမှုလုပ်တို့ စားရပါမူကား ငါ၏ အမှုကိစ္စတို့ကို ကောင်းစွာ ဆောင်ရွက်နိုင်ရာ၏။ ရဟန်းကားစားပြီး အလကား အိပ်လတ္တံ့၊ ငါ၏ ဆွမ်းသည် အကျိုးမပြီး။ အချည်းနှီးသာ ဖြစ်ရသည်"

ထိုသူဌေး၏ အစ်ကိုသည် ညီကို သားမယားတို့ကို အပ်၍ ရဟန်းပြုလေသည်။ ညီ၏ သားငယ်သည် ဘထွေးလက်ကို ဆွဲ၍ လှည့်လည်သွားသည်ရှိသော ဥစ္စာပစ္စည်းတို့ကိုတွေ့က -

"ဤအရာများသည် ငါ့အဘဥစ္စာတို့ ဖြစ်သည်"ဟု ဆိုသည်။

ထိုအခါ သူဌေးက ဤသူငယ်သည် ယခုကပင် အဘဥစ္စာဟူ၍ ဆိုနေသည်။ ကြီးသောအခါ အဘဥစ္စာဆိုပြီး ဤအိမ်ကိုပါ သိမ်းယူလိမ့်မည်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက သတ်ပစ်တာ ကောင်းသည်"ဟု ကြံစည်ပြီး ကလေးကို တောသို့ ချော့ခေါ်သွားပြီး လည်ပင်းညှစ်၍ သတ်ပစ်ခဲ့လေသည်။

သူဌေးသည် တဂရသီခိပစ္စေကဗုဒ္ဓါကို ဆွမ်းလှူစေသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကြောင့် နတ်ပြည်၌ ခုနစ်ကြိမ် ဖြစ်ရသည်။ ထို ကုသိုလ်အကြွင်းဖြင့်သာဝတ္ထိ၌ သူဌေးခုနစ်ကြိမ် ဖြစ်ရသည်။

ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအား ဆွမ်းလှူစေပြီးနောက် ပရစေတနာ ပျက်ခဲ့သောကြောင့် သူဌေးအား မွန်မြတ်သော ကာမဂုဏ်ငါးပါး တို့ကို ခံစားခြင်းငှာ စိတ်မညွတ်။

အစ်ကို၏ သားကို သတ်ခဲ့ဖူးသော အကုသိုလ်ကြောင့် ဘဝပေါင်း သိန်းပေါင်းများစွာ ငရဲ၌ ခံရသည်။

ထိုငရဲမှလွတ်၍ ခုနစ်ခုမြောက်သော ဤဘဝ၌ သူဌေး ဖြစ်ပြီး သားသမီးအမွေခံ မရှိဘဲ ဥစ္စာပစ္စည်းများ မင်းဘဏ္ဍာအဖြစ် အသိမ်းခံရသည်။

ယခုသေသောအခါ သူဌေးတွင် ကုသိုလ်ကံအကြွင်း ကုန်ပြီး အကုသိုလ်ကံအဆက်သာ ရှိသောကြောင့် သူဌေးသည် ယခု မဟာရောရုဝငရဲသို့ ကျရောက်ခံရသည်။

ကောသလမင်းကြီးသည် ဘုရားရှင်ထံမှ သူဌေး အကြောင်းစုံကို သိရသောအခါ သံဝေဂတရားများစွာ ရမိသည်။

"မင်းကြီး ပညာမဲ့သူတို့သည် စည်းစိမ်ဥစ္စာကို ရကုန်လျက် ဝဋ်ဆင်းရဲကုန်ရာ နိဗ္ဗာန်ကို မရှာကုန်။ စည်းစိမ်ကိုမှီ၍ ဖြစ်သော တဏှာသည်ကား ပညာမဲ့လူမိုက်တို့ကို ရှည်စွာသော နေ့ညပတ်လုံး သတ်လေသည်"

သူ့သားမယား ပြစ်မှားလိုသော ကောသလမင်းနှင့် ငရဲရောက်သူဌေးသား လေးယောက်

ကောသလမင်းသည် တစ်နေ့ မြို့တွင်းသို့ လှည့်လည်ရှုကြည့်သည်။ တစ်နေရာတွင် လင်ရှိသော မိန်းမတစ်ယောက်ကို မြင်ပြီး ထိုမိန်းမ၌ တပ်စွန်းသော ရာဂသည်ဖြစ်၍ လင်ကိုသတ်၍ ယူမည်ဟု ကြံစည်ကာ ပြန်လာခဲ့သည်။

ညဉ့်ချိန် အိပ်သည်ရှိသော် ထိုမိန်းမ၌ စွဲသော ရာဂကြောင့် သန်းကောင်ယံထိ အိပ်မပျော်ချေ။

ထိုခဏ၌ ယူဇနာခြောက်ဆယ် လောဟကုမ္ဘီငရဲအိုး၌ ခံနေကြရသော သူဌေးသား လေးယောက်တို့သည် ကျိုက်ကျိုက်ဆူသော ထမင်းအိုး၌ ဆန်တို့ကို ပြန်လှန်၍ ကျက်ရကုန်သည်။

အနှစ်သုံးသောင်းတို့ဖြင့် အောက်အပြင်သို့ ရောက်၍ အနှစ်သုံးသောင်းတို့ဖြင့် တစ်ဖန် မျက်နှာဝသို့ ရောက်လာသည်။ ထိုသူဌေးသား လေးယောက်တို့သည် ဦးခေါင်းကိုမ၍ အချင်းချင်း ကြည့်ပြီးလျှင် တစ်ခုတစ်ခုသော ဂါထာကို ဆိုခြင်းငှာ အားထုတ်ကြသည်။ ဂါထာကို ဆုံးအောင် မဆိုနိုင်ဘဲ တစ်လုံးသာ ဆိုပြီး လောဟကုမ္ဘီငရဲအိုးထဲသို့ ပြန်နစ်သွားကြသည်။

ထိုရေဲသားလေးယောက်တို့ ဒု-သ-န-သော ဟု တစ်ယောက် တစ်လုံးစီ ဆိုသွားသော အသံကို ညဥ့်သန်းခေါင် အိပ်မရသော မင်းကြီးသည် ကြားသည်။

"အသို့နည်း - အသက်၊ စည်းစိမ်၊ မိဖုရား ဤသုံးပါးတို့တွက် အန္တရာယ် နိမိတ်လော"

ဟု တွေးတောပြီး ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့ကာ တစ်ညဥ့်လုံး တစ်မှေးမျှ မအိပ်ရဘဲ မိုးလင်းသည်။ မိုးလင်းလျှင် ပုရောဟိတ် ပုဏ္ဏားကိုခေါ်ကာ ညက အသံအကြောင်းကို ပြောပြပြီး ကောင်းကျိုး ဆိုးကျိုးကို မေးသည်။ ပုရောဟိတ်သည် ထို ဒု-သ-န-သော ဟူသော အသံ၏ အနက်အဓိပ္ပာယ်ကို မည်သို့မျှ မဖော်နိုင်၊ မဖော်နိုင်က မိမိ၏ လာဘ်လာဘ ရာထူး ဆုတ်ယုတ်မည်ကို စိုးရိမ်ပြီး-

"အရှင်မင်းကြီး ဝန်လေးလှ၏။ အသက်အန္တရာယ် ဖြစ်ဖွယ် ထင်ပါသည်"ဟု လျှောက်ထားသည်။ မင်းကြီးသည် အလွန်ကြောက်ရကား -

"အသင် ပုရောဟိတ်၊ အသက်ချမ်းသာအောင် ပြုပါလော့"ဟု မိန့်သည်။

"အရှင်မင်းကြီး မစိုးရိမ်လင့်၊ သဗ္ဗသတယဇ်ကို ပူဇော်သော် အရှင်မင်းကြီး၏ အသက်ကို ရပါမည်"

"အသင်ပုရောဟိတ်၊ ယဇ်အတွက် မည်သည့်အရာများ လိုပါသနည်း"

"အရှင်မင်းကြီး - ဆင်တစ်ရာ၊ မြင်းတစ်ရာ၊ နွားထီးတစ်ရာ၊ နွားမတစ်ရာ၊ မြည်းတစ်ရာ၊ ဆိတ်မြန်မာတစ်ရာ၊ ဆိတ်ကုလားတစ်ရာ၊ ဝက်တစ်ရာ၊ ကြက်တစ်ရာ၊ အမျိုးသမီး တစ်ရာ လိုပါသည်"

မင်းကြီးသည် ငါအသက်ရခြင်းသည်သာ ငါ့မှာ မြတ်သောလာဘ် ဖြစ်ပေသည်ဟု ကြံစည်မိပြီးလျှင် -

"လိုအပ်သမျှတို့ကို ဆရာသည်ပင် ကိုယ်တိုင်ယူပါလေဟု မိန့်ကြားသည်။ ဤသို့လျှင် ပုရောဟိတ် တပည့်မင်းချင်းတို့သည် မင်းကတစ်ရာစီသာ စေခိုင်းပါလျက် အပိုအလိုငါးရာစီမျှ ဖမ်းဆီး ယူငင်ကြလေသည်"

ထိုသို့ ယူသည့်အတွက် ဥစ္စာရှင်၊ သမီးရှင်တို့က ငိုကြွေးမည်တမ်းသော အသံသည် မြေပြိုအံ့သကဲ့သို့ အုတ်အုတ်ကျွက်ကျွက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုအသံကို မလ္လိကာမိဖုရား ကြားလျှင် မင်းကြီးထံသို့ သွားရာ

"ဘယ်လိုလဲ အရှင်မင်းကြီး၊ မျက်နှာမသာမယာနဲ့ နေ မကောင်းဖြစ်နေပါသလား"ဟု လျှောက်ထားသည်။

"မလ္လိကာ၊ ငါ၏နားရင်းသို့ သီ၍သွားသော မြွေဟောက်ကို သင်မသိပါ"

"အရှင်မင်းကြီး ကျွန်မကား နားမလည်၊ မည်သို့ အကြောင်း ရှိပါသနည်း"

ထိုအခါ မင်းကြီးက မလ္လိကာမိဖုရားကို ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြပြီး ယဇ်ပူဇော်ရန် ပုရောဟိတ်ကို တာဝန်ပေးကြောင်းကို ပြောဆို မိန့်ကြားသည်။

"အသင်မင်းကြီး – မင်းကြီးကား အလွန်မိုက်မဲ၏၊ မင်းသည် အမဲဟင်းလျာနှင့် ဆန်တစ်တင်းချက်ကို နေ့စဉ်စား၏။ ကောသလတိုင်း၊ ကာသိတိုင်း ဆိုသော တိုင်းနှစ်တိုင်းကို အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နေ၏။ ဤသို့သော မင်းကြီးက အလှူကြီးကို ပြုပါက အသင်မင်းကြီးအား အလွန်ပညာနည်းပါး၍ မိုက်မဲသူဟု ဆိုကြပါလိမ့်မည်"

"မလ္လိကာ သင့်ရဲ့စကားက ကြီးမားပြင်းထန်လှသည်။ လုံနှင့် နားကို ထိုးသည်မျှမက ထိပ်ထက်မိုးကြိုး ကျသကဲ့သို့ အဘယ်ကြောင့် ဤသို့ ဆိုဘိသနည်း"

"သူတစ်ပါး အသက်ကိုသတ်၍ မိမိအသက်ရှင်နိုင်သည်ကို အဘယ်မှာ အရှင်မင်းကြီး မြင်ဖူးသနည်း။ မိုက်မဲလှသော ပုဏ္ဏားတို့၏ စကားကို နားထောင်လျက် သတ္တဝါအပေါင်း၏

ဦးခေါင်းထက်၌ ဘာပြုလို့ ဆင်းရဲကို ပစ်ချချင်ရသနည်း။ မြို့ဦးမြို့ထိပ်ဖြစ်သော ကျောင်းဝယ် နတ်လူတို့၏ ဆရာဖြစ်တော်မူသော အလုံးစုံသော အကြောင်းတို့ကို သိနိုင်သော ဉာဏ်တော်ရှိသော ဘုရားသည်ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။ ဘုရားရှင်သည် အလုံးစုံ သိမြင်သူ သဗ္ဗညုတဉာဏ်ရှင် ဖြစ်တော်မူသည်။ ဘုရားရှင်ထံ ဤအကြောင်းကို လျှောက်ထား၍ ဘုရားအဆုံးအမတိုင်း လိုက်နာပါ"

မင်းကြီးသည် မလ္လိကာ မိဖုရားလျှောက်ထားသည်ကို များစွာ နှစ်သက်သဘောကျ၍ မိဖုရားနှင့်အတူ ဘုရားရှင်ထံသို့ သွားပြီး အကြောင်းစုံကို မလ္လိကာ မိဖုရားက ဘုရားရှင်ကို လျှောက်ထားပြသည်။

"မင်းကြီး၊ မကြောက်လင့်။ သင့်အား အန္တရာယ်မရှိ။ ငရဲသတ္တဝါသည် မိမိ၏ ဆင်းရဲကို ထင်စွာပြလို၍ ဆိုကြခြင်း ဖြစ်သည်"

ဘုရားရှင်က ဤသို့မိန့်ကြားပြီး ဒု-သ-န-သော ဖြစ်စဉ် အတိတ်ကို ဆောင်၍ ဟောကြားတော်မူလေသည်။

ဒုသနသောသူဌေးသားလေးယောက်ငရဲရောက်

လူတို့သက်တမ်း အနှစ်နှစ်သောင်း ကာလ အချိန်တွင် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ကဿပဘုရားရှင် ပွင့်တော်မူသည်။

ဘုရားရှင်သည် နှစ်သောင်းမျှသော ရဟန္တာတို့ ခြံရံလျက် ဗာရာဏသီသို့ ဒေသစာရီ ကြွချီခဲ့သည်။ ဗာရာဏသီ မြို့သူ မြို့သားတို့သည် စုဝေးတိုင်ပင်ကြပြီး ဘုရားရှင်အား ပူဇော်ကြ သည်။

ထိုအချိန်တွင် ဗာရာဏသီပြည်၌ ကုဋေလေးဆယ် ကြွယ်ဝသော သူဌေးသားလေးယောက်တို့ ရှိကြသည်။ သူတို့ သည် အလွန်တရာ ချစ်ကျွမ်းဝင်ကြသော သူငယ်ချင်းများ ဖြစ်ကြသည်။

အများတကာတွေ ဘုရားရှင်အား အာဂန္တုကဒါန ပြုကြစဉ် သူတို့လေးယောက်သည်လည်း စုဝေးတိုင်ပင်မိကြသည်။

ပထမ သူဌေးသားတစ်ဦးက –

"အဆွေတို့ ငါတို့မှာ ရွှေငွေ ဥစ္စာများစွာ ရှိကြသည်။ မည်သို့ လုပ်ကြမည်နည်း။ ယခု ကြွလာသော ကဿပ ဘုရားရှင်နှင့် ရဟန္တာမထေရ်တို့ကို အလှူပေးကြကုန်အံ့။ ပူဇော်ကြ ကုန်အံ့။ ပြီးတော့ သီလဆောက်တည်ကြကုန်အံ့"ဟု ပြောသည်။

တစ်ယောက်မျှ သဘောတူကြောင်း မပြောကြ။ တိတ်ဆိတ်စွာ နေကြသည်။

ထိုနောက် တစ်ယောက်က ပြောပြန်သည်။

"အဆွေတို့ ငါတို့သည် အကောင်းဆုံးသော သေရည်ကို သောက်၊ အကောင်းဆုံးသော အသားများကို စားသောက်ပြီး လှည့်လည်သွားကြကုန်အံ့။ ထိုသို့သွားရခြင်းသည် ငါတို့အား အသက်ရှည်ပေလိမ့်မည်"

တစ်ယောက်က -

"အဆွေတို့ ငါတို့သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကောင်းမွေ့ဆိုသော အဝတ်နံ့သာတို့ကို ဝတ်ဆင်ပြီး ကောင်းပေ့ဆိုသော သလေးထမင်းကို အရသာထူးဟင်းတို့ဖြင့် စားသုံးကြပြီး လှည့်လည်သွားကြပါစို့"ဟု ပြော၏။

တစ်ယောက်က -

"အဆွေတို့ တခြားကိစ္စ မလုပ်ကြနဲ့။ လောက၌ မိန်းမတို့မည်သည် ငွေမမက်သူဟူ၍ မရှိ။ ငွေပေးက ရနိုင်သည်။ သို့အတွက် ကြိုက်သောမိန်းမတို့ကို လင်ရှိသော၊ မရှိသော နားမလည်။ ငွေနှင့်ဖြားယောင်း မြူဆွယ်ပြီး ဖြားယောင်းရသော မိန်းမတို့ဖြင့် ပျော်ပျော်ပါးပါး နေကြပါစို့"

ထိုအခါ သူဌေးသား လေးယောက်စလုံးက -

"ကောင်းလှပေသည်။ ကောင်းလှပေသည်။"

ဟု သဘောတူကြကာ ထိုကိစ္စကို ပြုလုပ်ရန် သဘောတူဆုံးဖြတ်ကြသည်။

ထို့နောက် သူတို့သည် ထိုအချိန်မှစ၍ ချောမောလှပသော မိန်းမတို့ကို တွေ့မြင်လျှင် လင်ရှိ၊ မရှိ နားမလည်။ သဘောကျက ငွေနှင့် မြူဆွယ်ပြီး ပျော်ပါးကြသည်။

ထိုသို့ လေးယောက် သဘောတူ ဆန္ဒတူ ပြုလုပ်လာကြရာ အသက်ထက်ဆုံးပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသူဌေးသား လေးယောက် သေဆုံးသောအခါ ပြုခဲ့ကြသော ပရဒါယကကံကြောင့် အဝီစိငရဲ၌ ကျရောက်ကြရသည်။

ထိုအဝီစိငရဲ၌ သက်တမ်းအရ ခံရပြီးသော် အကုသိုလ်ကံ အကြွင်းဖြင့် လောဟကုမ္ဘီငရဲသို့ ပြောင်းရွှေ့ ခံရသည်။ အနှစ်သုံးသောင်းတို့ ကာလပတ်လုံး ငရဲအိုးအောက်၌ နစ်မြုပ်နေရပြီး အနှစ်သုံးသောင်း ရှိသောအခါ ငရဲအိုး၏ မျက်နှာဝသို့ ရောက်လာသည်။ ငရဲအိုးအဝသို့ အရောက်တွင် တစ်ခုသော စကားတို့ကို ဆိုလို၍ ရွတ်ဆိုသော် အဆုံးမဆိုနိုင်ချေ။ (ဒု)ဟူသော စကားတစ်လုံးသာ ဆိုနိုင်ပြီး ငရဲအိုးအောက်သို့ ပြန်လည် နစ်မြုပ်သွားရသည်။

"ငါတို့အား စည်းစိမ်ဥစ္စာများစွာ ရှိကုန်ကြလျက် မပေး လှူမိကြကုန်။ သို့အတွက် ငါတို့သည် ငရဲ၌ ရှည်ကြာစွာ အသက်ရှည်၍ နေရကုန်ပြီ"

တစ်ယောက်သည် (သ) ဟူသော အသံသာ မြည်ဆိုပြီး ပြန်နစ်မြုပ်သွားရပြန်သည်။

"လောဟကုမ္ဘီ ဤသည် ငရဲ၌ အချင်းခပ်သိမ်း နစ်မြုပ် ပေါ်လျက် ကျယ်၍ ခံစားရသော ငါတို့အား အနှစ်ခြောက်သောင်း ပြည့်ပါပြီ။ ဘယ်တော့အခါမှုအား ဆုံးပါလိမ့်မည်နည်း၊ လွတ်ပါ လိမ့်မည်နည်း"

တတိယသူဌေးသားသည် (န) ဟူသော အသံသာ မြည်ဆိုပြီး ပြန်နစ်သွားရပြန်သည်။

"သူဌေးသား ဖြစ်စဉ်က သူတစ်ပါး သားမယားတို့ကို ကျူးလွန်ခဲ့သော ကံ၏ မကောင်းမှုကံသည် သင်နှင့်ငါတို့အား အဆုံးမရှိ အဆုံးမသတ်နိုင်ပါချေတကား"

စတုတ္ထသူဌေးသားသည် (သော) ဟူသော အသံကိုသာ မြည်ဆိုပြီး ပြန်နစ်သွားရသည်။

"သူ့သားအိမ်ရာတို့ ပြစ်မှားမိ၍ ဤသို့ ရေပူငရဲ၌ ပြင်းစွာ ခံစားနေရသော ငါသည် ဤငရဲမှလွတ်၍ အကယ်၍

လူဖြစ်က ပညာရှိတို့၏ စကားကို နားထောင်ပြီးဒါနသီလတို့ကို ပြုပါတော့မည်”

ဤသူဌေးသား လေးယောက်သည် ဂေါတမဘုရားရှင် လက်ထက်တွင် အပေါ်သို့ တစ်ခါပေါ်၍ အထက်ပါ အသံကို အော်ဟစ် ပြောဆိုကြသည်။ ကောသလမင်းကလည်း ပြာသာဒ် မယ်ကို သူ့လင်လက်မှ လုယူရန် စီမံချက်ချစဉ် အချိန်နှင့်ကြုံပြီး ထိုအသံကို ကြားရသည်။ ကောသလမင်းသည် ထိုအသံကို ကြောက်ပြီး ဘုရားရှင်ထံ သွားရောက်လျှောက်ထားရာ ဘုရား ရှင်က ထိုသူဌေးသား လေးယောက် အကြောင်းနှင့် ဒုသနသော အစိပ္ပာယ်ကို ဖော်ထုတ် ဟောခဲ့သည်။

အရှင်လတ်လတ် ငရဲခံရသော စုန္ဒဝက်သတ်သမား

ဘုရားရှင်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် ဝေဠုဝန်ကျောင်း၌ သီတင်း သုံးနေစဉ် ထိုကျောင်းအနီး၌ စုန္ဒမိသားစု ဝက်သတ်သမား မိသားစု နေသည်။

စုန္ဒသည် ဝက်တို့ကို သတ်၍ စားလည်းစား၏။ ရောင်းလည်း ရောင်းချသည်။ အိမ်နောက်ဖေး၌ ခြံများကာရံ၍ ဝက်ငယ်များကို မွေးထားသည်။ ဝက်ငယ်များ ကြီးလာသောအခါ သတ်လိုသော ဝက်ကို မလှုပ်နိုင်အောင် ချည်နှောင်ထားပြီး

အသားတိုးအောင် ဝက်ကို ရိုက်နှက်ထုထောင်းသည်။ အသားများ ပွရောင်လာပြီဆိုလျှင် ဝက်၏ပါးစပ်ကို အတင်းဖွင့်၍ ကြပ်ကြပ်ဆူသော ရေနွေးတို့ကို လောင်းထည့်သည်။ ကျန်ရေနွေးတို့ကို ဝက်၏ ကျောကုန်း၌ လောင်းချသည်။ ရေနွေးပူသည် ဝက်၏ အမွေးအရေခွံတို့ကို ကျွတ်စေသည်။ ထိုနောက် ဝက်၏ ဦးခေါင်းကို ဖြတ်၍သတ်သည်။ ထွက်လာသော သွေးကို ခွက်ဖြင့်ခံ၍ အသားဖြင့်နယ်ကာ ချက်ပြုတ်သည်။ ထိုဟင်းတို့ကို သားမယားတို့နှင့်အတူ မြိန်ရှက်စွာ စားသောက်သည်။ ကျန်အသားတို့ကို ရောင်းချသည်။

စုန္ဒသည် ဘုရားကျောင်း အနီး၌ ရှိနေသော်လည်း တစ်ခါမျှ အလှူမပေးခဲ့ချေ။ ဆွမ်းတစ်ယောက်မျှ မလောင်းလှူခဲ့ပေ။

ဤသို့ဖြင့် စုန္ဒသည် ၅၅ -နှစ်တာ ကာလပတ်လုံး ဝက်သတ်၍ အသက်မွေးခဲ့သည်။ တစ်နေ့တွင် စုန္ဒကိုယ်၌ အနာ ဖြစ်လာသည်။ အသက်ရှင်စဉ်ပင် အဝီစိငရဲမီးပူသည် လောင်လေသည်။ စုန္ဒ ငရဲမီးပူသည် လောင်သည်ရှိသော် မိမိပြုခဲ့သည့် ဝက်သတ်သည့် အကုသိုလ်အတိုင်း ခံရလေသည်။ အိမ်၏ အလယ်၌ ဝက်မြည်သကဲ့သို့ အော်မြည်ကာ လေးဘက်ထောက်ပြီး အရှေ့နံရံမှ အနောက်နံရံသို့ လူးလာတုံ့ပြန်သွားလာ

နေ့ရသည်။ အိမ်သားများက စုန္ဒကိုဖမ်း၍ ပါးစပ်ကို ပိတ်ကြသည်။ ပ်ဘ်၍မရပေ။ စုန္ဒ ဝက်အော်သံကဲ့သို့ အော်နေသောကြောင့် ထိုအသံကို နားမခံနိုင်ဘဲ အိပ်ရေးပျက်ကြသည်။ စုန္ဒသည် (၇)ရက်ပတ်လုံး ဝက်ကဲ့သို့ အော်ဟစ်ခံရပြီး သေဆုံးသွားပြီး အဝီစိငရဲသို့ ကျရောက်သွားသည်။

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ
(ဓမ္မာစရိယ၊ဘီအေ)

◆◆◆◆◆◆◆

၂၃၃၀၄

မြတ်ပန်းရုံစာပေ

★ ဗုဒ္ဓ၏အသုံးအမကို သိနားလည်ခြင်းဖြင့်–

★ အပြစ်ကင်းသော ချမ်းသာသုခကို ရှာဖွေနိုင်သည်။

★ သင်၏အလုံးစုံချမ်းသာရေးအတွက်–

မြတ်ပန်းရဂုံ

ရုပ်စုံဗေဒစာစောင်

လစဉ်ထုတ် ကို

ဖတ်ဖြစ်အောင်ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ။

မြတ်ပန်းရဂုံစာပေ – ၁၅၃၊ ၃၄–လမ်း(အထက်)၊ ရန်ကုန်မြို့။
☎ ၀၁ – ၈၁၈၅၉